

Vida en l'Eucaristia

Joan Pau II convida en la seva darrera encíclica a revitalitzar el gran misteri de la fe

El més valuós dels tresors de l'Església és l'Eucaristia. Joan Pau II no deixa de repetir-ho una vegada i una altra en la seva darrera encíclica, que ja des de la seva primera frase comença amb una afirmació rotunda: «L'Església viu de l'Eucaristia.» Una vida que ja dura gairebé 2.000 anys i que està cridada a anar més enllà del temps. En l'Eucaristia s'amaga el gran misteri de la fe cristiana, davant del qual sobreïen les paraules i només és possible l'acollida i l'adoració. «És la font i cim de la vida cristiana», com recorda el Papa, tot i que la secularització actual també ha passat factura, fins i tot dins de l'Església.

No obstant això, en la silenciosa primavera eclesial que s'aproxima a Occident, l'Eucaristia té un paper cabdal. La missa i l'adoració eucarística tornen a recuperar-se com a pràctiques habituals, especialment en els nous moviments. Això no hauria de ser nou, però ho és, com a conseqüència sobretot de la pèrdua de sentit eucarístic viscuda a finals del segle passat. Ara més que mai, i la darrera encíclica del Sant Pare així ho confirma, el cristià és cridat a esdevenir profundament eucarístic. Perquè Déu mateix es fa present en el Pa i en el Vi, amb una presència real i propera que enforteix, consola i dona suport. És el misteri de la fe, la bogeria d'una amor que es lliura fins a la mort!

Pàg. 3, 4 i 5

La de Xavier Navarro és la tercera ordenació sacerdotal en tres anys

Nou prevere per a la diòcesi de Lleida

La tarda del diumenge 29 de juny, festa dels apòstols sant Pere i sant Pau, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ordenar de prevere el diaca Xavier Navarro, de 31 anys. Militant del MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians), Xavier Navarro es va iniciar en el seu compromís cristià en el moviment de joves de la seva parròquia de Sant Jaume de Lleida, on exercirà a partir d'ara com a sacerdot. «Ser sacerdot avui és una vocació exigent i apassi-

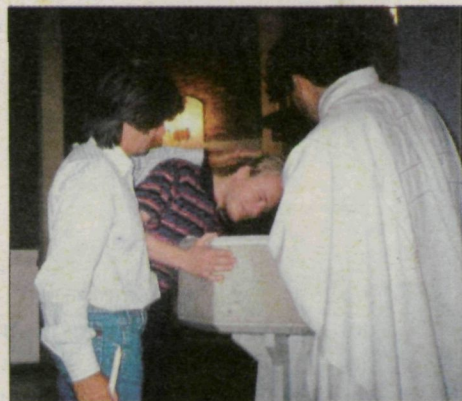
onant, en un context social que amb freqüència contradiu els valors evangèlics. Ser sacerdot avui exigeix una donació gratuïta dia a dia», va manifestar Mons. Francesc Xavier Ciuraneta durant la seva homília.

Aquesta ordenació ha estat la tercera que ha viscut la catedral de Lleida en els darrers tres anys. El 10 de juny del 2001 va ser ordenat Manel Mercadé i el 8 de desembre de 2002, Juanma Bardají.

Pàg. 17

Xavier Navarro, de genolls davant del pastor de la diòcesi.

L'any passat es van batejar 258 persones de més de 18 anys.

Primer curs del Servei per al Catecumenat de Barcelona

El Servei Diocesà per al Catecumenat (SDC) de Barcelona ha finalitzat el seu primer curs i va celebrar el dimecres 18 de juny una reunió per donar a conèixer què ha fet fins ara i quins són els seus projectes per al futur. «El catecumenat és necessari en una Església en situació de missió i per tant els projectes aniran en relació amb les seves necessitats, alhora que volem continuar sensibilitzant els sacerdots i les comunitats perquè el procés catecumenal es faci segons el voler de l'Església», afirma Mn. Felip-Juli Rodríguez, delegat diocesà per al Catecumenat. L'any passat a l'Església de Barcelona es van batejar unes vint mil persones, de les quals 996 tenien entre 7 i 12 anys; 84, entre 12 i 18 anys, i 258 tenien més de 18 anys.

Pàg. 18

Tres arquebisbes espanyols reben el pal·li

En la festa de Sant Pere i Sant Pau, Joan Pau II va lliurar el pal·li arxidiocesà a 40 nous arquebisbes metropolitans nomenats en el darrer any, entre ells tres espanyols: Francisco Javier Martínez Fernández, de Granada; Braulio Rodríguez Plaza, de Valladolid, i Antonio Cañizares Llovera, de Toledo. Segons va dir el Papa durant la imposició als metropolitans, «el pal·li és el símbol de la unitat i el signe de la comunió amb la seu apostòlica: que sigui vincle de caritat i estímul de fortale-
sa».

Pàg. 7

Contemplatius en l'acció

Una nova visió pastoral més enllà del
«Veure, jutjar, actuar»

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 «Església a Europa», nova exhortació postsinodal de Joan Pau II

Pàg. 19 Barcelona: 500 anys de la capella de Sant Cristòfol del Regomir

Pàg. 22 Fi de curs dels Equips de la Mare de Déu a Tortosa

Pàg. 29 Neix la Universitat Abat Oliba-CEU

Pàg. 31 Una nova entitat catòlica estudiarà les causes de la pobresa

Editorial

El perfil d'un bisbe

Catalunya Cristiana s'alegra profundament del nomenament de Mons. Romà Casanova com a nou bisbe de Vic. Fins fa molt poc era un dels nostres corresponents a la diòcesi de Tortosa i, per tant, coneixem molt bé la seva categoria humana i espiritual. N'hi ha que han volgut crear polèmica amb el seu nomenament, primer perquè era una persona no gaire coneguda a la diòcesi de Vic i, segon, per les seves declaracions en què afirmava una cosa tan evident com que l'Església és universal.

Està clar que mai no plou a gust de tothom, però també cal recordar que abans de la seva elecció, es demanava en molts àmbits, per a Vic, un bisbe que fos català, i aquest ho és. Es demanava que no fos de Barcelona perquè Vic és una diòcesi majoritàriament comarcal i no urbana, i Mons. Casanova és de les comarques tortosines. Es demanava que fos un home pastoral que hagués tingut contacte directe amb la feligresia i no una persona d'oficina o de cúria, i també es compleix aquest requisit, perquè estava treballant a les parròquies de Flix i Riba-roja. Es demanava que fos un bon pastor per als seus sacerdots i que millor que algú que ha estat dirigint espiritualment els futurs sacerdots d'una diòcesi. Es demanava que fos un home senzill i espiritual, i ningú pot tenir cap dubte que aquestes són algunes de les seves millors característiques. I per completar tots aquests aspectes, no podem oblidar-nos de la seva edat: una persona jove amb molta vitalitat i amb molts anys per endavant per exercir el ministeri episcopal.

El que passa és que hi ha persones que sistemàticament han de criticar totes les decisions que es prenguin des de la jerarquia eclesiàstica. I si no pot ser per un motiu se'n busca un altre, la qüestió és no estar d'acord, tal com va dir Jesús en l'Evangeli: «Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no us planyeu!» (Mt 11,17).

A la diòcesi de Barcelona també s'observen moviments davant del futur relleu del cardenal Ricard Maria Carles. Algunes d'aquestes actuaci-

ons tenen molt poc de cristianes com són les amenaces que ha rebut l'actual bisbe de Cartagena-Múrcia, Mons. Manuel Ureña, en les quals se li adverteix que no vingui com a bisbe a Barcelona ja que se li farà la vida impossible i se l'obligarà a marxar. Altres són més curioses, com les que s'han realitzat en forma d'enquesta a la sortida d'algunes esglésies, sobre quin és el perfil que hauria de tenir el seu futur pastor. Ben segur que hi ha moltes respostes positives i eclesials com les que abans atribuïem a qui ha estat nomenat bisbe de Vic, però n'hi ha d'altres que sembla que responen més al perfil que ha de tenir el líder d'una formació política nacionalista que no al d'un pastor de l'Església.

Un altre aspecte que crida molt l'atenció és la incoherència d'alguns pensadors i intel·lectuals creients i no creients que contínuament estan demanant i reclamant la unitat política dels anomenats «països catalans» que comprenen Catalunya, València, Balears i el sud de França, i en canvi exigeixen que el futur bisbe de Barcelona sigui només del principat i s'oposen que sigui, per exemple, valencià.

Està clar que un bisbe originari de la pròpia diòcesi o dels seus voltants aparentment té més possibilitats d'adaptació que algú que ve de lluny, però la història demostra que hi ha hagut molts bons bisbes que han vingut d'altres terres i també que molts bisbes originaris de Catalunya han estat molt estimats en diòcesis llunyanes.

Ser bisbe és una tasca difícil en els temps que corren, per això els cristians d'una diòcesi hem d'ajudar-los amb totes les nostres forces i el nostre suport. És evident que tots els creients d'una diòcesi no tenen la mateixa sensibilitat eclesial ni els mateixos criteris sobre quin és el perfil que hauria de reunir el seu bisbe «predilecte», però un cop el Sant Pare, successor de Pere, ha signat un nomenament episcopal tots els diocesans hem d'unir els nostres esforços per ajudar-lo al màxim en la tasca pastoral que li ha estat confiada.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blànc i Tomás Mor, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

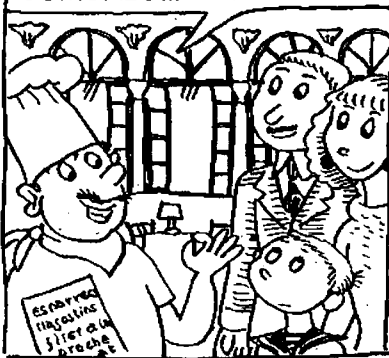
LA TIRA

Per Pilarín

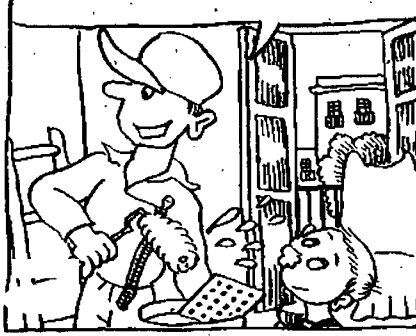
PER A LA PRIMERA COMUNIÓ ÉS ADIENT EL VESTIT DE MARINER.

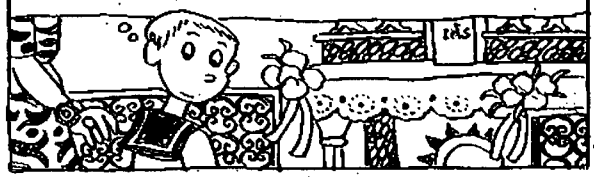
SOM ESPECIALISTES EN MENUS DE PRIMERA COMUNIÓ...

CAL TENIR LA CASA BEN PINTADA PER A LA COMUNIÓ DE L'HEREU...

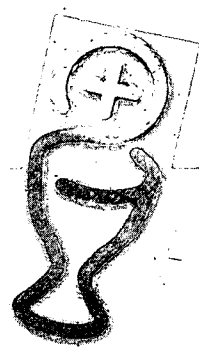

ELS GRANS SÓN COM CRIATURES, DE VEGADES, SORT QUE SÉ QUE L'ÚNIC IMPORTANT D'AQUEST DIA ÉS QUE JESÚS VE A MI A L'EUCARISTIA I QUE JA PODRÀ VENIR CADA DIUMENGE SI ELS PARES VOLEN ANAR A MISSA...

en primer pla

Eucaristia, do i misteri

■ La darrera encíclica de Joan Pau II convida a revitalitzar el gran misteri de la nostra fe

Que Joan Pau II sent un amor ardent per l'Eucaristia no és cap secret. Tot el seu pontificat, i probablement tota la seva vida, ha girat entorn del sagrament de la caritat. Amb la seva darrera encíclica, *Ecclesia de Eucharistia*, el

Papa ha volgut fer participar «magisterialment» a tota l'Església d'allò que per a ell representa la raó última de la seva existència. El document esdevé així una invitació insistent al fet que l'Església visqui de l'Eucaristia. I certa-

ment que en els darrers temps, animada potser per la crisi derivada de la postmodernitat, l'Església sembla que torna a recuperar el sentit profund eucarístic que no hauria d'haver perdut mai.

Són les deu de la nit d'un dissabte d'estiu al temple barceloní del Tibidabo. A les portes de l'església, mentre la gent emprèn el retorn a casa després d'una jornada atrafegada d'emocions fortes al parc d'atraccions, un grup d'unes quinze persones s'apleguen alegres sota la mirada amorosa de la imatge del Sagrat Cor. Tenen una cita i per la seva cara tot sembla indicar que es tracta d'algú molt especial.

Com cada tercer dissabte de mes han acudit al Tibidabo a la seva particular «audiència amb Déu», que és com els agrada anomenar el torn d'adoració nocturna que normalment tenen assignat al temple expiatori. Durant tota la nit, i fins a les set del matí vetllaran en grups de tres o quatre persones davant del Santíssim Sagrament. Sorpren la joventut dels seus rostres davant d'una pràctica que molts podrien pensar que només es dona entre gent gran. Entre ells, el de Carmen Cortés, de 27 anys, que ha decidit canviar altres possibilitats de lleure nocturn per passar una «nit d'intimitat amb el Senyor». Tal com sona. L'adoració nocturna és per a ella una oportunitat privilegiada d'experiència amb Déu. «És una cita amb el Senyor —assegura convençuda— i si es viu d'aquesta manera no es pot deixar de sentir cert privilegi. L'adoració és un privilegi, però un privilegi a l'abast de qualsevol, perquè se'ns concedeix en

la mesura en què el vulguem assumir i fer-lo part de les nostres vides.»

Per a Carmen Cortés, l'adoració ha estat tot un descobriment: «Quan una persona s'adona de la necessitat que tenim de trobar el Senyor en l'Eucaristia, d'una manera o una altra, acaba necessitant també donar gràcies a Déu per tot el que ha fet i fa per nosaltres.» L'adoració esdevé llavors un gest d'acció de gràcies davant «del tresor més gran que una persona té en aquesta vida, perquè és el sagrament a través del qual el mateix Crist se'ns dona per fer possible la nostra vida cristiana».

Carmen encarna molt bé el que el Papa ha volgut donar a entendre en la seva darrera encíclica. El culte i l'adoració eucarística són un dels signes més clars de l'amor a Crist. En paraules del mateix Sant Pare: «És bonic estar amb Ell i, reclinats sobre el seu pit com el deixeble predilecte, palpar l'amor infinit del seu cor.» L'adoració és el reconeixement del Déu encarnat, que es fa present en el pa i en el vi, fet que desemboca amb facilitat en un acte d'abandonament, de lloança, d'acció de gràcies... És un misteri,

«el misteri de la nostra fe», que no es pot explicar amb paraules, que escapa a tot raciocini, però que deixa empremtes profundes en aquell que s'aventura a penetrar-lo. «La intimitat a què arribem amb Jesús present en l'Eucaristia —confessa Carmen— ens fa participar de la seva glòria, aquí i ara.»

Davant de l'Eucaristia, l'home és convidat a tractar de tu a tu amb Déu a un nivell de profunditat que no es dona normalment de cap altra manera. «És un tresor inestimable —ens recorda en la seva encíclica el Papa— no només la seva celebració; sinó també ser-hi al davant fora de la missa, que ens dona la possibilitat d'arribar a la

L'Adoració Nocturna del Tibidabo ha incrementat el nombre de joves adoradors.

font mateixa de la gràcia.» Per això, en aquesta primavera eclesial que silenciosament s'apropa sobre l'Església d'Occident, l'Eucaristia esdevé una garantia d'autenticitat. L'augment de la pràctica eucarística és un dels elements comuns a tots els nous moviments eclesials. És la base sobre la qual s'ha de construir el despertar d'una Església que semblava tenir una mica oblidat el més valuós dels seus patrimonis.

Una cita «mensual» amb Déu

El renaixement del sentit eucarístic en l'Església, tot i que invisible als ulls del món, es constata també en la presència cada vegada més gran de joves que assisteixen a la missa diària o que s'embarquen en l'adoració eucarística. Això passa fins i tot a Catalunya, i molt especialment a Barcelona, diòcesi que no destaca precisament per la seva vitalitat religiosa. Bona prova n'és l'Adoració Nocturna del Tibidabo, que en aquests darrers anys ha augmentat la presència

de joves en els torns d'adoració, procedents sobretot dels nous moviments.

Al capdavant de l'Adoració Nocturna del Tibidabo hi ha Josep M. Alsina, professor titular de la Universitat de Barcelona. Des dels 17 anys, i ara en té 59, és adorador nocturn. Al llarg de més de 40 anys s'ha mantingut fidel al seu compromís i més rere mes continua acudint a la seva «cita nocturna amb Déu». No obstant això, no creu que es tracti de cap heroïtat. Per a ell, com per a Carmen, l'adoració és un privilegi, un regal que Déu li ha volgut concedir i davant del qual no ha sabut ni ha volgut dir que no. Alsina confessa que l'adoració li ha donat molt, entre altres coses, que els seus vuit fills hagin estat també adoradors. Això, en uns temps tan secularitzats com aquests, «és un autèntic miracle», afirma satisfet Alsina.

La fidelitat de tantes i tantes nits en vetlla davant del Santíssim ha fet d'Alsina un home amarat d'Eucaristia. En parla com d'una presència molt propera, com d'un apropament profund a Crist que en el Santíssim Sagrament ens mostra el seu amor de la manera més plausible. Reconeix que no sempre es viu tot això ple de fervor, però arriba un moment en el qual l'adorador descobreix, en allò bo i dolent de la seva vida, la presència propera i sempre fidel de Déu. Déu hi és, present en aquest tros de pa, i aquesta convicció profunda és capaç d'omplir de sentit tota una vida.

Davant de l'experiència de la presència real de Jesús en l'Eucaristia, només es pot adorar, i d'aquí el sentit de tantes i tantes persones que dia i nit fan «guardia santa» per vetllar el Senyor. La fan no només els monjos i monges de clausura, sinó també, i cada vegada més, laics, que per torns reprenen hora rere hora la invitació que aquell dijous sant Jesús va llençar als apòstols: «Vetlleu i pregueu.» A

Les monges clarisses fan de l'Eucaristia l'eix de la seva vida.

Catalunya es calcula que pot haver-hi actualment uns 2.000 adoradors nocturns, distribuïts per gairebé totes les diòcesis. El Tibidabo, per la seva condició privilegiada —és un dels pocs temples arreu de l'Estat espanyol que té exposat el Santíssim Sagrament 24 hores al dia, 365 dies l'any— aplega el gruix de tot aquest «arsenal espiritual».

«Jo sempre us custodiaré»

A uns pocs quilòmetres del Tibidabo, al convent de Santa Isabel, a Lavern (Alt Penedès), una comunitat de vuit monges

va agafar el copó i el va aixecar tot implorant el seu auxili. I es va sentir una veu que va dir: «Jo sempre us custodiaré.» Al moment van veure com els sarraïns sortien del claustre sense fer cap mal.»

Aquesta experiència «sobrenatural» descriu molt bé el que l'Eucaristia significa per a aquestes monges contemplatives: «Als monestirs de clarisses d'arreu del món, el culte i l'adoració eucarística continua sent —no per decret legal, sinó per tradició espiritual— el centre de la nostra vida, l'eix de tota l'organització monàstica.» Això es concreta en el convent de Santa Isabel amb la celebració

L'Eucaristia és el més gran dels tresors de l'Església.

clarisses intenten viure també una devoció eucarística ardent, tot i que d'una altra manera. La seva vivència de l'Eucaristia està arrelada molts segles enrere, en la seva mare santa Clara, que malgrat no haver deixat grans escrits sobre aquesta pràctica, va deixar sempre clar, especialment amb el seu propi testimoni, la necessitat d'una vida completament centrada en l'Eucaristia. Ja a la Regla explica la petició que les monges clarisses combreguin set vegades l'any. Aquesta proposta pot semblar estranya avui, en què la comunió diària està tan estesa, però en el segle XIII representava tota una excepció. Llavors, el més habitual era combregar un cop l'any o una vegada a la vida, i com a màxim set vegades l'any. Santa Clara demanava el màxim possible per a les seves.

Un dels capítols de la seva vida que les monges clarisses mai no dubten a recordar va tenir lloc quan els sarraïns van envair els pobles d'Assís i es van apropar al monestir de Sant Damià, on vivia santa Clara amb les seves germanes. Quan van descobrir els invasors ja dintre del claustre, plenes de por van anar corrents a cercar la santa, que vivia des de feia uns quants anys prostrada al llit per malaltia. «Amb tota serenitat i plena de confiança —explica una de les monges del convent de Santa Isabel— santa Clara va demanar que l'ajudessin a aixecar-se i l'acompanyessin fins al sagrari. Allà

de l'eucaristia, normalment al matí, com l'acte més important del dia, i en l'exposició cada tarda, de 16.15 a 20.30, del Santíssim Sagrament. «Més que activitats o apostolats concrets —reconeixen— el caire d'amor i de devoció a l'Eucaristia és una cosa que ens impregna tant individualment com comunitàriament.» La seva vida gira entorn del gran misteri eucarístic, cosa que es reflecteix vivament en cadascun dels petits actes de cada dia.

«El culte i l'adoració eucarística són un dels signes més clars de l'amor a Crist»

A l'Eucaristia les monges es van conformant amb Crist, van creixent en la fe, donant sentit i força a la seva consagració monàstica. «Aquest és el motor de la nostra vida, la nostra dolcesa i felicitat plena.» Per això, per a elles «perdre el temps davant del Santíssim

—com molts poden pensar— significa contribuir veritablement a fer més fecunda la nostra vida i la de tota la humanitat». Una fecunditat amagada, que se sepulta a terra, però que segur que donarà molt de fruit... Les llargues hores d'adoració són per a aquestes filles de santa Clara «hores de sembra, en les quals dispersen arreu del món llavors de pau, de bé, d'amor, de felicitat... perquè és Déu mateix qui escolta, acull i atén la nostra pregaria».

Experiències com les d'aquestes religioses, o com les de qualsevol cristià que ha fet de l'Eucaristia el centre de la seva vida, ens deixen entreveure el gran misteri d'aquest sagrament insondable. Un

«Diàleg d'amistat i d'amor»

«L'Eucaristia és Jesús: Amor que se'm dona. Presència vivificant. Fa anys que convisc amb Jesús-Eucaristia: compartim pis. Vida de família senzilla, intensa vida d'amor. Amb la seva presència amorosa, em pacifico. Per la força de la comunió em converteixo malgrat les meves resistències. Em fa capaç d'obrir-me a l'acció de l'Esperit i de donar-me al Pare i als germans. L'Eucaristia és Jesús que m'estima ara i aquí. La meua soledat està il·luminada per una presència. Tu ets aquí per a mi; joestic aquí per a Tu. Diàleg d'amistat i amor. M'estimes? Sí, t'estimo! M'estimes?... Tu saps que t'estimo.»

Ramon M. Giró París
Membre de la Comunitat de Jesús

«Esperança ferma en la vida eterna»

«L'Eucaristia representa per a mi l'amor immens i gratuït de Déu a la seva Església i a cadascun dels homes. Actualitat del misteri redemptor de Jesucrist, el qual perpetua la seva presència entre nosaltres. Amor únic i incomparable. Vida, alegria, amistat. Per ella, amb ella i en ella, puc donar a Déu l'acte d'amor més gran, adoració, lloança i culte en nom i a favor dels homes, els meus germans. Em proporciona per la fe esperança ferma d'aconseguir la vida eterna. I en raó de la meua vocació específica de consagrada totalment a l'Eucaristia, les meves accions reben el sentit més noble, per dedicar-se directament al mateix Déu.»

Gna. María Luisa Sánchez
Zeladora del Culte Eucarístic

«L'entrada de Jesús en la meua vida»

«Per a mi l'Eucaristia és l'entrada de Jesús dintre de la meua vida un cop amb la setmana. És un fet important i especial. M'agrada perquè em sento més content, més important.

Per a mi ha suposat un canvi, perquè abans els meus pares no eren practicants i no anaven a missa regularment. Però des de fa dos anys, quan vam entrar al Camí Neocatecumenal, hi anem els dissabtes a la tarda. Jo no havia fet la Primera Comunió ni tampoc no m'ho havia plantejat fins llavors. Però quan els meus pares em van preguntar si volia fer les catequesis vaig acceptar i em va agradar fer-les un cop per setmana. Em va fer il·lusió fer la Primera Comunió, fa poc més d'un mes.

Ara m'agrada més anar a l'Eucaristia, perquè ja puc menjar el Pa, i la visc molt més, perquè em sé les cançons i el que he de dir, i veig que significa molt per a mi.»

Xavier Mallart Saura
13a Comunitat Neocatecumenal de la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna de Barcelona

«La força d'una presència»

«De jove vaig perdre el costum d'anar a missa. Als 17 anys, però, em vaig sentir atret per unes persones que vivien en comunitat. Vaig descobrir que eren cristians i que participaven en l'Eucaristia. Jo, que m'unia a tot el que feien, també m'hi incorporava quan ho deixaven tot per anar a la parròquia. Recordo l'impacte que em va provocar escoltar la Paraula de Déu: per primer cop s'obria davant meu un horitzó de vida. Crec que experimentava la força de la presència de Jesús. Les coses que abans m'avorrien, com els sermons, ara les trobava interessants. Em sentia feliç perquè viure l'Eucaristia i compartir l'experiència d'una comunitat em fascinava. Ara tinc 44 anys i l'any passat vaig ser ordenat sacerdot. Gaudeixo molt amb els gestos i ritus quan els contemplo des de la relació nupcial entre Crist-Espòs i l'Església-Esposa.»

Mn. Pere Fibla Palazón
Seminari del Poble de Déu

misteri que ens obre les portes de cel i ens convida a participar ja a la terra de l'amistat amb Déu. A això precisament ens ha convidat també el Sant Pare en la seva darrera encíclica, *Ecclesia de Eucharistia*, i ens recorda l'essència i fonament de la nostra fe. Aquesta invitació ja ha estat recollida per molta gent a l'Església, especialment els nous moviments,

per als quals l'Eucaristia s'ha convertit en l'aliment principal de la seva vida. I és que com Joan Pau II no ha deixat de repetir una vegada i una altra, «l'Església viu de l'Eucaristia», aquest és el seu gran tresor i hi ha de posar tot el seu cor. «Tota la resta us ho donarà de més a més.»

Samuel Gutiérrez

L'ENTREVISTA

Antonio Miralles és catedràtic de Teologia Sacramentària de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu

—Quina novetat aporta aquesta encíclica sobre l'Eucaristia?

—Per començar que és la primera encíclica que el Papa dedica a aquest tema. El sagrament de l'Eucaristia, certament, l'ha preocupat molt durant el pontificat i n'ha parlat en moltes ocasions, però mai en una encíclica especial. La novetat més rellevant potser és descobrir la dimensió mariana en el misteri eucarístic.

Més enllà de fets conjunturals, com el 25è aniversari del pontificat del Papa i, per tant, un bon moment per adreçar-se a tots els fidels catòlics, hi ha una raó que feia oportú aquest escrit, i és el fet que el pontificat de Joan Pau II està molt marcat eucarísticament. Només cal pensar en les celebracions eucarístiques que presideix, ja sigui durant viatges, canonitzacions o a

Monsenyor Miralles comenta per a *Catalunya Cristiana* la recent encíclica de Joan Pau II sobre l'Eucaristia, i en destaca la novetat de veure Maria lligada al misteri de l'Eucaristia. Per al professor Miralles és útil tenir en compte que l'encíclica posa sobre la taula alguns abusos que s'havien comès en la celebració de l'Eucaristia. Antonio Miralles, de Salamanca, viu a Roma des de fa 42 anys i és consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, presidida pel cardenal alemany Joseph Ratzinger.

—L'encíclica deixa clar que la missa no és només un moment de reunió, una mena de banquet on posem de manifest els llaços que ens uneixen. Això és insuficient i es dona en molts indrets. El Papa dedica també unes línies a lamentar com la promoció de l'adoració eucarística, és a dir, l'adoració de l'Eucaristia fora de la

—L'encíclica subratlla el vincle entre Eucaristia i Penitència. Ho fa perquè els fidels catòlics no ho tenien prou clar?

—L'Església viu i creix amb l'Eucaristia. Creix en la comunió eclesial, però d'altra banda l'Eucaristia també pressuposa aquesta comunió. No és només un àpat fraterno sinó que en aquell moment i també després de la missa estem construint l'Església. En aquest procés és important estar reconciliats de veritat, i no només externament.

Pel que fa a la penitència, cal entendre-ho bé. El Papa recorda que els dos sagraments estan íntimament units. Això no vol dir que haguem d'entendre que la penitència és un requisit o una exigència per arribar purs a l'Eucaristia, com si aquesta fos un premi o un mèrit. El que vol dir el Papa és que per acostar-nos a l'Eucaristia hem d'estar reconciliats interiorment, i si sabem que hem ofès Déu, hem de canviar per dins i reconciliar-nos amb Ell justament mitjançant el sagrament de la Penitència que ha instituit per a aquesta finalitat. Aparentar per fora que ja estem bé amb Déu i per dins ser conscients que no hem canviat és hipòcrita. Jesucrist acollia els pecadors, i va venir per guarir-nos per dins i donar-nos la seva força i

així viure com a fills de Déu. L'Eucaristia no és un premi: no es mereix, és un do massa gran.

—Què vol dir que Maria és una dona eucarística?

—Vol dir que Maria anticipa i prepara l'Eucaristia, i que aquesta presència de Maria segueix en la vida de l'Església. El misteri de Jesucrist se'n fa present en l'Eucaristia. Fins ara, el Magisteri de l'Església no havia ex-

posat de manera orgànica aquesta relació de Maria amb l'Eucaristia. El Papa ha volgut que Maria no fos un apèndix a l'encíclica, i de fet li dedica tot un capítol, fet inusual. Ho escriu així perquè veu Maria en tot. Si el seu pontificat és eucarístic, sens dubte també és marian. El misteri eucarístic té una dimensió mariana, i el Papa ho il·lumina amb els passatges de l'Evangeli on es veu que Maria anava anticipant l'Eucaristia.

Miriam Díez Bosch

El professor Miralles, a la Universitat de la Santa Creu de Roma.

rències importants a nivell de fe que cal aclarir. Per exemple, per als protestants el ministeri no és considerat un orde, com per als catòlics, i per tant la celebració eucarística, sense el sacerdot, no pot ser el mateix que per a nosaltres.

Tampoc tenia sentit el que fan alguns fidels, que és anar un diumenge a la celebració catòlica i un altre a una de protestant. Es forcen les coses i llavors es perd el valor de l'Eucaristia.

Entre d'altres aspectes, per als catòlics aquesta té un valor sacrificial i posa de manifest la presència real de Jesucrist. En síntesi, ara per ara no és possible la concelebració perquè no hi ha encara comunió eclesial i no tenim la mateixa fe.

—El Papa fa gestos ecumènics que semblen superar aquestes divisions.

—Perquè ell no vol que ningú se senti ofès, acull els altres perquè sap que si dona primacia a la persona, es facilitarà la comunió. La passió del Papa per la unitat és la passió per l'home.

«L'Eucaristia no es mereix, és un do»

la missa diària a la seva capella privada. Ha donat sempre molta importància als congressos eucarístics i a la catequesi sobre l'Eucaristia. La devoció eucarística i la promoció de l'adoració també són unes constants en el Papa, que va voler que a la basílica de Sant Pere del Vaticà hi hagués una capella de fàcil accés dedicada a l'exposició del Santíssim Sagrament. Ell mateix ha volgut recuperar la processó eucarística per Corpus, no només al voltant de Sant Pere del Vaticà sinó al centre de Roma, de Sant Joan del Laterà fins a Santa Maria la Major.

És fàcil, doncs, pensar que ell mateix devia sentir la necessitat de parlar de l'Eucaristia a tota l'Església. És una manera de posar en relleu tot el que ja ha anat promouent i que el Concili Vaticà II havia revalorat.

—El Papa lamenta a l'encíclica la desvaloració de la missa. Tant s'ha abandonat el sentit de l'Eucaristia entre els fidels?

missa, també anava perdent valor i en alguns llocs desapareixia. El valor de la reunió dels fidels desdibuixava, en alguns casos, el valor del sacerdoti ministerial. En alguns indrets no es donava cap importància especial al sacerdot, era un més de la celebració. Això no és així, dins una concepció catòlica.

—L'Eucaristia és central per als cristians, i no obstant això, és un motiu de divisió. Quines possibilitats hi ha de superar l'Eucaristia com a problema?

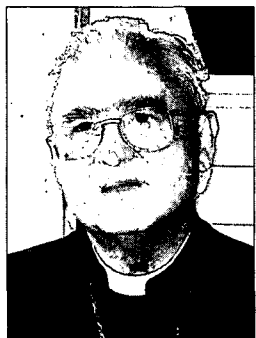
—La comunió eclesial amb altres comunitats encara no és un fet. Per això, un dels principals problemes que el Papa aborda a l'encíclica és l'ecumènic, en el sentit que s'havia arribat a celebrar l'Eucaristia entre catòlics i altres cristians —protestants normalment— com si ja estiguéssim units, i no és així. Es pensa, en certs ambients, que la celebració eucarística durà a la unió, però fins que no hi hagi unió no es pot compartir l'Eucaristia perquè tenim dife-

Testimoni episcopal

«El do de l'Eucaristia, espontàniament, em porta a donar gràcies per la forma amb què Déu ens ha volgut demostrar el seu amor, realitzant d'una manera senzilla el que Jesús havia anunciat. En efecte, a més de l'assistència de l'Esperit Sant, Jesucrist continua present enmig de nosaltres fins a la fi del món, d'una manera permanent: sacramental, però real. És molt lògica, per tant, l'exhortació del Papa, en la seva darrera encíclica, a restar llargues estones amb el gran Amic, fins i tot després de la missa, en conversa espiritual.

En l'Eucaristia Jesús ens dona el seu Cos i la seva Sang d'una manera tan senzilla que per això mateix, augmenta la certesa que Ell és sempre amb nosaltres i nosaltres amb Ell; i ens referma la seguretat que, participant i rebent l'eucaristia, viurem eternament amb Ell.

La celebració de l'Eucaristia incrementa el meu agraïment vers el Senyor per haver-me escollit també, com als apòstols, per continuar realitzant, després de la seva mort, l'encàrrec que els va confiar el Dijous Sant, de continuar fent realitat, com a memorial, l'Eucaristia que acabava d'instituir en aquell últim sopar.»

Mons. Ramon Malla
Bisbe emèrit de Lleida

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

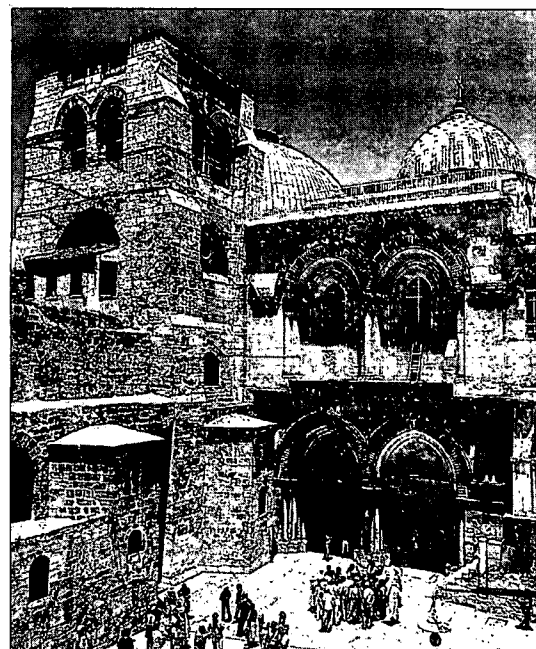
e-mail: persones@teleline.es

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Del 4 al 14 d'agost

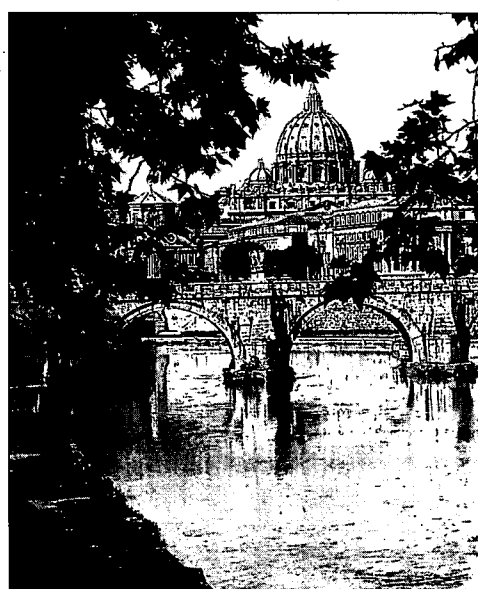

Viatge a Rússia

St. Petersburg / Petrodvoretz / Pushkine / Novgorod
Moscou / Zagorsk

A la descoberta d'una tradició ortodoxa mil·lenària

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

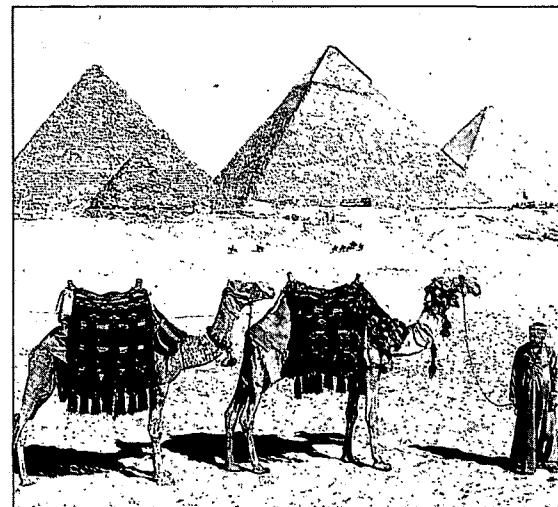
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Pelegrinatges i viatges 2003

Vaticà

església en el món

El Papa imposa el pal·li a tres arquebisbes espanyols

■ 40 arquebisbes reben aquest símbol d'unitat amb la seu apostòlica

ROMA.— Amb motiu de la celebració de la festa de Sant Pere i Sant Pau, patrons de Roma, Joan Pau II va lliurar el pal·li arxidiocesà als 40 nous arquebisbes metropolitans nomenats en els últims dotze mesos,

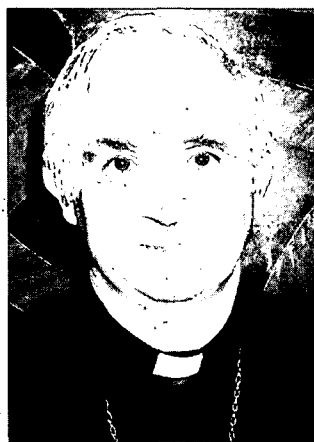
tres dels quals són espanyols: Francisco Javier Martínez Fernández, de Granada; Braulio Rodríguez Plaza, de Valladolid, i Antonio Cañizares Llovera, de Toledo.

Els tres arquebisbes espanyols que van rebre el pal·li (símbol d'unitat amb Roma) són relativament joves: Braulio Rodríguez (Aldea del Fresno, Madrid, 1944), nomenat arquebisbe de Valladolid el 28 d'agost del 2002; Antonio Cañizares (Utiel, València, 1945), nomenat arquebisbe de Toledo el 24 d'octubre del 2002, i Francisco Javier Martínez (Madrid, 1947), nomenat arquebisbe de Granada el 15 de març del 2003. A l'acte van assistir autoritats eclesiàstiques i civils, entre elles, el ministre de Justícia espanyol, José María Michavila.

Entre els 40 arquebisbes que van rebre el pal·li, n'hi havia una quinzena d'Amèrica i els altres eren de països com França, Itàlia, Grècia o Malàisia. Entre ells, Tarcisio Bertone (Gènova) o Marc Ouellet (Québec), que fins a ser nomenats havien ocupat càrrecs a la Cúria romana.

Què és el pal·li?

És una cinta circular blanca de llana de xais esquilats a Roma, amb sis creus de seda negra, que es col·loca al voltant del coll del metropolità, just sobre les espatlles. Només poden dur-lo el Papa i els arquebisbes metropolitans (a Catalunya, només l'arquebisbe de Tarragona és metropolità). La llana dels pal·lis és molt escollida: prové cada any dels xais beneïts als palaus apostòlics vaticans el 21 de gener, festivitat de Santa Agnès. Els xais pertanyen als trapencs de l'abadia de les Tres Fonts de Roma, i un cop esquilats passen la llana a les religioses de Santa Cecília, que confeccionen els ornaments. El pal·li és un «símbol de comunió del Pontífex romà i de potestat sobre les diòcesis sufragànies». Segons va dir el Papa durant la imposició als metropolitans, «el pal·li és el símbol de la unitat i el signe de la comunió amb la seu apostòlica: que sigui vincle de caritat i estímul de fortalesa». Els nous arquebisbes metropolitans tenen com a tasca l'ajuda i la

D'esquerra a dreta: Mons. Martínez, Mons. Rodríguez i Mons. Cañizares.

supervisió dels altres bisbes de la respectiva província eclesiàstica. La cerimònia d'imposició dels pal·lis és una de les més espectaculars de l'any, a causa de la vistositat dels ornaments.

En l'homília, el Papa va convidar a pensar en la «vocació i la història personal dels apòstols Pere i Pau, la missió apostòlica i missionera dels quals va ser proporcional a la profunditat de la seva conversió: provats per l'experiència amarga de la misèria humana, van ser alliberats pel Senyor». Dirigit-se als metropolitans que havien de rebre el pal·li, el Pontífex els va dir: «Transmeteu una salutació cordial als fidels de les vostres arxidiòcesis, i digueu-los que el Papa resa per tots, especialment pels que han estat sotmesos a proves dures i troben dificultats greus.» El Papa va acabar el sermó dient que «renovo la meua plena disponibilitat a posar la meua persona al servei de la comunió entre tots els deixebles de Jesucrist» i va implorar l'ajut dels fidels: «Ajudeu-me, estimats germans i germanes, amb el suport incessant de la vostra pregària. Invoqueu per a mi la intervenció celestial de Maria, mare de l'Església, i dels sants apòstols Pere i Pau.»

Després de l'homília del Papa, cadascun

dels 40 arquebisbes van recitar la fórmula del jurament en llatí: *Ego... Archiepiscopus... beato Petro apostolo, Sanctae Apostolicae, Romanae Ecclesiae, ac tibi, Summo Pontifici, tuisque legitimis Successoribus semper fidelis ero et oboediens. Ita me Deus omnipotens adiuvet*, que en català seria: «Jo... arquebisbe de... seré sempre fidel i obedient al beat Pere apòstol, a la Santa, Apostòlica Església de Roma, a tu, Summe Pontífex, i als teus legítims Successors. Que Déu omnipotent m'hi ajudi.» Després del jurament, el Sant Pare va beneir els pal·lis i els va imposar als 40 metropolitans presents, i els dos dels qui no van poder-hi assistir (Samoa i Indonèsia) se'ls va endur l'arquebisbe secretari de la Congregació per als Bisbes.

L'endemà de la cerimònia, el Papa ve rebre els arquebisbes i les seves famílies, i els va acollir dient que «la vostra presència aquí reflecteix la universalitat de l'Església. Revestits amb el pal·li, promoueu l'esperit de comunió de les vostres Esglésies particulars, anunciant i donant testimoni de Jesucrist ressuscitat mitjançant una acció eclesial que infongui esperança i animi la caritat».

Miriam Díez i Bosch

Rouco i el nou secretari de la Conferència Episcopal visiten el Papa

ROMA.— Joan Pau II va rebre el cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco Varela i president de la Conferència Episcopal Espanyola, l'exsecretari de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Juan José Asenjo Pelegrina, bisbe auxiliar de Toledo, i el nou secretari de la CEE, el jesuïta i teòleg Juan Antonio Martínez Camino. La delegació espanyola va lliurar al Papa els 150.000 euros que es van recollir durant la visita del Pontífex a Madrid el maig passat. Mons. Asenjo va ser el coordinador general de la visita apostòlica del Papa a Espanya i Juan Antonio Martínez Camino va ser el pèrit (el teòleg expert) que el cardenal Rouco es va endur a Roma durant el Sínode de Bisbes Europeus (1999).

Els 150.000 euros que els bisbes espanyols van lliurar al Papa són el concepte de l'anomenat «dòl de Sant Pere», la col·lecta que els catòlics d'arreu del món porten a Roma per ajudar a mantenir les activitats apostòliques, socials i culturals de la Santa Seu. Per primera vegada a la història, des d'ara es pot fer una donació mitjançant targeta de crèdit (American Express, VISA, Mastercard i Dinners). Les persones que vulguin fer arribar donatius a la Santa Seu ho han de notificar mitjançant un fax adreçat al 00 39 06 698 83 954 o demanar informació a obolo.sp@segstat.va

La tradició del dòl de Sant Pere és una pràctica molt antiga que consisteix a «ajudar materialment els qui anuncien l'Evangelí». Va néixer a finals del segle VIII, de la mà dels anglosaxons, que van voler donar anualment una contribució al Sant Pare. Es deia la *Denaerius Sancti Petri* («almoïna a sant Pere»), i es va anar estenent a altres països. Avui se celebra arreu el món el 29 de juny, Jornada Mundial de la Caritat del Papa.

Segons explica la Santa Seu, «els donatius s'usen en obres missioneres, iniciatives humanitàries i de promoció social, així com també a sostenir les activitats de la Santa Seu». (M.D.B.)

Delegació ecumènica de Constantinoble

ROMA.— Com ja és habitual en la diada de Sant Pere i Sant Pau, el Papa va rebre una delegació enviada pel patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartholomaios I. Els delegats fraters van ser rebuts pel Papa i van participar a la celebració solemne de la festa de Sant Pere i Sant Pau.

En aquesta ocasió, la delegació estava encapçalada per l'arquebisbe grec ortodox d'Amèrica, Dimitrios Tradatellis, a més del bisbe Teodoritos Polizogoulos, bisbe de Nazianzos i assistent de l'arquebisbe grec ortodox de Thyateira i Gran Bretanya; l'arximandrita Athenagoras, del Fanar i el diaca Panteleimon. El Papa els va dir que «la vostra presència és un signe del nostre amor comú per Jesucrist i és un acte de fraternitat

eclesial, que reafirma els lligams d'amor i unitat que el Senyor ha deixat a la seva Església, constituïda sobre els apòstols». El Papa els va comunicar que «els ràpids canvis del món exigeixen que tots els cristians demostrin com l'Evangelí de Jesucrist il·lumina els temes crítics amb els quals s'encara la família humana».

Entre aquests aspectes espinosos, Joan Pau II va esmentar «la necessitat urgent de promoure el diàleg interreligiós» o «fer front als nous reptes que plantegen els avenços de la ciència i la tecnologia». Per a Joan Pau II, la presència dels delegats ortodoxos és un signe de la bona marxa de les relacions ecumèniques amb l'ortodòxia i un pas evident en la construcció d'Europa. (M.D.B.)

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GE GENERAL ELETTRONICA S.r.l.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

Basilica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basilica de Sant Vicenç (Àvila).

Vaticà

«Església a Europa», nova exhortació postsinodal de Joan Pau II

■ Demana la promoció de la dona i convida a acollir la immigració

ROMA.— Els cardenals Jan P. Schotte i Antonio M. Rouco Varela, respectivament secretari general del Sínode dels Bisbes per Europa i arquebisbe i relator, van presentar el 28 de juny a Roma la nova exhortació postsinodal del Papa,

Ecclesia in Europa, un document centrat en Europa i ric de propostes: insistir en les arrels cristianes europees, promoure el paper de la dona a l'Església i la societat, fer d'Europa un lloc d'acollida per a immigrants i refugiats, con-

tinuar amb el diàleg interreligiós «especialment amb l'islam, sense oblidar les diferències» i valorar el rol dels consagrats i religiosos, entre d'altres, per portar a Europa «l'Evangeli de l'Esperança».

A la presentació del text el cardinal Schotte va recordar que aquesta exhortació del Papa és fruit de l'Assemblea Especial per a Europa del Sínode dels Bisbes (de l'1 al 23 d'octubre del 1999), que va seguir el tema *Jesucrist viu en la seva Església i és font d'esperança per a Europa*. El cardinal Rouco va explicar els continguts essencials del text i va subratllar que «tot i les ombres, a Europa hi ha signes positius d'esperança». El president de la Conferència Episcopal Espanyola va dir que «l'Església està convençuda que té un tresor únic a oferir: Jesucrist», i va remarcar que «aquesta és la millor aportació que es pot fer per construir Europa».

El cardinal Rouco va insistir en l'esperança com a «paraula clau per interpretar la situació d'Europa en el pas del mil·lenni». El cardinal va subratllar alguns dels punts que el Papa ha escrit en el text, tenint en compte les deliberacions dels pares sinodals com la necessitat de «viure, anunciar, celebrar i servir l'Evangeli de l'esperança». Entre les necessitats urgents, el prelat va dir que «cal una pedagogia de la pregària», i va esmentar el número 78 de l'exhortació postsinodal, on es fa referència a la necessitat d'una pastoral i una pedagogia de la pregària. Rouco va citar com a punts positius d'esperança que «la societat civil sigui sensible en la defensa dels drets humans» i va dir que dins l'Església hi ha realitats esperançadores, entre elles, la llibertat de l'Església a l'Europa de l'Est, la consciència de la responsabilitat de tots els batejats, la major participació de la dona, el testimoni dels sants i dels màrtirs i la realitat dels nous moviments i els progressos en l'ecumenisme, entre d'altres.

Tots aquests punts estan tractats en el document escrit pel Papa i signat amb data

Una imatge de l'eucaristia de cloenda del Sínode, el 1999.

de 28 de juny, vigília de Sant Pere i Sant Pau. Un punt rellevant del text fa referència a «l'aportació específica de les persones consagrades»: «En un context contaminat pel laïcisme i subjugat pel consumisme, la vida consagrada (...) es converteix cada cop més en signe d'esperança, en la mesura que dona testimoni de la dimensió transcendent de l'existència.» L'exhortació no passa per alt «l'escassetat de seminaristes i d'aspirants a la vida religiosa, sobretot a l'Europa occidental», i proposa «una adequada pastoral de les vocacions» que presenti Jesucrist de manera total. Una crida als sacerdots es fa evident al punt 40, en què el Papa els demana que «visquin i actuïn en coherència amb la seva veritable identitat

no només, sinó que reconeix el bagatge que la cultura judeocristiana, i també l'islam, han tingut en la configuració de l'Europa actual. El Papa afirma que «la relació de l'Església amb Europa no és la de tornar a un estat confessional, però tampoc la d'un laïcisme o separació hostil», sinó que apel·la a una «sana cooperació». Aquestes paraules del Papa, segons el cardinal Rouco, fan veure que «la contribució que l'Església pot fer a la construcció d'Europa és la dimensió religiosa, segons el que s'exposa en els capítols centrals de l'exhortació». D'altra banda, l'arquebisbe de Birmingham, Vincent Nichols, també present a la presentació als mitjans de comunicació de l'exhortació, va suggerir l'impacte que pot tenir per a l'Eu-

sacramental», i es pregunta: «Si la imatge que donen d'ells mateixos fos opaca o lènguia, com podrien induir els joves a imitar-los?» Entre les propostes que assenyalava el Papa, el cardinal Rouco va ressaltar «la defensa del matrimoni i la família, la defensa de l'Evangeli de la vida i el foment d'una cultura de l'acollida davant el fenomen creixent de la immigració».

Relació de l'Església amb Europa

Aquesta exhortació dedica un ampli espai a resseguir les arrels cristianes d'Europa, i

ropa occidental: veure el paper de la fe a Europa; entendre la crida a la renovació de la comunió i la missió, i valorar la relació entre la vida política europea i la fe dels seus pobles, expressada públicament.

A diferència d'altres exhortacions apostòliques postsinodals on el tema de la dona quedava inclòs en el capítol dedicat als laics, aquesta inclou dos números sencers a la dona (42 i 43), on s'explicita «l'aportació específica de la dona al servei de l'Evangeli de l'esperança». El Papa escriu literalment: «Com s'ha subratllat al Sínode, és desitjable que, per afavorir la plena participació de la dona en la vida i missió de l'Església, es tinguin en major estima les seves qualitats, també mitjançant l'assumpció de funcions eclesials reservades per dret als laics.» El Papa fa esment a la violència comesa contra les dones, i diu que «l'Església no deixa d'alçar la veu per denunciar les injustícies i violències comeses contra les dones, en qualsevol lloc i circumstància», i demana que s'apliquin efectivament les lleis de protecció de la dona. El Papa denuncia la prostitució i suggereix, finalment, que la feina de les mestresses de casa es prengui en consideració: «L'Església demana que s'estableixin mesures eficaces contra la plaga de la prostitució i desitja que el servei prestat per la mare, de la mateixa manera que pel pare, en la vida domèstica, es consideri una contribució al bé comú, fins i tot mitjançant formes de reconeixement econòmic.»

Miriam Díez Bosch

ESPANYA

Assassinada una jove cooperant espanyola a Guinea Equatorial

MADRID.— Tenia 22 anys i tota la vida per endavant. Ana Isabel Sánchez Torralba havia acabat els estudis universitaris en Treball Social i volia dedicar-se als altres. La seva fe, que vivia en el Camí Neocatecumenal, l'havia portada a tenir aquest estiu una experiència solidària a Guinea Equatorial. Tenia previst passar un mes i mig col·laborant amb les religioses escolàpies de Guinea, en una escola per a dones i nenes. «Era una noia que arribava a Guinea amb tota la il·lusió del món per treballar en projectes d'alfabetització. Va morir l'endemà d'arribar al país, l'1 de juliol. Anava de camí a la missió», explica la religiosa escolàpia Pilar Fresneda.

La jove va morir en un control de carreteres. Un soldat va disparar contra l'autobús en el qual viatjava Ana Isabel. Tot i que va baixar pel seu propi peu del vehicle i que va ser traslladada a l'hospital, els metges no van poder salvar-li la vida. «Va ser tan inesperat!», recorda la germana Fresneda, «ella havia pres moltes precaucions de cara a les malalties, s'havia vacunat, però ningú no podia imaginar que morís d'aquesta manera. Germanes que fa molts anys que viuen a Guinea, mai no

Ana Isabel Sánchez Torralba.

s'havien trobat en una situació com aquesta».

Ana Isabel va néixer a Ocaña (Toledo) i tenia fama de ser molt bona persona, estudiant, treballadora i amb unes conviccions religioses molt fortes. Pertanyia a la Família Calassància, que disposa d'un voluntariat que fa experiències de servei al Tercer Món. Amb Ana Isabel van viatjar dues noies més, que han retornat a Espanya: «Les noies volien quedar-se a Guinea, però les famílies estan molt afectades. Tenien por que si es quedaven al país tinguessin una baixada d'ànim molt forta. La resta de voluntaris que van a altres països també estan molt afectats i les seves famílies molt espantades, però s'han reafirmat en el seu compromís de servei. Són molt valents», diu Pilar Fresneda.

Si és d'admirar el testimoni d'Ana Isabel, també és impressionant la serenitat i enteresa de la seva mare. Malgrat el dolor i la tristesa, té forces per dir que accepta la voluntat de Déu, encara que no l'entén. Igualment, les escolàpies de Guinea viuen la situació «amb molta serenitat tot i que amb molt de dolor», comenta la germana Fresneda. (R.M.J.)

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL

AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES

RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

Uganda

Els jesuïtes fan una tasca educativa amb els refugiats

■ Representants de diferents religions s'uneixen per demanar la pau

KAMPALA.— A Uganda, el Servei Jesuïta a Refugiats (SJR), servei de la Companyia de Jesús per a l'assistència a refugiats, tracta d'«educar les persones en els valors, les actituds i les competències necessàries per construir la pau». Així ho escriu Isaac Ijjo, coordinador de l'Educació per a la Pau, en un informe enviat a la seu central de l'SJR a Roma.

«L'SJR —observa Ijjo— imparteix l'educació per a la pau a tots els campaments de refugiats a Uganda. El programa és un servei comunitari que ens interessa molt, perquè en la vida el conflicte és inevitable però sembla que s'intensifica quan les persones es troben desarmades i desprovistes de tot.» El programa atorga a les persones els coneixements i les capacitats necessàries per conviure i solucionar els conflictes. Posa les bases per a la solidaritat social i la coexistència pacífica entre els refugiats i els pròfugs interns. I ofereix també metodologies i dinàmiques per trobar solucions sostenibles del conflicte a llarg termini.

Les nombroses sol·licituds que arriben per a aquest programa són un signe del desig de pau que anima la gent. En la seva execució adopten un enfocament radical que apunta a la transformació de les comunitats, per a la qual cosa, el programa desenvolupa la consciència i imparteix i reforça nocions sobre les ac-

tituds i les capacitats necessàries per construir la pau. Els dirigents són elegits per la comunitat, i instruits per ser mediadors de pau.

D'altra banda, representants de diferents religions uneixen esforços per demanar la pau al país. «Som aquí al costat de 20.000 joves i nens per portar un testimoni concret de solidaritat a les persones perseguides», diu Mons. John Baptiste Odama, arquebisbe de Gulu, al nord d'Uganda. «Jo, juntament amb altres representants de totes les religions, dormim amb els joves que han fugit dels pobles veïns per por de la violència de la guerrilla», explica. «A més de compartir amb ells les incomoditats de la situació, intentem proveir-los del necessari, i distribuïm aliments i roba. Els nois se senten confortats per la presència dels seus líders espirituals. Es

El desig de pau anima els ugandesos.

tracta d'un exemple concret de diàleg ecumènic i interreligiós viscut en la solidaritat». «El nostre gest», comenta Mons. Odama, «vol cridar l'atenció de la comunitat internacional sobre aquest conflicte». El 20 de juny els caps religiosos d'Uganda i Sudan van demanar a la comunitat internacional que intervingués per posar fi a la guerra al nord d'Uganda. (C.C.)

COLÒMBIA

Un bisbe denuncia la «catàstrofe humanitària» de desplaçats

BOGOTÀ.— El president de la Pastoral Social de l'episcopat colombià, Mons. Héctor Fabio Henao, s'ha referit a la dura situació dels desplaçats al país i ha afirmat que Colòmbia viu una veritable «catàstrofe humanitària». El prelat ha informat que les xifres varien, però ha assegurat que «la xifra de desplaçats és molt gran», entre un i tres milions de desplaçats. Mons. Henao ha explicat que la Secretaria de les Nacions Unides per a Assumptes Humanitaris «va verificar recentment que Colòmbia és un dels tres països amb una emergència humanitària més gran al món». «El problema és que a Colòmbia hi ha dos tipus de desplaçament: el de les zones rurals i el de les zones urbanes, en el qual la gent té por d'anar a registrar-se com a desplaçat», ha

afegit el bisbe.

El prelat ha dit que el 51% dels desplaçats són menors de 17 anys. El futur de la població i de la democràcia està molt compromès pel fenomen del desplaçament. Així mateix, Mons. Henao ha sostingut que «el problema dels desplaçats és que s'ubiquen en cinturons de misèria i tenen dificultats per inserir-se al mercat laboral, la qual cosa reproduceix un fenomen d'exclusió. (...) Els mateixos colombians hem establert unes imatges del desplaçat que són molt nocives i li neguem gairebé el dret a la ciutat. El desplaçat és lleig, enlletgeix la ciutat, és perillós i una quantitat d'estigmatitzacions que realment fan molt mal». (ACI)

LES FILIPINES

Els líders religiosos cristians i musulmans, junts per la pau

ZAMBOANGA CITY.— «Tingueu coratge! És el missatge de Déu en aquests temps de confusió i de conflicte.» Aquesta és l'exhortació dirigida al poble de Mindanao, illa del sud de les Filipines, de l'Inter Faith Council of Leaders, organisme interreligiós de Zamboanga, ciutat situada a l'extrem sud de la península. En una carta oberta, els líders religiosos deploren la violència i condemnen el terrorisme, les explosions i els segrestos. El consell exhorta el govern a no deixar-se temptar per la filosofia de la repressió a qualsevol preu i de la guerra com a solució als problemes, ja que aquesta crea desconfiança i hostilitat

en la gent. «Al mateix temps volem dir al nostre poble que podem superar la por i la desconfiança recíproca entre cristians i musulmans si construïm el respecte i la confiança explicant als nens i als joves l'amistat que hem experimentat en la nostra relació entre persones de diferents religions.» «Tingueu el coratge del diàleg!», afirmen els líders religiosos, que animen a tenir una nova comprensió del diàleg amb ells mateixos, amb els altres, amb la creació i amb Déu. «No ens hem de cansar de treballar per la pau: el Déu de la pau beneirà tots els que treballen en la via de la pau.» (Fides)

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaventura 42, 1r 08035 Barcelona
Telèfon 932 047 111

PAKISTAN

Un cristià, absolt de l'acusació de blasfèmia

LAHORE.— Alegria entre els cristians del Pakistan: ha acabat el calvari per a Aslam Masih, un cristià protestant acusat de blasfèmia que ha passat quatre anys i mig a la presó. El 4 de juny va ser absolt per la Cort Suprema de Lahore per manca de proves. L'home estava a la presó des del 1998 i durant els anys de detenció havia estat sotmès diferents vegades a cops i tortures. Masih complia una condemna a cadena perpètua i una multa de 100.000 rúpies. El veredict del Tribunal el condemnava d'acord amb l'article 295 del Codi de Dret Penal per haver insultat l'Alcorà i el profeta Mahoma. L'organització cristiana Christian Solidarity Worldwide (CSW), que des de l'inici va lluitar per l'alliberament d'Aslam Masih, ha acollit amb alegria el veredict d'absolució definitiva, encara que ha recordat que «el cas d'Aslam és un exemple per demostrar com la llei sobre la blasfèmia és manipulada pels militants islàmics per perseguir els cristians o tots els que no estan d'acord amb ells. El govern pakistanès hauria de fer passos immediats per evitar aquests abusos i tutelar les minories ètniques i religioses». (Fides)

ARGENTINA

Els bisbes llancen un pla per a la nova evangelització

BUENOS AIRES.— S'han presentat les noves línies pastorals per aplicar la nova evangelització a l'Argentina, a través d'un document titulat *Navegar mar endins*. El text recorda sobretot «el que sempre s'ha de destacar quan s'anuncia l'Evangeli: Jesucrist ressuscitat ens dona l'Esperit Sant i ens porta al Pare. La Trinitat és el fonament més profund de la dignitat de cada persona humana i de la comunió fraterna». Així mateix, indica que la santedat és avui «més que mai una urgència pastoral». El document ressalta com a àmbits urgents de tasca pastoral «la família, petita Església domèstica», així com «l'escola-universitat, ja que el món de l'educació és un camp privilegiat per promoure l'evangelització de la cultura i la inculcització de l'Evangeli». Així mateix, aquestes línies pastorals subratllen «la doctrina social de l'Església, com el millor mitjà per encarnar els principis evangèlics en la complexa realitat cultural, política, social, ecològica i econòmica» del país. (N.E.)

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desites.

Espanya

La Pastoral del Turisme accentua el servei de cara a l'estiu

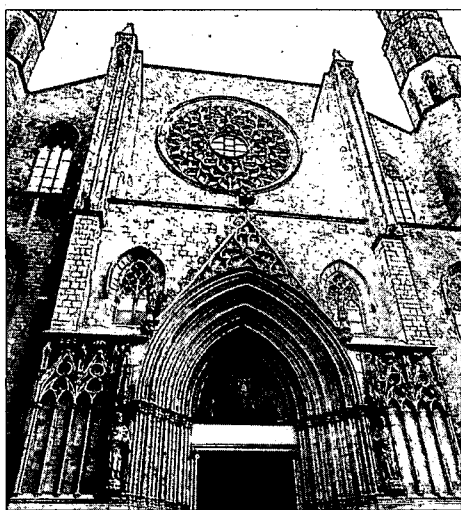
■ Proposa suggeriments per a aquests mesos de vacances

MADRID.— El Departament de Pastoral del Turisme de la Conferència Episcopal Espanyola ha llençat un seguit de suggeriments de cara a l'estiu. Unes propostes que mostren una Església oberta, acollidora,

servicial, de cara als turistes tant nacionals com estrangers. Mitjançant un seguit de punts pràctics, la Pastoral del Turisme vol «posar-se les piles» i estar a disposició de qui s'acosti a les nostres esglésies.

Les recomanacions de la Pastoral del Turisme passen per coses tan pràctiques com el simple fet de preparar els horaris de misses per parròquies, arxiprestats o zones, així com publicar un cartell més gran per col·locar-lo a la porta de l'església o al taulell d'anuncis. De la mateixa manera, assenyala que no es tracta tant de multiplicar les celebracions de l'eucaristia com de preparar-les bé, «que siguin realment l'encontre setmanal dels cristians amb el Senyor i els germans amb qui compartim la fe. La participació ha de ser activa, la predicació, preparada, i els moments de silenci, ajustats». També es refereix a la necessitat d'instaurar l'anomenada «missa internacional» i facilitar el sagrament de la reconciliació, ja que «el descans de l'estiu convida a celebrar aquest sagrament amb la calma necessària».

Una altra proposta que es fa és la de preparar unes «paraules de benvinguda als

Les esglésies, espais d'acollida.

turistes, tant nacionals com estrangers, i oferir informació sobre el patrimoni artístic religiós de la zona i les seves festes populars, etc.». La Pastoral del Turisme és

essencialment servei, per la qual cosa cal «cuidar i preparar la litúrgia, sobretot la missa. Oferir un servei permanent de despatx i d'acollida a l'abadia o en un altre lloc, on les persones puguin ser ateses».

També es recomana tenir molt en compte els treballadors del turisme a l'hora de confeccionar els horaris de misses: «Mirar

que siguin compatibles amb les hores de feina. Seria oportú tenir una reunió amb els treballadors d'empreses turístiques, posant a disposició els locals de la parròquia i els seus serveis pastorals. Estar atents a qual-sevol problema greu d'injustícia que aparegui. Oferir serveis creatius d'assistència social.»

La Pastoral del Turisme encoratja a mantenir el contacte i el seguiment de les persones: «El turisme ofereix espais de llibertat i de reflexió per a l'encontre amb Déu i amb un mateix, és un bon moment per a la promoció i l'evangelització.» En aquest sentit, es proposa tenir l'església oberta totes les hores que sigui possible. «Això comporta riscos, i sens dubte que caldrà prendre mesures de seguretat, però cal buscar totes les possibilitats per facilitar-hi l'entrada, perquè tots els que vulguin puguin visitar-la, pregar o fins i tot descansar.» (C.C.)

La revista «Mensaje del Papa» concedeix els premis «Duc in altum» 2003

MADRID.— La revista *Mensaje del Papa*, dirigida pel prevere i periodista Alberto García Ruíz, ha concedit els premis *Duc in altum* 2003 a l'obra *Ajuda a l'Església Necessitada*, tot honorant la memòria del seu fundador, el P. Werenfried; a la Federació Espanyola de Famílies Nombroses, per la seva defensa dels valors humans i cristians de la institució familiar, i als Cors *Rocieros*, en l'Any del Rosari, per mantenir i difondre una profunda devoció popular a la Mare de Déu. El lliurament d'aquests premis es farà a mitjan octubre, per commemorar les noces d'argent del pontificat de Joan Pau II. Aquests guardons tenen com a objectiu col·laborar a l'empenta apostòlica i humana que Joan Pau II proposa a l'Església per al tercer mil·lenni. (SIC)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Jo Clara...

Sempre us defensaré...

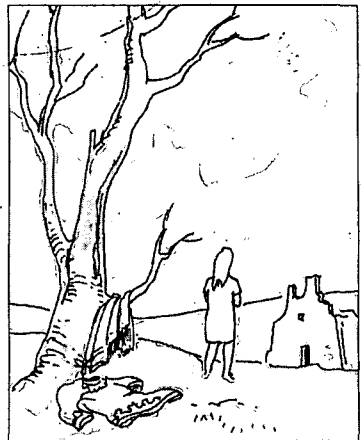
Cada any, el mes de juliol, la ciutat d'Assís celebra la Festa del Vot. L'Ajuntament en ple, amb la bona gent de l'indret, fan una ofrena floral davant del sepulcre de Clara. A la nit baixen a peu fins al convent de Sant Damià pel camí, prèviament il·luminat amb espelmes. Van a donar gràcies per un fet històric.

Sor Felipa, una companya de Clara, ens explica el què va passar: «Quan Vidal d'Aversa, enviat per l'emperador Federic II, es va presentar amb un gran exèrcit per assetjar la ciutat d'Assís, hi havia molta por —segons li ho havien dit a madonna Clara— que la ciutat fos presa. El perill era greu, ja que Vidal havia declarat que no aixecaria el setge fins que no la prenguéssim. I en sentir això, madonna Clara, confiada en el poder de Déu, va manar cridar totes les germanes. Va demanar cendra per posar-se-la al cap, que s'havia fet rapar. Aleshores, ella mateixa també va posar cendra damunt del cap de les germanes i les va enviar a fer pregària, perquè el Senyor alliberés la ciutat. I així va passar, ja que l'endemà, de nit, Vidal se'n va anar amb tot el seu exèrcit» (PC III,19).

Era el mes de juliol de l'any 1241 quan van passar aquestes coses. Ningú no podia entendre la marxa de Vidal d'Aversa, justament quan la ciutat, al límit de la resistència, era a punt de rendir-se. Què havia passat? Doncs que la germana Clara, amb les seves germanes, havia pres a càrrec seu la defensa de la ciutat: «Molts beneficis hem rebut d'aquesta ciutat —els va dir—, per això hem de pregar Déu que la salvi.»

La intercessió poderosa de Clara, aquell dia, va canviar els propòsits d'un capítol, va aturar les maces, les llances i les fletxes, va mobilitzar un exèrcit a les ombres de la nit per anar-se'n com si fos víctima de la derrota més vergonyosa. Les germanes pobres van salvar la ciutat. Que torni a dir la Dama Pobra sobre les nostres guerres de fantasmes: «Jo, Clara, sempre us defensaré.»

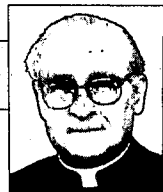
Sor M. Victoria T., o.s.c.

«OH, ADMIRABLE HUMILITAT, OH, MERAVELLOSA POBRESA!»
(SANTA CLARA)

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Seguir el Pastor, encara que sigui amb dificultats

És un pic que he fet molts cops. Del peu al cim hi ha 540 metres. El pic està assentat sobre una base molt inclinada, de terreny trencat. A 200 metres comença la primera paret. A continuació una altra zona inclinada però fàcil, i després l'última paret vertical, però amb una sèrie de cornises que la fan accessible, encara que no fàcil.

I hi ha un punt que m'ha estat sempre desagradable per una raó purament estètica. Resulta agradable i fins i tot elegant escalar cercant suports —preses— a la paret per a peus i mans, però mantenint el cos separat de la paret. El coronament de la primera paret a què m'he referit era poc correcte. L'ascensió consistia a enfilarse en oposició entre una alta agulla i la paret en què estava pràcticament encaixada. Però, quan acabava l'agulla, l'escalador es trobava que la paret es convertia en un con de dejecció que desembocava sobre el final de l'agulla, replet de gran quantitat de pedres soltes i amb una gran inclinació. L'ascensió es convertia en un arrossegar-se sobre aquella massa inestable. No era escalar, sinó nedar

en un munt de pedres que inevitablement queien per ambdós costats de l'agulla, intentant no caure amb elles.

No és correcte arrossegar-se en una ascensió, però era l'única manera d'assolir el tercer tram. Aquesta experiència m'ajuda a expressar una postura espiritual. La de l'ovella perduda que s'arrossega com pot per seguir el pastor. L'ovella que no camina àgilment, que té una actitud de reconeixement de la pròpia impotència i debilitat, i de la incapacitat per viure sense el Pastor, ha de ser quelcom especial als ulls de Déu.

L'actitud de l'ovella que segueix amb dificultat el Pastor no implica passivitat; al contrari, està plena de dinamisme. L'ovella que segueix amb dificultat és el contrari de l'ovella perduda, que sent infidel a la voluntat del Pastor, se n'aparta conscientment i voluntàriament.

Una característica especial de l'ovella que segueix el Pastor dificultosament és que està desvalguda. Dins un gran ramat, en algun lloc, coixejant i arrossegant-se, segueix les altres lentament, va al darrere. Les altres ovelles corren darrere el pastor, i aquesta, malgrat que

també desitja ser obedient, es queda sempre retardada. Aquesta última ovella, encara que també té bona voluntat, es queda endarrerada, lluny del pastor, perquè no té forces. Li costa seguir el pastor.

Si creus que ets l'ovella desvalguda, pensa que les ovelles febles i desvalgudes arriben al lloc de la trobada amb Jesús molt més tard que les altres; però hi arriben! En canvi, l'ovella que es queda quieta i contempla la seva incapacitat, es tanca en si mateixa i, desconsolada, roman trista i sense esperança. No obstant això, aquest patiment és culpa seva. Romandre trista mai serà una actitud correcta. El Bon Pastor està esperant-te. Llavors, per què t'atures? No té cap importància que les altres vagin davant teu i estiguin ja a prop del Pastor. No importa que des del punt de vista humà no hi hagi esperança que algun dia arribis a estar entre les primeres.

No et deixis guiar massa per la teva pròpia raó. Has de començar a guiar-te per la lògica de Déu. Només Ell coneix el valor del galop de l'ovella que s'arrossega, tal com expressa Slawomir Biela.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La pietat popular

Sovint es parla de la religiositat popular per referir-se a la realitat religiosa de moltes persones i grups que viuen i celebren continguts propis de la pietat popular. Aquestes experiències religioses individuals o col·lectives suposen que la persona humana està oberta a la transcendència i que té necessitat de trobar unes seguretats sobre les realitats que ens depassen. Són expressió de l'ànima religiosa de l'home i de la dona i del desig de relacionar-se amb Déu.

Des de fa poc temps disposem d'un directori sobre pietat popular i litúrgia, de la Congregació per al Culte Diví. En aquest document es parla de la pietat popular entesa com les diverses manifestacions culturals que, en l'àmbit de la fe cristiana, s'expressen principalment amb les formes peculiars derivades del geni d'un poble o d'una ètnia i d'una cultura. Com ha dit Joan Pau II, «la pietat popular és un vertader tresor del poble cristià».

La pietat popular del nostre país està amarada de continguts, festes i celebracions propis de la fe cristiana. En major o menor grau aquesta religiositat pot expressar manifestacions que van néixer d'experiències religioses que s'han anat transformant en costums, tradicions i maneres de fer que formen part del bagatge cultural d'un poble. No hi ha dubte que de la litúrgia han nascut festes, tradicions, pregàries i símbols que han entrat a formar part de la vida tradicional. La història ensenya que, en certes èpoques, la vida de fe ha estat sostinguda per formes i pràctiques de pietat popular.

Sovint sentim a parlar de litúrgia d'una banda i de pietat popular de l'altra, com de dos mons distints, potser hostils i tot. Tanmateix, vistes les coses des d'una perspectiva pastoral, apareixen com cridades totes dues a convergir en bé dels cristians i, en definitiva, de l'evangelització, que avui és urgent.

La litúrgia i la pietat popular són dues expressions del culte cristià, si bé no són homologables. Ambdues s'han de posar en contacte mutu i fecund; tanmateix la litúrgia ha de constituir el punt de referència per encarrilar els anhels d'oració i de vida cristiana que es troben en la pietat popular. El directori abans esmentat pretén il·luminar la relació que cal que hi hagi sempre entre la pietat popular i la litúrgia.

Cal acostar-se a les diverses manifestacions de religiositat i de pietat popular amb una actitud ben pastoral d'acolliment i de seguiment per valorar-les, enriquir-les i, si convé, resituar-les en l'òrbita dels continguts de la fe i de la litúrgia. Pau VI afirmà que «ben orientada, aquesta religiositat popular pot ser cada vegada més un veritable trobament dels homes amb Déu en Jesucrist». Per això és un objectiu del nostre Pla pastoral.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Luis Riesgo Méndez
Psicòleg

Importància de tenir bon caràcter

En la seva obra *Cómo ganar amigos e influir sobre las personas* comenta Dale Carnegie el cas de tres matrimonis cèlebres que van ser desgraciats perquè les esposes —podríem posar exemples anàlegs dels esposos— van prendre en la seva vida ordinària una actitud de crítica permanent, antítesi de la relació cordial, envers els seus marits. Marits que eren ni més ni menys que Napoleó III, Abraham Lincoln i Lleó Tolstoi.

Veiem el cas de Lleó Tolstoi: «De tots els sistemes segurs, infernals, inventats pel diable per destruir l'amor —escrui Dale Carnegie— el mal caràcter n'és el més mortífer. No falla mai. Com la picada de la cobra, destrueix sempre, mata sempre.»

L'esposa del comte Lleó Tolstoi ho va descobrir també quan ja era massa tard. Abans de morir va confessar a les seves filles: «Jo vaig ser la causa de la mort del vostre pare.» Les filles no van respondre. Totes dues ploraven.

Sabien que la mare deia la veritat. Sabien que havia matat Tolstoi amb les seves eternes crítiques, amb el seu regany insaciable, amb el seu mal caràcter, en definitiva. Però, el comte Lleó Tolstoi i la seva esposa devien haver estat feliços. Ell era un dels novel·listes més famosos de tots els temps. Dues de les seves obres mestres *Guerra i pau* i *Anna Karenina*, brillaran per sempre entre les glòries de la literatura universal.

Quan tenia vuitanta-dos anys d'edat, Tolstoi es va sentir incapaç de continuar suportant la tràgica infelicitat de casa seva i va fugir de la seva esposa durant una nevada nit d'octubre del 1910. Va fugir, enmig del fred i de l'obscuritat, sense saber on anar. Onze dies més tard va morir de pneumònia en una estació ferroviària. I el seu

desig últim va ser que no permetessin que la seva esposa l'anés a veure. Aquest és el preu que la comtessa Tolstoi va pagar pels seus reganys, per les seves queixes constants, pel seu histerisme.

I una cosa semblant a la del matrimoni Tolstoi li va passar a l'emperadriu Eugènia, amb el seu marit Napoleó III, i a l'esposa d'Abraham Lincoln, amb el seu. Per reganyar constantment, per tenir una actitud negativa, de mal caràcter i crítica permanent, no van fer altra cosa que

atraure la tragèdia sobre les seves vides. Van destruir el que més estimaven.

Tot això confirma les conclusions de Bessie Hamburger, del Tribunal de Relacions Familiars de Nova York, el qual, després de revisar milers de casos de llars destruïdes per la separació i el divorci, arriba a la conclusió que una de les causes principals dels fracassos matrimonials és el mal caràcter, l'actitud negativa, crítica, envers el cònjuge.

De manera que —conclou Dale Carnegie— si vosaltres voleu fer feliç la vida de la vostra llar i tenir una bona comunicació amb el vostre cònjuge, la regla número 1 és aquesta: no reganyeu, no reganyeu mai! Esforceu-vos per tenir bon caràcter.

Com a confirmació de tot això podríem portar aquí l'altra cara de la medalla: com una actitud cordial, positiva, ha fet el miracle de portar la pau a moltes llars que travessaven problemes seriosos: esposes que amb la seva paciència i el seu afecte van aconseguir canviar els seus marits; marits que amb la seva comprensió i benevolència van transformar les seves dones...

I és que continua sent veritat allò que «una gota de mel atrapa més mosques que un galó de fel».

Una de les causes principals dels fracassos matrimonials és el mal caràcter.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La Jerusalem espiritual

«El Senyor té el palau a la muntanya santa, i estima més els portals de Sió que totes les viles de Judà.» Així comença el salm 86. Un càntic que, referit a la santa ciutat de Jerusalem, porta el cristià a la consideració de la Jerusalem del cel. Tot allò que el salmista somia i aplica a la «ciutat de la pau» —aquest és el significat de «Jerusalem»— el creient del Nou Testament ho diu de l'Església i, en últim terme, del cel. És en aquesta perspectiva que prega i canta l'orant cristià.

Totes les dites dels profetes sobre la bellesa de la ciutat de Déu i de la importància de ser-ne ciutadà convergeixen en aquest salm tan preciós. En efecte, el Senyor ha fundat aquesta ciutat sobre els turons de Sió i Mòria. Una urbs ben privilegiada! Objecte de l'amor diví! Té el millor nom: ciutat de Déu. Ciutat que «serà la pàtria i la mare de tots els pobles. Font de tots els béns».

La Paraula divina anuncia com tots els pobles (Egipte, Babilònia, Filistea, Tir i Etiòpia), els que coneixen Déu i els que el coneixeran, seran anomenats «fills de Sió». És a dir, tots els habitants de la terra assoliran la ciutadania jerosolimitana. És un do i un honor tenir el carnet

d'identitat de Jerusalem. «El Senyor mateix va escrivint al registre dels pobles: «Ciutadans de Sió»».

Què ens diu, doncs, aquest salm en la visió neotestamentària? Es refereix a l'Església, que és la Jerusalem nova, la Jerusalem espiritual, «la mare sobrenatural de tots els homes». Església que ens ajuda a arribar a la Jerusalem definitiva, la del cel. Escrui un comentarista que l'Església és la ciutat «fundada per Déu, objecte de l'amor del seu Cor, font de tots els béns eterns pel gènere humà, «Ciutat de Déu», del dret de ciutadania de la qual tots participem, puix que a tots ens ha estat ofert de ser «ciutadans dels sants i familiars de Déu»». La litúrgia eclesial aplica també aquest salm a la Verge Maria, «tabernacle de Déu i Mare de tots els homes».

El salm 86 ens fa sentir el goig de ser fills de l'Església i dóna ales a l'esperança de l'encontre definitiu amb Déu. Ens mou a l'alegria per la nostra dignitat i ens estimula a procurar que, en el món i a través de les nostres bones obres, la ciutat temporal sigui signe també la dignitat a la qual estan cridats tots els qui habiten el món.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.cat, telefonica.net)

Terra Santa

Em queden moltes coses a la memòria pel que fa als temes que he tractat últimament. Tenir reservat un espai determinat té els seus avantatges, però un s'ha de sotmetre a un autocontrol ferri: Potser resultaria reiteratiu continuar per la mateixa direcció, així que canviaré totalment de paisatge narratiu.

No discutiré l'evidència que tenen alguns quan diuen que no són temps per peregrinar a Terra Santa. Potser no ho són per viatjar, però, no oblideu, el pelegrinatge és una altra cosa. No en va els que resem la Litúrgia de les Hores ho fem periòdicament pels pelegrins. Tots els relats clàssics fan referència als perills i les dificultats que comportava traslladar-se i passejar per aquell país. Per part meua sento enyorança i a vegades somio que sóc allà, espero que no passi gaire temps fins que hi pugui anar. Com que per a molta gent les úniques notícies que els arriben són les que transmeten els nostres mitjans de comunicació, em referiré a altres qüestions.

Tots sabem les dificultats per les quals passen els nostres germans en la fe i l'altra gent senzilla que hi viu, els esforços que fa l'Església, molt especialment el Papa, per inculcar desitjos i accions de pau i que sembla que no avancen. Però, hi ha notícies que no ens arriben i que són encoratjadores. Copiaré textualment uns paràgrafs d'un correu electrònic que m'envia la Carme Baque des de Jerusalem, avui, festivitat de San Pere. Carme Baque viu al cor de la Jerusalem més emblemàtica i em té al corrent de detalls petits que donen vitalitat a aquestes comunitats.

«D'aquí a tres hores, començaran les ordenacions que seran conferides pel bisbe G. Nazzaro, el custodi anterior, que va ser consagrat el 6 de gener d'enguany al Vaticà, pel Papa. Ell és actualment vicari apostòlic dels llatins a Alep, Síria. Una comunitat que no té fidels, ja que la majoria de catòlics són siro-antioquens. I un dels frares de la Custòdia, que ara és diaca, serà ordenat precisament allà per tal de ser-ho en el ritu siro-antioquè. Els 3 preveres i 12 diaques que avui s'ordenen aquí són tots franciscans que han estudiat a Terra Santa. El que ahir es va ordenar diaca en ritu maronita, també és franciscà, però havia estudiat teologia al Líban. Els altres són uns quants mexicans, uns polonesos i un de Brasília. Però no n'hi ha cap de palestí ni d'israelià. Els preveres són dos polonesos i un xilè. Referent al Patriarcat llatí, no tinc dades. Sé també que s'han ordenat salesians, que estudien al teòlogat de Cremisan. Espanya té actualment un estudiant de filosofia a Betlem, Aquilino Castillo, molt eixerit i un element excel·lent. Déu faci que pugui arribar a ser un frare bo i útil, ja que està molt ben preparat perquè ha estudiat filologia semítica a Madrid i, per tant, parla hebreu i àrab, cosa molt important per a la Custòdia. Actualment, l'element jove i ben preparat que hi ha aquí són els frares de Polònia que fan un servei de professors i de superiors molt important. Gent dinàmica i treballadora, a més de ben preparada intel·lectualment...»

Si he transcrit aquesta carta no és només per les bones notícies que ens dóna de l'Església-mare de Jerusalem, sinó pel que hi ha d'implícit en el que ens explica: com se les arreglen per atraure o suscitar vocacions? Potser, penso, que responsables d'aquests assumptes al nostre país, s'hi podrien desplaçar amb humilitat per aprendre'n. O també que el secret està en l'encant que té la vida sacerdotal allà, però no aquí.

Notes insignificants

Germà Adrià

La moda del tenir

Tenir, tenir cada dia més. Tenir tot el que surt al mercat, a la televisió o als mil tipus de propaganda.

Hem pensat mai en l'esclavitud a què ens sotmet la moda del tenir?

Per la gràcia de Déu, o perquè sóc un babau, o perquè ja de tan vell no puc aspirar a res, o... No tinc gairebé res i no necessito gairebé res.

No tinc ràdio. I puc anar als autobusos i al metro mirant i escoltant la gent, sense tapar les meves orelles amb notícies que em volen donar o músiques que em volen embotir.

No tinc ràdio, i així trigo a saber les notícies fresques, fins que ja s'escalfen a la premsa o en les xafarderies.

No tinc ràdio i puc escoltar més lliurement la veu dels meus àngels que em parlen de moltes maneres.

No tinc telèfon mòbil. I no em truquen pel carrer, ni em truquen al tren, ni he d'estar pendent que em truquin.

No tinc cotxe. Això és tenir sort? El cert és que puc viure sense cotxe. I ni tan sols sabria conduir-lo. I no em preocupa tenir-lo aparcant o portar-lo a arreglar o netejar-lo o canviar de marca.

No tinc cotxe i no me'l poden robar. I no l'he de deixar.

I la gran sort és que tinc un abonament de vell per a l'autobús, el metro i el tren. I que si tinc pressa, tinc diners per agafar un taxi. Quan em duraria a mi un cotxe?

No tinc casa. Més ben dit, en tinc moltes, perquè vagi on vagi, si hi ha germans de La Salle, sempre sóc ben rebut. Però no tinc cap casa meua. I com m'agradaria alguna vegada portar a casa aquell malalt de sida que està al carrer, o aquell vell rondinaire que m'ha demanat una cervesa.

No tinc casa. Quina pobresa no tenir casa. Quina riquesa ser religiós i tenir cases arreu del món.

No tinc negocis... que malament que els dirigiria. Quan trigaria a arruïnar-me i arruïnar tots els meus socis?

No tinc joies. On les guardaria? Quan les portaria? Com presumeixo amb el meu anell-rosari! Ja me l'han demanat molts, però aquesta joia no la regalo a ningú.

I el rellotge me'l van regalar dues malalties de sida. Que bones! Es van gastar tot el que tenien aleshores per comprar-me'l: 800 pessetes.

No tinc cap torre, ni cap casa d'estiu.

Bé, encara que podria continuar amb el «no tinc», he de dir que tinc, tinc moltes coses, moltes.

Tinc una vida (que ja s'acaba) que és un regal de Déu perquè sapiguem viure després amb Ell en l'eternitat.

Tinc l'amor. Bé, sí, l'amor. Déu, com a tots els lectors i a tots els que no llegeixen, Déu m'estima. I sé que espera de mi també l'amor. Què podria donar a Déu que ja no tingui infinitament? Sé que li dec el meu amor, perquè el busca, li manca.

Tinc alegria. Sí. Estic alegre, encara que em faci mal el cap i em facin mal les cames cansades de portar-me. Estic alegre perquè intento que Déu estigui amb mi sempre i en tot. I perquè intento també servir els altres en el que puc.

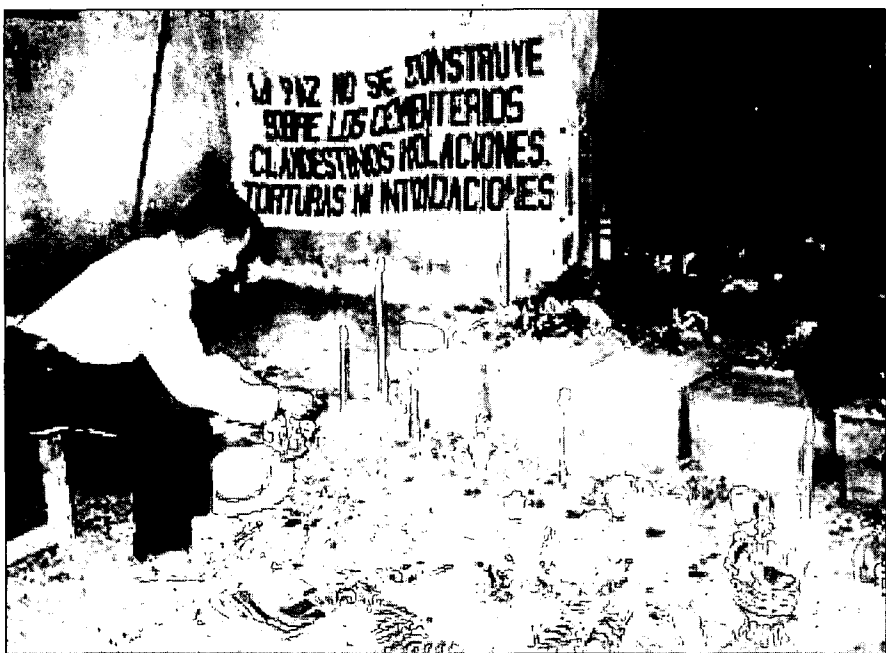
Tinc...

Tinc dones que m'estimen, encara que no en tinc de pròpia. Tinc fills, i de totes les edats. Fills i germans. Als quals estimo i m'estimen.

Tinc... Moltes més coses de les que no tinc. Déu ho sap. I crec que tots podem, almenys, que ho és tot, tenir Déu.

Zoom

Eduard Brufau

El 26 de juny passat es va celebrar el Dia Internacional en Suport de les Víctimes de la Tortura, decretat per les Nacions Unides. Coincidint amb aquesta data es van saber dades noves sobre aquesta pràctica tan inhumana. Així, es va fer conèixer que entre els anys 1997 i 2000 es va aplicar la tortura en el 80% dels estats membres de l'ONU, entre ells Espanya, i que en una cinquantena de països és una pràctica recurrent. Malgrat això, les dades optimistes són que el nombre de casos de persones torturades l'any passat es va reduir lleugerament.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Record del bisbe Joan

Llegeixo a *Catalunya Cristiana* de mitjans de juny la crònica del comiat que la diòcesi d'Urgell va donar al seu arquebisbe Joan Martí i Alanís, més conegut com a bisbe Joan, que ha resolt satisfactòriament el procés de la seva successió a través del bisbe Joan Enric Vives. Els meus records s'han revifat i he repassat unes quantes trobades que he tingut amb ell, ja sigui a la mateixa Seu d'Urgell, al monestir de Santa Maria de Les Avellanes o fins i tot en una reunió de la Tarraconense en la qual vaig participar com a convidat. En tots ells, conservo la calidesa de tracte, el diàleg fluid, el sentit pastoral i l'apropament amistós, però un especialment se m'ha presentat amb més força. Per ser precís hauria de consultar les hemeroteques. No obstant això, situat ho en el temps no és tan important com el contingut del que em va dir el bisbe Joan.

Fa bastants anys, Joan Martí va ser entrevistat a la televisió per la periodista Mercedes Milà. El diàleg es preveia prometedori. El seu caràcter episcopal donava peu a entrar en temes candents de la vida eclesial i en plantejaments polèmics de qüestions religioses. La seva dimensió política, com a copríncep d'Andorra obria la possibilitat d'abordar temes de gran abast social i polític. L'entrevista va ser un èxit en qualitat i en audiència, dos conceptes que no sempre van units en el mitjà televisiu. La periodista va quedar tan visiblement satisfeta que el va citar per a una entrevista posterior. Segons la meua opinió, les claus del bon resultat van ser dues: la seva persona i la preparació que va portar a terme. La seva persona va captivar per la senzillesa, l'estil directe, la ponderació, l'apropament i la intel·ligència de què va fer gala en cadascuna de les seves intervencions. La seva preparació, crec recordar, va consistir a reunir-se amb un grup qualificat de teòlegs i experts per analitzar possibles respostes a les més que presumibles preguntes de contingut polèmic que podria fer-li la presentadora. Vaig veure tota l'entrevista i em va agradar. Aquell programa estava concebut des de la dignitat i el respecte. En anys posteriors, algunes cadenes van treure personatges eclesiàstics gens representatius i proclius a fer servir argumentacions estrafoles.

L'endemà, ens vam trobar casualment a l'aeroport del Prat per agafar l'avió rumb a Madrid. El vaig felicitar sincerament per la seva intervenció al programa televisiu. Vam estar comentant alguns aspectes mentre esperàvem la crida per embarcar al pont aeri. Ens vam asseure junts. En un moment determinat, em va dir: «Saps una cosa? Em van sentir més persones ahir a la nit que en totes les homilies que he fet en la meua vida.» Vam continuar parlant una mica més fins que ell va entrar en la intimitat de la pregària a través del breuari.

Aquell record del bisbe Joan em fa pensar en la importància dels mitjans de comunicació social al servei de l'evangelització, en la necessitat de cercar respostes modernes i sensates a les qüestions per més polèmiques que siguin, en la presència digna i propera de persones creients als mitjans de comunicació. (Qui no recorda la magnífica entrevista de Mercedes Milà a l'aleshores abadessa del Carmel de Mataró, convent de clausura, Cristina Kaufmann, que va arribar a pregar en directe davant la invitació de la presentadora?) Aquest és un punt sobre el qual valdria la pena reflexionar amb més atenció. Per portar a terme amb encert la tasca d'evangelitzar a través dels *mass media* cal perdre la por als micròfons i a les càmeres, preparar-se a fons per parlar un llenguatge intel·ligible per a l'home d'avui sense necessitat d'utilitzar en excés tecnicismes eclesiàstics que resulten incomprensibles als oients i no renunciar als continguts de la fe ni a la dimensió espiritual. Intervenir en mitjans televisius és important però tampoc no pot fer oblidar la feina diària a les parròquies o en realitats eclesials més discretes. Continua constituint una necessitat imperiosa plantejar-se a fons els continguts abocats a les homilies, el llenguatge que s'hi utilitza, la capacitat de connectar amb les persones que van dominicalment al temple per participar a l'Eucaristia, la preparació a fons que s'ha de fer del que es dirà, la manera de fer assequible el missatge evangèlic perquè il·lumini les ments i enardeixi els cors, els destinataris tan diferents segons hores i llocs...

Com al futbol, convé saber fer tant un driblatge curt com el pas llarg. Un partit exigeix diferents estratègies. Anunciar la Paraula de Déu es pot fer de moltes maneres i els seus destinataris tant poden ser grups reduïts com grans masses. Són reflexions que em vénen a la ment a partir del record del bisbe Joan.

GESMOR
DES DE 1950
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Allò secular i sagrat dels polítics

En el preàmbul de la Constitució Europea, redactada pel seu president, Valéry Giscard d'Estaing, s'al·ludeix a les arrels religioses d'Europa; però sense esmentar ni Déu ni el cristianisme.

L'esment de la tradició religiosa d'Europa no resultaria ni excloent ni perillosa, dic jo. Afegiré que l'única cosa encertada d'aquest «preàmbul» famós és que cal concedir els mateixos drets civils i polítics a tots els ciutadans ja siguin creients o ateus independentment de la seva opció religiosa o de consciència, ja sigui catòlica, protestant o ortodoxa.

La major part d'aquest preàmbul de la nova Constitució, a més d'esbiaixat és un ideal hedonista molt allunyat de l'«home nou» de què parla sant Pau. Una clara i flagrant ofensa a la raó i a bona part dels europeus, per allò de la tradició judeocristiana, els llegats de Grècia i Roma, i la Il·lustració, que constitueixen les arrels de la forma en què molts europeus conceben la seva vida. És tàcit. Els polítics que han deliberat aquesta Convenció Europea s'han estancat. A més d'anar veloçment, ens posen un dogal. El més raonable hauria estat que deixessin opinar els ciutadans comunitaris per mitjà de les urnes; o sigui, *vox populi*.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ Pensaments de bon matí

Cridar «volem pau» sense amor és perdre el temps.

Compartir la fe és font d'alegria.

La justícia de Déu és garantia de la veritat.

Acceptar les contrarietats és entendre la Passió de Crist.

Sicada trenc d'alba dona tanta llum, com serà qui fa l'encesa?

Creure en Déu és virtut d'agraïment.

Que gran ha de ser l'amor quan Déu et demana que l'estimis.

La fe ensenya la veritat. A voltes la ciència no sap donar-ne raó.

La persecució martirial fa créixer l'Església. La cultural la destrossa.

Quan ha passat el terratrèmol, no diguis que no hi ha res a fer. Ans al contrari, digues ara sí que tenim feina.

Un cristià preocupat dona goig a Déu.

Al meu país, un conte a la vora del foc valia més que el conjunt de cadenes de televisió actuals.

Quan a la màxima autoritat se la menysprea, què queda?

PIUS PUJOL
Centelles

□ En el Corpus

El dia del Corpus vaig tenir l'ocasió d'escoltar el comentari inicial abans de la missa, per La 2 de televisió i que podria resumir així:

«Una espiritualitat adreçada a l'abstracte es descompon en ella mateixa, buida de contingut, mancada de referència i sense sosteniment. La sacramentalitat basada en la fe creix i troba el seu aliment en la seva pròpia substància.»

Aquesta reflexió, que no pretén entrar en polèmica, és una proclamació d'alegria pel tresor que tenim els cristians i que de vegades sembla que valorem poc.

Un japonès, desconexor del Misteri de l'Eucaristia, en conèixer el que creiem, va manifestar la seva profunda estranyesa en comprovar que les esglésies no sempre estan plenes.

Realment, tenia raó, la seva reacció és comprensible. No som conseqüents entre el que diem creure i el que fem, i

menyspreem el culte eucarístic en forma lamentable.

El papa Joan Pau II, en la seva encíclica del Dijous Sant del 2003, afirma que «l'Església viu de l'Eucaristia». Impossible dir res més i més bé amb tan poques paraules que contenen tot un mar de significat pregon.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

□ Abús i contradicció del verb «progressar»

Progressar i els seus derivats, progressió, progressisme i progressista... Hi ha multitud d'associacions, socials, polítiques i de tota mena, que s'autodenominen «progressistes».

Si considerem que *progressar* i els corresponents derivats es consideren sinònims de *millorar*, com és que pràcticament totes les associacions que s'autodenominen *progressistes* propugnen l'avortament en diverses circumstàncies, terapèutiques, psicològiques, econòmiques o senzillament voluntàries?

Atès que acceptar un avortament provocat equival a la suspensió definitiva del procés vital en qualsevol estat de gestació, en què el millora, en què «progressa» el fetus dels «progressistes»?

ANTON FIGUERAS GASET
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi **l'adreça i el telèfon**. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Joves per la vida i la dignitat

Les cotxeres de Sants eren plenes a vessar i amb molts joves.

De què es parlava? Doncs que les administracions ajuden més les dones que volen avortar que les institucions que intenten ajudar-les perquè no ho facin.

Que l'eutanàsia no té res a veure amb la medicina.

Que la nostra escola no fomenta els valors de solidaritat i de formació integral.

Que el model de família només el formen un home i una dona.

Que vivim en una societat de la por; por a les guerres, a tenir fills, als immigrants.

Que, de vegades, sembla que l'objectiu del poder i dels mitjans de comunicació sigui evitar que el ciutadà pensi.

Que l'ajuda familiar a Espanya és sis vegades inferior a la mitjana europea.

Tot això ho ha dit Martí Gómez; jo no hi era però ho subscriu ara mateix; i continua ell: «Pot queixar-se una societat que no educa en els valors del sacrifici i la convivència del fet que hi hagi certes conductes negatives?» És clar que no.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Despullats

—No fa gaire, un conegut fotògraf nord-americà es va dedicar a fotografiar a Barcelona un col·lectiu d'unes set mil persones en pilotes. La meua pregunta és quina consideració moral mereixen aquesta mena de perversions culturals i quan és lícit el nu.

—Certament, la imatge va ser penosa. Va ser difosa per molts mitjans de comunicació. A mi em va recordar les vexacions salvatges i inhumanes que els nazis infligien a les seves víctimes als camps d'extermini. Antigament, molts pobles, per humiliar i denigrar els presoners de guerra, els passejaven nus pels carrers. Moralment, a banda del mal gust evident, aquesta manifestació pseudo-cultural amaga, segons el meu parer, un gran perill: l'actuació decidida per la supressió del sentit del pudor. Sense el més elemental pudor, l'home relisca fàcilment en l'animalitat més crassa. Cal observar que el mateix autor d'aquesta fotografia va dir que al seu país no li ho haurien permès. Tenen més sensatesa i més sentit de la responsabilitat social que nosaltres. Dit sigui de passada, em sembla molt escandalosa la subvenció substancial que una institució important de la ciutat va oferir per a aquest despropòsit.

Fetes aquestes consideracions cal dir que el cos humà, en la seva totalitat, és bo i obra del Creador. També cal tenir en compte el que la fe ens diu: que la nostra naturalesa porta la ferida i el desordre del pecat i que cal esforçar-se per subjectar els instints a la recta raó i a la fe. El sentit del pudor és fonamental. No anem vestits simplement per protegir-nos del fred o de la calor. La roba i el fet d'amagar a la curiositat malsana certes parts del cos té com a fi preservar la pròpia dignitat i intimitat. Fins i tot en cultures primitives, on la roba no abunda, certes mirades estan absolutament prohibides. Vostè formula una pregunta important en preguntar per les condicions del nu integral. Cal dir que quan determinades circumstàncies professionals exigeixen que una persona es despulli, per salvar la intimitat i la dignitat personal, es requereixen un conjunt de condicions que defensin aquesta dignitat. Davant del perill sempre real d'una interpretació inadequada de la situació es requereix que la nuesa sigui necessària per a un fi digne i noble. Per exemple, una consulta mèdica o el cas d'un model artístic, en els quals la dignitat pròpia de la relació mèdica o de l'autèntica creació de bellesa fan que el nu quedi justificat. Quan la representació del nu té com a finalitat reduir la persona a objecte i exasperar l'instint sexual, és dolenta en ella mateixa. La fe cristiana té una gran estimació del cos, que considera temple de l'Esperit Sant. Em permeto recomanar un petit llibre molt útil per a l'educació en aquest assumpte. Es titula *Saber amar con el cuerpo. Ecología sexual*. El seu autor és Mikel Gotzon Santamaria. Pot ajudar els joves a tenir idees clares en la seva vida.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

L'«admiració» eucarística (4)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

A l'escola de Maria

El darrer capítol de l'encíclica sobre l'Eucaristia es pot considerar com el més original de tot el document. No em sembla que hi hagi precedents d'una referència mariana tan extensa i específica en un document sobre l'Eucaristia. I tanmateix el Papa es complau a fer-ho, amb coherència amb la introducció de la institució de l'Eucaristia entre els misteris de llum, per contemplar Crist seguint el mestratge de Maria.

Aquest és el punt de partida de la reflexió. La primera referència és litúrgica —Maria participava sens dubte en la fracció del pa en la comunitat primitiva— però de seguida entra el Papa a «delinear la relació de Maria amb l'Eucaristia indirectament a partir de la seva actitud interior. Maria és dona «eucarística» amb tota la seva vida».

La fe de Maria és el punt de partida d'aquesta imitació que l'Església està convidada a fer d'ella en relació amb l'Eucaristia. La fe de Maria que es mani-

festa a Canà, i que porta al paral·lel amb les paraules de la institució: «Feu tot el que ell us digui»: «Feu això que és el meu memorial.» La fe de Maria en l'encarnació és el gran referent de la fe de l'Església en l'Eucaristia. «Hi ha una analogia profunda entre el fiat pronunciat per Maria a les paraules de l'àngel i l'Amén que cada fidel pronuncia quan rep el Cos del Senyor» (n. 55). Aquesta afirmació introdueix un element catequètic important per la participació eucarística.

La «compassió» de Maria amb el sacrifici de Crist és un altre aspecte de la visió eucarística-mariana. Es tracta de l'íntima vinculació de Maria amb l'ofrena de Crist, «una mena d'Eucaristia anticipada, una comunió espiritual» (n. 56). També aquí la referència litúrgica és important: «Rebre l'Eucaristia devia significar per a Maria com si acollís novament en el seu si el cor que havia batejat a l'uníson amb el seu, i reviu el que havia experimentat en primera persona al peu de la creu» (n. 56).

Una tercera reflexió, ben interessant,

és l'esbós de comparació entre el Magníficat i l'Eucaristia. És la dimensió de lloança per les meravelles de Déu, la perspectiva escatològica i doxològica de l'Eucaristia. «Cada vegada que el Fill de Déu es presenta sota la «pobresa» de les espècies sacramentals, pa i vi, es posa al món el germen de la nova història en la qual es derroca els poderosos del sol i s'exalta els humils» (n. 58).

«Ave verum corpus natum de Maria Virgine...»

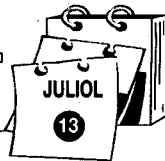
La darrera part de l'encíclica, o conclusió, enllaça plenament amb el capítol marian. És com una explosió espiritual, que es revela plenament personal, del Papa que celebra amb gratitud els 25 anys del ministeri petri, que li ha estat confiat. Fer altra cosa que llegir aquest text seria simplement trair-lo. És una evocació de la seva vida eucarística, des de l'ordenació, i un comentari encès del text de l'*Ave verum corpus natum de Maria Virgine*, per reafirmar la dimensió

ecumènica que vol tenir aquesta encíclica (vegeu l'article de la propera setmana) i acabar amb el crit de lloança del *Lauda Sion Salvatorem*.

En aquest text sobretot —com també en la introducció— queda clar que aquesta encíclica està pensada des del ministeri sacerdotal i molt especialment de cara al ministeri sacerdotal. Gairebé en cada capítol hi ha referències al sacerdot. L'Eucaristia és el centre de l'espiritualitat dels sacerdots, i el mitjà excel·lent d'unificar la vida, com a promoció que és de la caritat pastoral (n. 31). Del caràcter central de l'Eucaristia en la vida i en el ministeri dels sacerdots, se'n deriva també el seu lloc central en la pastoral de les vocacions sacerdotals. El caràcter apostòlic de l'Eucaristia dóna una responsabilitat especial als sacerdots, no sols perquè en són celebrants, sinó també com a custodis de la seva veritat. El decor, finalment, que es deu a la celebració de l'Eucaristia pertoca en primer lloc als sacerdots vetllar-lo, promoure'l, mantenir-lo.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Hildesheim, Alemanya, l'any 972
- ☐ Duc de Baviera, emperador del Sacre Imperi romano-germànic
- ☐ Exemple de bon governant, aplicà els principis cristians des del seu càrrec
- ☐ Va morir prop de Göttingen l'any 1024
- ☐ Canonitzat pel papa Eugeni III l'any 1146

Normalment, al llarg de la història, aristòcrates, reis i emperadors no han destacat mai precisament per un ús modèlic del seu poder polític. Les guerres, els assassinats, els complots, l'excessiva riquesa i el govern despòtic han estat sovint la manera de fer habitual de molts monarques. Afortunadament en podem trobar uns quants que trenquen d'una manera clara amb aquest comportament. Sant Enric II, emperador d'Alemanya, n'és un d'ells.

Va rebre una bona educació a l'escola catedralícia de Hildesheim, instruït pel bisbe de Ratisbona (Regensburg), Wolfgang. Sembla que ja en època d'estudiant tenia intenció de ser ordenat algun dia, però l'any 995 la mort del seu pare el va obligar a succeir-lo en el càrrec de duc de Baviera. L'any 1002 va

Sant Enric II

arribar al tron d'Alemanya, poc més tard va ser coronat rei de Pavia, i finalment, l'any 1014, va ser coronat emperador romano-germànic pel papa Benet VIII.

Enric II va contraure matrimoni amb la també santa Cunegunda, i tot sembla indicar que a diferència de molts altres matrimonis de l'època, aquest estava guiat per un amor de debò. Tots dos destacaven per ser unes persones d'una gran devoció religiosa, característica pròpia de la família, perquè el germà de l'emperador va ser bisbe i una germana es va fer monja. Sant Enric va obrir escoles, no va fer un ús sistemàtic de la violència per obtenir els seus fins polítics, va treballar per establir la pau entre les diferents monarquies europees i va fomentar la reforma eclesiàstica iniciada pel monestir de Cluny.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JULIOL

13. Diumenge

XV de durant l'any. Verd. Lectures: Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1,3-14 / Marc 6,7-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Enric, emperador; Eusebi de Cartago, b.; Santes, Sara, vg.; Teresa de Jesús dels Andes, rel.

Festa Major: a Banyeres del Penedès, Callús, Cunit, la Granada, la Guingueta d'Àneu, Lladó, Llambilles, Martinet, Pallejà, Polinyà, Súria, Viladecavalls, Vilaur i Vilaverd.

14. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 1,8-14.22 / Salm 123 / Mateu 10,34-11,1. Si es vol: Sant Camil de Lel·lis (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Solano, prev.; beat Gaspar Bono, prev.; Santes, Adela, viuda.

15. Dimarts

Sant Bonaventura (MO), Blanc. Lectures: Èxode 2,1-15a / Salm 68 / Mateu 11,10-24

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antíoc, mr.; Pompili-Maria Pirrotti, prev.

Festa Major: a Benissanet, Castelló de Farfanya, Prades i Sant Vicenç de Castellet.

16. Dimecres

La Mare de Déu del Carme (MO), Blanc. Lectures: Èxode 3,1-6.9-12 / Salm 102 / Mateu 11,25-27

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Magdalena Albrici de Como, rel.

Festa Major: a Calafell i Carme.

17. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 3,13-20 / Salm 104 / Mateu 11,28-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aleix, pelegrí; Lleó IV, p.; Santes, Justa i Rufina, vgs. i mrs.; Marcel·lina, vg.; beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i comp., rel. i mrs.

18. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 11,10-12,14 / Salm 115 / Mateu 12,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Frederic, b. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.; Simforosa i els seus set fills, mrs.

19. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 12,37-42 / Salm 135 / Mateu 12,14-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Símmac, p.; Pere de Cadireta, rel., Santes, Àurea, vg. i mr.

Festa Major: a la Masó.

Lectures bíbliques

Diumenge XV de durant
l'any

Lectura primera

Am 7,12-15

Lectura segona

Ef 1,3-14

Vés a profetitzar al meu poble

Déu ens elegí en Crist abans de crear el món

Lectura de la profecia d'Amós:

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."»

Salm responsorial

84

Jo escolto què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

[En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres, vaucol·locar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa].

Al·leluia

Ef 1,17-18

Que el Pare de nostre Senyor Jesucrist
il·lumini els ulls del nostre cor
perquè coneguem a quina esperança ens ha
cridat.

Lectura de l'Evangeli

Mc 6,7-13

Jesús comença d'enviar els dotze

Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espoleu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

Lleida

diòcesis

Ordenació sacerdotal de Xavier Navarro

■ Mons. Ciuraneta diu que ser prevere avui és exigent i apassionant

LLEIDA.— La tarda del diumenge 29 de juny, festa dels apòstols sant Pere i sant Pau, el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ordenar de prevere el jove diaca Xavier Navarro, envoltat de familiars i d'amics; entre aquests un grup musical que va acompanyar diverses parts de la celebració. Nombrosos fidels omplien el primer temple de la diòcesi per tal de participar activament en l'Eucaristia d'ordenació.

El bisbe Ciuraneta va presidir la concelebració amb 45 preveres diocesans més, encapçalats pel rector del Seminari de Lleida, Mn. Josep A. Jové, i el rector del Seminari Interdiocesà de Barcelona, així com companys de Seminari de l'ordenat. Entre els concelebrants podem esmentar el lleidatà Mons. Joan Esquerda Bifet, prelat d'honor del Sant Pare i canonge de la basílica de Santa Maria la Major de Roma.

Després de la proclamació de l'Evangeli, es va iniciar el ritu propi de l'ordenació amb la crida i elecció del candidat, i la petició que el rector del Seminari de Lleida va fer al bisbe perquè ordenés de prevere Xavier Navarro.

«Esperança per a la diòcesi»

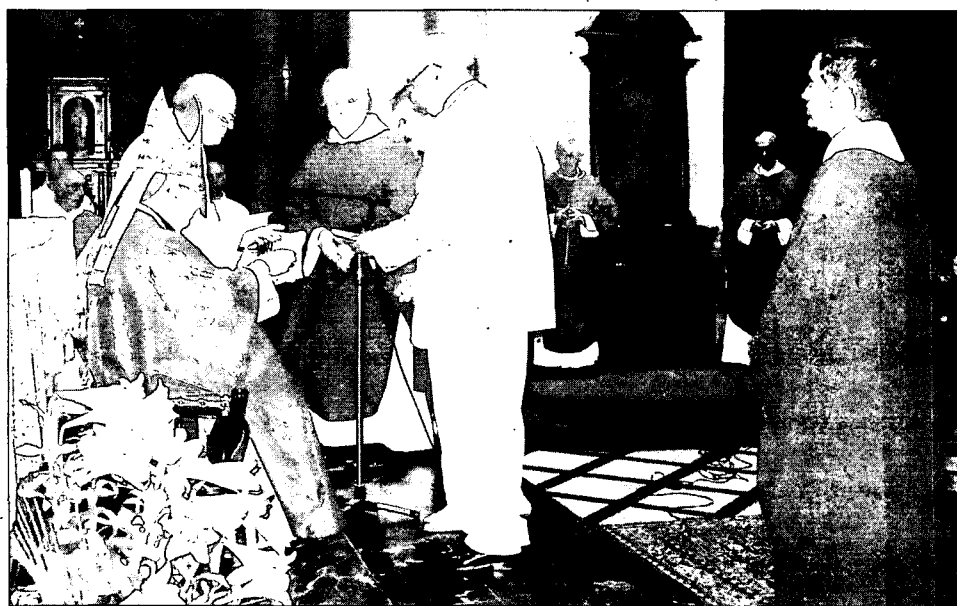
El bisbe Ciuraneta es va disposar tot seguit a pronunciar l'homilia, que va iniciar amb unes paraules de joia, tot qualificant l'ordenació de Xavier Navarro «com una pàgina d'esperança per a la història de l'Església diocesana». El prelat va prosseguir fent especial esment a la importància del sacerdoti en l'Església: «Sense Eucaristia no existeix Església i sense sacerdots no hi ha Eucaristia.»

Mons. Ciuraneta, dirigint-se a Xavier Navarro, el va esperar a seguir amb valentia la crida del Senyor: «Com els apòstols Pere i Pau et presentes davant nostre, com un cridat, elegit i enviat per Crist. Ser sacerdot avui és una vocació exigent i apassionant, en un context social

Tres ordenacions en tres anys

Mn. Xavier Navarro, amb 31 anys, és des del 29 de juny passat el darrer prevere ordenat a Lleida. Militant del MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians), es va iniciar en el seu compromís cristià en el moviment de joves de la seva parròquia de Sant Jaume de Lleida, on exercirà a partir d'ara com a sacerdot. Format al Seminari Interdiocesà de Barcelona i a la Facultat de Teologia de Catalunya, ha treballat pastoralment a la parròquia de Sant Andreu, al barri antic de Lleida. En aquests darrers mesos ha exercit el ministeri de diaca a la de Sant Salvador, del barri de Pardi-nyes.

Aquesta ordenació ha estat la tercera que ha viscut la catedral de Lleida en els darrers tres anys. El 10 de juny del 2001 va ser ordenat Manel Mercadé i el 8 de desembre de 2002, Juanma Bardají. Sens dubte que el bisbe Ciuraneta, quan en les seves primeres paraules de l'homilia es va referir a «una nova pàgina d'esperança», feia menció indirecta a aquesta circumstància d'haver ordenat un sacerdot per any. Tot i això, cal seguir pregant per les vocacions. Amb esperança, però amb insistència.

Xavier Navarro observa com els seus pares fan ofrena de la patena i el calze eucarístics.

que amb freqüència contradiu els valors evangèlics. Ser sacerdot avui exigeix una donació gratuïta dia a dia.» El bisbe de Lleida va acabar l'homilia tot convidant el nou prevere i el presbiterat diocesà a «viure en comunió eclesial des del Senyor».

Finalitzada l'homilia, Xavier Navarro, de genolls davant del bisbe Francesc Xavier, va manifestar públicament el seu desig de voler exercir el ministeri sacerdotal i va prometre obeir el bisbe diocesà. El ritu va continuar amb el cant de les lletanies dels sants, mentre el candidat es prostrava a terra com a signe d'abandonament a Déu, de pobresa i d'humilitat.

El ritu va prosseguir amb la imposició de les mans per part del bisbe i la resta de concelebrants, i va culminar amb la pregària d'ordenació, amb la qual Xavier va quedar consagrat sacerdot.

El nou prevere va ser revestit amb els ornaments propis del sacerdoti: l'estola i

la cásulla. L'ordenació va acabar amb la unció de les mans de l'ordenat amb el Sant Crisma i el lliurament que el bisbe li va fer de la patena i el calze, que prèviament li havien presentat els seus pares, simbolitzant així la missió del prevere. El ritu es va tancar amb el gest de pau del bisbe i dels preveres com a signe de comunió i de benvinguda al presbiterat diocesà.

Xavier Navarro, ja mossèn, va rebre un fort aplaudiment dels fidels i preveres, que volien manifestar així l'entusiasme i l'emoció del moment. Ja ordenat, va exercir el seu ministeri a l'altar, a la dreta del bisbe, durant la resta de l'Eucaristia.

Finalitzada la celebració, Mn. Xavier es va dirigir als fidels que omplien la catedral per agrair-los la seva presència. Agraïment que va fer extensiu a tots aquells que l'han ajudat a arribar fins al sacerdoti. També es va disposar a estar a prop dels més pobres i marginats. «M'apunto a viure a la frontera del qui se sent impel·lit a perdre's en els altres», es podia llegir en la salutació que va fer al fulletó lliurat als fidels per seguir la celebració.

Jordi Curcó

Els carmelites restauren la talla de la Mare de Déu del Carme

LLEIDA.— Com tots els anys, el santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels Pares Carmelites de Lleida es prepara per celebrar la festa de la Mare de Déu del Carme, amb una solemne novena que té lloc del 7 al 15 de juliol a un quart de vuit del vespre. El franciscà Francesc Gamissans és el predicador de la novena, que es dedicarà a reflexions bíblicomarianes. La festa del Carme, el dimecres 16 de juliol, tindrà alhora una significació especial a causa del fet que els fidels i devots podran contemplar completament restaurada la magnífica talla que es venera al santuari.

Els pares carmelites van encomanar els treballs als restauradors lleidatans Josep A. Ferrer i Lluís Capdevila, que han estat també els restauradors de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat de la catedral de Lleida, curiosament obra del mateix artista. La imatge del Carme, tallada per l'escultor barceloní Camps i Arnau, data de l'any 1947, i és una còpia fidedigna de la

Lluís Capdevila, restaurant la imatge al seu taller de Lleida.

que el mateix autor havia executat per ser venerada al santuari de la Mare de Déu del Carme, dels pares carmelites de Barcelona.

La imatge va arribar a Lleida l'any 1980, procedent de la capella de la Clínica l'Aliança de Barcelona. El P. Pere Martorell explica com la talla va quedar arraconada després d'unes obres efectuades a la capella, en haver estat substituïda per una altra imatge més moderna: «La vaig demanar a les religioses de la clínica i me la van donar per endur-me-la a Lleida. Des d'aleshores es venera al nostre santuari.»

La imatge representa la Mare de Déu asseguda, amb l'Infant Jesús a la falda. En paraules dels restauradors, es tracta d'una magnífica talla de gust bizantí, que amb la restauració efectuada ha recuperat tot el seu antic policromat.

Com a singularitat cal dir que aquesta Mare de Déu del Carme va ser coronada pel bisbe de Barcelona Gregorio Modrego. Una de les seves antigues corones ha pogut ser conservada pels carmelites lleidatans. (J.C.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

19 - 20 DE JULIOL
(Entrant el dia 18 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Barcelona

«El catecumenat és necessari en una Església en missió»

■ Mn. Felip-Juli Rodríguez fa una valoració del primer any de vida del Servei Diocesà per al Catecumenat

BARCELONA.— El Servei Diocesà per al Catecumenat (SDC) de Barcelona va celebrar el dimecres 18 de juny una reunió per donar a conèixer què ha fet fins ara i quins són els seus projectes per al curs vinent. La trobada, que va ser presidida per Mn. Felip-Juli Rodríguez, delegat diocesà per al Catecumenat alhora que delegat de Catequesi, va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona. Van participar-hi un total de 36 preveres, un diaca i dues laïques.

—Per què el catecumenat és una realitat evangelitzadora fonamental?

—Tota acció de l'Església és necessàriament evangelitzadora. Es predica Jesucrist i el seu Evangelí, tant amb paraules com amb obres. L'Evangelí amara i dóna sentit al ser i fer de l'Església de manera que, si no fos així, l'acció de l'Església perdria la força que en fa possible l'existència. El catecumenat és la resposta de l'Església a la persona que, sentint l'Evangelí, l'acull en el seu cor i desitja incorporar-se a la vida del Crist en l'Església.

—Quins serveis està cridat a oferir el Servei Diocesà per al Catecumenat de Barcelona?

—El Servei Diocesà per al Catecumenat acompanya tot allò que fa referència al catecumenat:

- Valorar la formació dels catecúmens, d'acord i amb diàleg amb cada rector i/o comunitat parroquial.
- Admetre els candidats a l'elecció i als sagraments de la iniciació cristiana, Baptisme, Confirmació i Eucaristia.
- Oferir els materials, documents i altres recursos pedagògics per al procés catecumenal.
- Determinar els períodes del procés (pre-catecumenat, catecumenat, purificació i il·luminació i mistagògia postbaptismal), graus i ritus (admissió al catecumenat, elecció i celebració dels sagraments).
- Coordinar les diferents activitats i pro-

cessos d'iniciació cristiana per a catecúmens que es fan en l'àmbit de l'arxidiòcesi.

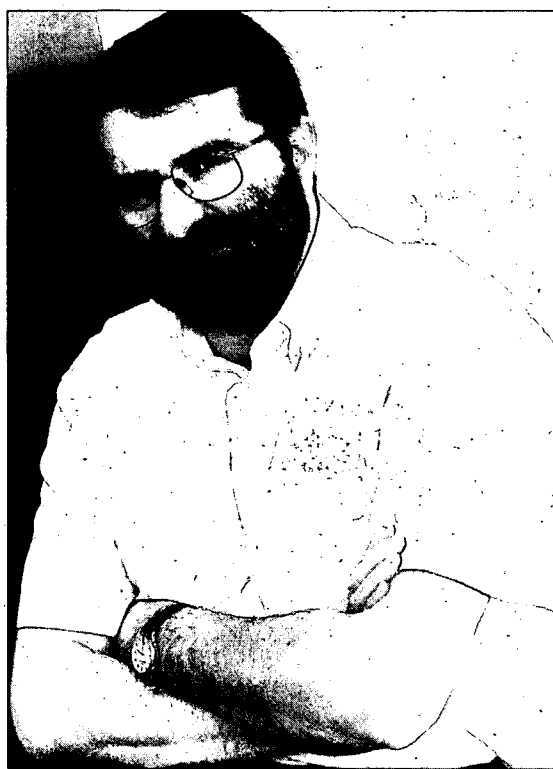
- Programar les celebracions en què és convenient la presència del bisbe.
- Inscriure en el llibre diocesà del catecumenat els catecúmens i els elegits.
- Participar en el Servei interdiocesà del Catecumenat.
- Proposar orientacions per ajudar els sacerdots, agents de pastoral, laics i altres persones interessades a conèixer el procés catecumenal.

—Què ha fet el SDC durant el seu primer any de vida?

—L'equip del Servei Diocesà per al Catecumenat s'ha anat reunint mensualment, i ha comunicat les seves ac-

cions a tots els preveres, diaques i coordinadors arxiprestals de catequesi de la institució, per part del bisbe de Barcelona, del catecumenat i del Servei Diocesà per al Catecumenat. Ha informat i compartit reflexió amb: el Consell Presbiteral, els consells arxiprestals, el consell d'Acció Catòlica, el Col·legi de Rectors de la ciutat de Barcelona, els mitjans de comunicació, i els preveres que van assistir a la reunió del 18 de juny.

D'altra banda, cal destacar també que el Servei Diocesà per al Catecumenat ha participat en les reunions interdiocesanes, de Catalunya i les Illes, sobre el catecumenat, així com a la trobada europea sobre el

Mn. Felip-Juli Rodríguez.

ciació cristiana d'adults i present al Directori de Pastoral Sacramental dels bisbes de Catalunya.

Volem també aprofundir en l'itinerari catecumenal i en els criteris a seguir, tot tenint present la situació de cada persona i paròquia. Donarem a conèixer el material que, des del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, vagi sorgint, així com altres documents.

També volem continuar observant les experiències d'altres diòcesis que tenen més temps de rodatge, així com celebrar una trobada amb catequistes i coordinadors arxiprestals de catecumenat l'octubre vinent, i un recés amb els catecúmens i els seus catequistes, el gener 2004. Cal destacar també la celebració del ritu d'elecció de catecúmens a la catedral de Barcelona, el primer diumenge de Quaresma (febrer 2004).

—Quines propostes concretes per a l'acompanyament dels catecúmens es van sentir durant la reunió del 18 de juny?

—En aquesta reunió, després de presentar el catecumenat, el Servei Diocesà i altres qüestions, es va establir un ric diàleg en relació amb la situació i la sàvia pedagogia que caldrà perquè el catecumenat sigui veritablement un do i un servei a favor de les persones que demanen el Baptisme i, per a l'Església que els acull amb amor maternal.

El camí a recórrer serà llarg i intens, però ple d'esperança perquè un cop més es constata el fet de la crida de Déu, la resposta lliure de la persona i la fidelitat de l'Església a la missió que el Senyor li ha encomanat.

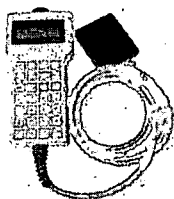
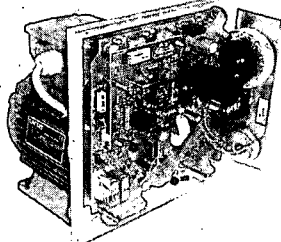
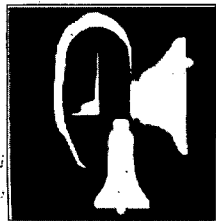
Carme Munté

catecumenat celebrada a Barcelona el mes de maig passat. Així mateix, ha programat i celebrat el recés i ritu d'elecció el primer diumenge de Quaresma a la catedral (març del 2003); i una reunió de reflexió conjunta amb l'equip de la Delegació diocesana de Catequesi (juny del 2003), etc.

—Quins són els seus projectes de futur a curt i llarg termini?

—L'any 2002 a la nostra Església de Barcelona es van batejar unes vint mil persones, de les quals 996 tenien entre 7 i 12 anys; 84, entre 12 i 18 anys, i 258 tenien més de 18 anys. Aquesta realitat ens diu que el catecumenat és necessari en una Església en situació de missió i per tant els projectes aniran en relació amb les seves necessitats. Volem continuar sensibilitzant els sacerdots i les comunitats perquè el procés catecumenal es faci segons el voler de l'Església, previst al *Ritual d'ini-*

«L'any passat, 258 persones de més de 18 anys van rebre el Baptisme»

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MANERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

Déu existeix

El 27 de setembre del 1938, a Llardecans, el metge de l'exèrcit, Dr. Tarrés, va anar a una casa a recollir el *macuto* i el capot que li guardaven des del dia que havia arribat a aquella població. Va agrair-ho dient: «Que Déu us ho pagui.» La padrina de la casa va respondre: «Ell ha de pagar-ho tot.» Però el noi de la família va cridar, seguint l'ambient que llavors es respirava: «De Déu, ja no n'hi ha!» Tarrés, sense embuts, va dir: «Això no és cert. De Déu, n'hi ha. Déu existeix. Jo hi crec fermament.» Aquesta resposta va fer el seu efecte: «Si vostè diu això, li ensenyaré quelcom que porto a la butxaca.» I li va mostrar una medalla grossa, amb la imatge de la Puríssima.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Barcelona

Celebració dels 500 anys de la capella de Sant Cristòfol del Regomir

■ El 10 de juliol té lloc la tradicional benedicció d'automòbils

BARCELONA.— El dia 10 de juliol, festivitat de Sant Cristòfol, la reial capella del carrer del Regomir de Barcelona honora el seu sant patró, com cada any, amb la celebració de l'Eucaristia i amb la ja tradicional benedicció d'automòbils. Aquest any, però, s'hi ha volgut donar un relleu especial amb motiu de la celebració del 500è aniversari de la construcció de la capella, tal com indica la vella llinda que hi ha sobre la porta amb data del 1503.

El culte i la devoció popular a sant Cristòfol es van estendre per tot Europa durant l'edat mitjana. Se'l va tenir com a especial protector de pestes, fams i tota mena de calamitats, malauradament tan abundoses en tot l'occident medieval i que tant van minvar les poblacions d'aquestes terres.

També es va estendre pel món cristià la creença que tothom qui mirava la figura de sant Cristòfol estava durant tot el dia salvat de mort violenta i de ser atacat per lladres i animals ferotges, alhora que el sant assegurava als seus devots de morir sota teulat. Per aquesta raó acostumaven a situar capelles amb imatges del sant als portals de les principals sortides de les ciutats. És per aquest motiu que els veïns del Regomir van fer construir un retaule amb la imatge de sant Cristòfol damunt de la volta del vell Portal de Mar, a l'antiga muralla romana de la ciutat.

Durant l'edat mitjana, els menestrals del barri, la major part dels quals eren ferrers i serrallers, tenien una especial devoció a la imatge del sant i aconseguiren que el Consell Municipal li dediqués festa pròpia el dia 10 de juliol a partir del 1441.

La capella, que ocupa la part interior d'una de les torres semicirculars de la muralla romana, la més gran d'elles, va ser reformada i ampliada en diverses ocasions, en especial l'any 1530, quan va ser beneïda pel bisbe Miralles, i l'any 1568, quan va ser novament ampliada.

Després de la desamortització del 1835, la Junta d'Obra que governava la capella es va veure obligada a tancar-la i a traslladar la venerada imatge de sant Cristòfol a la parròquia de Sant Just i Sant Pastor, on va continuar rebent el culte dels fidels durant deu anys. Durant aquest període en què la capella va ser tancada i convertida en caserna, el devots del Regomir van continuar lluitant per tal de rehabilitar-la i l'any 1845 es va posar nova-

La devoció a sant Cristòfol es va estendre per tot Europa durant l'edat mitjana.

ment al culte, amb les reformes fetes per l'arquitecte Joan Martorell, que la va transformar totalment i la va deixar pràcticament tal com és en l'actualitat. Durant els segles XVIII i XIX, el dia 10 de juliol, el barri del Regomir honorava sant Cristòfol amb celebracions religioses i amb una fira, la més lluada de tota la ciutat. Els carrers eren engarlandats i il·luminats amb fanalets. Els terres eren encatífats amb romaní, espígol i altres plantes que aromatitzaven l'ambient. Aquesta fira, que era la primera de l'estiu que se celebrava a Barcelona, era molt concorreguda. Tenim constància que ja se celebrava l'any 1790. L'any 1906, l'Ajuntament va suprimir la festa i la fira del barri. La diada de

sant Cristòfol va ser tan deslluïda que la Junta d'Obra va témer que en un temps molt breu es perdés del tot.

Aleshores, se'ls va acudir que, de la mateixa manera que ho havien fet altres pobles d'Europa, Barcelona també podia semblantment posar els automòbils sota la protecció de sant Cristòfol. La idea va semblar acceptable i així es va comunicar al Club Automobilista de Barcelona, el qual ho va fer saber als seus socis. D'aquesta manera, el dia 10 de juliol de l'any 1907, es va començar a celebrar a la capella de Sant Cristòfol del Regomir la benedicció d'automòbils, per primera vegada a Espanya. El primer automòbil que es va beneir estava ocupat pels notables

La benedicció d'automòbils ha esdevingut una tradició fortament arrelada.

i populars artistes Santiago Rusiñol, Ramon Casas i Miquel Utrillo.

L'actual Junta que administra la capella té el propòsit de poder celebrar l'any del centenari de la benedicció d'automòbils amb especial ressò i fer una exposició de documents importants custodiats a l'arxiu de la institució.

Josep Capdevila i Soldevila

Arxiver

XII Capítol Provincial de les Carmelites Missioneres Teresianes

BARCELONA.— Des del 29 de juny i fins al 11 de juliol, les Carmelites Missioneres Teresianes de la província de Sant Elies celebren a Barcelona el XII Capítol Provincial, sota el lema «Experiència de Déu en comunió fraterna per a la missió». Un total de 34 religioses elegeixen durant les sessions capitulars el nou consell provincial per als pròxims tres anys, a més de la superiora provincial, que actualment és Assumpció Ciu-raneta Estadella.

Les Carmelites Missioneres Teresianes, fundades pel beat Francesc Palau i Quer, «revisen i dialoguen sobre la seva realitat de vida i experiència de Déu, per tal de projectar el seu futur en una autèntica actualització de la seva vida consagrada, fonamentada en els valors evangèlics essencials que brollen de la font del carisma de Francesc Palau: l'anunci del Regne de Déu sent testimonis vius de la gran bellesa de l'Església, misteri de comunió entre Déu i els homes», informa M. Ángeles González, secretària provincial.

Actualment, la província de Sant Elies compta amb 250 religioses distribuïdes en trenta comunitats esteses per Aragó, Balears, Castella i Lleó, Catalunya, País Basc i, fora d'Espanya, a Filipines, Mèxic i Veneçuela. Fundades a Ciutadella (Menorca), el 1861, la congregació té presència, a més, a diversos països europeus (Itàlia, Polònia), a Àfrica (Kenya, Rwanda i el Camerun) i al continent americà (Canadà, l'Equador, Bolívia).

De fet, es tracta d'una congregació missionera, amb espiritualitat eclesial i mariana, que configura la seva vocació en i per a l'Església. «La nostra missió consisteix en la pastoral de l'espiritualitat, l'educació cristiana d'infants, joves i adults, l'assistència a malalts i necessitats, les missions *ad gentes* i altres formes d'apostolat al servei de l'Església i de la societat», apunta la secretària provincial. A Espanya, la congregació compta a més amb la província de Sant Albert. Per a més informació, podeu consultar la pàgina web www.carmelitasmt.com (IVICON)

Conferència de Bonifaci Fortuny sobre els goigs

BARCELONA.— El prevere Bonifaci Fortuny, rector de Ponts, va pronunciar una conferència sobre *Els goigs del bisbat d'Urgell, magnífics cants a Maria i als seus sants*, el dia 29 de maig a la seu de l'Associació Amics dels Goigs, de Barcelona.

Bonifaci Fortuny va definir els goigs com «unes composicions poètiques, religioses, sovint il·lustrades amb dibuixos, i dedicades a la Trinitat, a Jesucrist, a la Verge Maria o bé als sants». Formen part de la lírica popular, de tal manera que Pau Casals va manifestar que «recollir i publicar els goigs tradicionals és un nou pas cap al retrobament de l'ànima del poble». El contingut és religiós i les pregàries de

lloança, petició i acció de gràcies a la Mare de Déu en les seves diverses advocacions centren el temari dels goigs.

El conferenciant va enumerar les principals advocacions marianes d'Urgell: Núria, Meritxell, Remei, les Sogues, Valdeflors, Candòlic, Mur... També va destacar el nombre de goigs dedicats als sants: Isidre, Miquel, Josep, Antoni... Algunes advocacions tenen l'objectiu de remeiar contra determinades malalties o bé objectius concrets: demanar la pluja, allunyar les tempestats i la pedra, evitar les pestes, etc.

Catalunya ja cantava goigs al segle XIV i encara avui marquen la identitat dels devots d'un poble o bé d'una comarca. En

els seus orígens, va afirmar Bonifaci Fortuny, «van ser ballats» i sembla que, fins fa poc, en alguns poblets del Pallars, el diumenge, en sortir de missa, solien ballar els *Goigs de la Mare de Déu del Carme*, anomenats «ball carmelità».

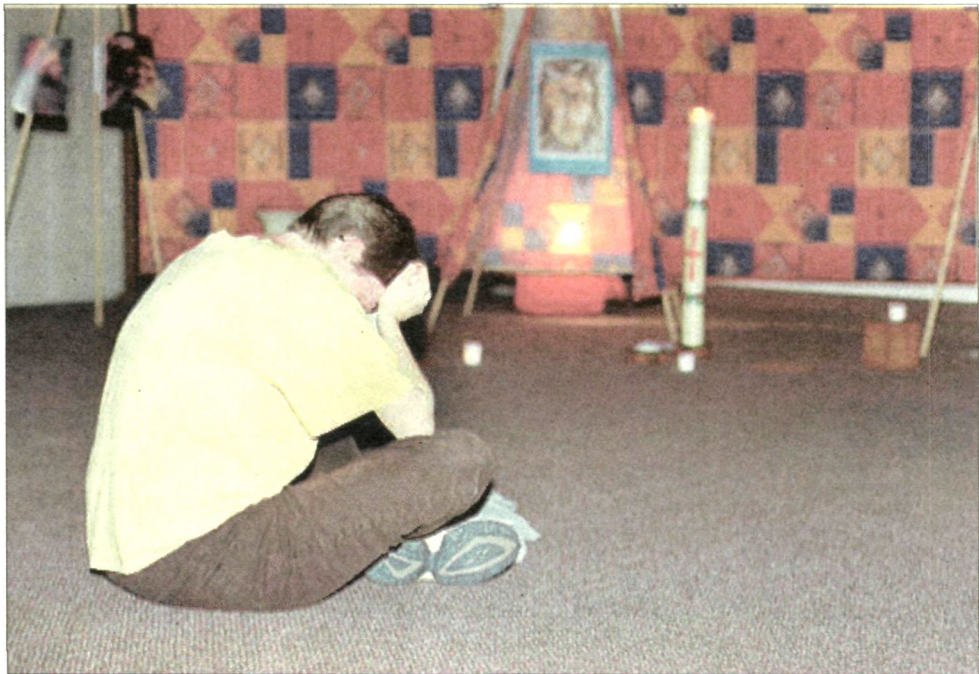
Bonifaci Fortuny va esmentar Joan Brudieu, mestre de capella de la catedral d'Urgell i autor dels *Goigs de Nostra Dona*, una bella composició polifònica del segle XV. Va dedicar un apartat a Antoni Serra i Planes, segle XIX, rector de Pallerols de Rialp i autor de diversos goigs de la baronia de Rialp. De l'època actual, com a autors de la lletra de goigs, va esmentar els poetes Manuel Pal i Antoni Fortuny. Entre els músics, compositors de

les melodies, va esmentar Albert Vives, Agustí Bescó, Jordi Miquel, Jaume Patxí, Josep Maria Ricart, Pere Mas i el mateix conferenciant, Bonifaci Fortuny. Entre els col·leccionistes, va esmentar Joan Escalés i Ramon Rosell. En la promoció del cant popular, va distingir el grup Veus del Pirineu i els ajuntaments de la Vall d'Aran, promotors de la música tradicional de la vall.

En la conferència van assistir-hi unes seixanta persones, que van agrair la presentació senzilla d'un contingut ben documentat. L'Associació Amics dels Goigs va ser fundada el 1924 i el primer president va ser Valeri Serra i Boldú, natural de Castellserà. (A.M.)

L'alegria veritable neix de la intimitat amb Déu.

Tot apostolat ha de passar abans per l'experiència interior.

Una nova visió pastoral més enllà del «Veure, jutjar, actuar» Contemplatius en l'a

Veure, jutjar, actuar. Aquesta és la metodologia de la revisió de vida utilitzada en molts grups i moviments eclesials en l'actualitat. És una forma d'avaluació de la nostra manera d'estar i de viure en el món.

Però, més enllà de la perspectiva històrica i social,

si aprofundim una mica més en la dimensió teològica de la pedagogia cristiana, aquesta dinàmica del *veure, jutjar, actuar* es pot superar i fins i tot posar en qüestió, i es poden cercar fórmules amb unes arrels cristianes més pregones.

Podem anar més enllà del *veure, jutjar i actuar* si prenem les paraules de Jesús i el mateix Evangeli com a guia en la nostra trajectòria espiritual. Així podríem evitar el risc d'una metodologia que ens porti a una visió parcial del món i a una mentalitat fortament ideologitzada, que pot allunyar-se de la realitat, sovint complexa i que s'escapa als motlles i a les idees preconcebudes.

Desgranem ara, paraula per paraula, aquest mètode de revisió de vida. El primer que ens proposa és *veure*. No hi ha dubte que hem de ser sensibles i observadors del món que ens envolta. Però la nostra visió pot ser errònia! Podem no veure-hi bé; per exemple, la visió dels daltònics, que confonen els colors, és certa per a ells, però no correspon amb la visió que considerem més habitual. Tota visió passa per un filtre subjectiu. No som totalment neutrals quan mirem. Veiem el que volem veure, fins i tot el nostre estat d'ànim pot modificar la nostra percepció de la realitat. Fiar-nos exclusivament de la nostra visió ens pot conduir a greus errors i fins i tot a desvirtuar la realitat mateixa. I, com diu l'Evangeli, «un cec no pot guiar un altre cec». Podem tenir miopies espirituals i intel·lectuals i encomanar al nostre grup aquesta visió incompleta, provocant que tothom vegi i pensi el mateix. No podem guiar ni aconsellar ningú basant-nos merament en la visió.

Jutjar. L'Evangeli aquí és rotund: «No jutgeu i no sereu jutjats»; «amb la mesura que jutgis, seràs judicat»; «jo no he vingut a jutjar, sinó a portar la plenitud». Jutjar no és evangèlic. No podem llegir en el més

profund del cor de les persones, no som ningú per condemnar. Qui judica, està condemnant d'alguna manera. Jesús va donar-ne el primer exemple, perdonant la dona adúltera: «¿Ningú no et condemna? Jo tampoc.» El cristianisme de les darreres dècades s'ha impregnat d'un tarannà molt crític, i s'ha proposat la crítica «constructiva» com a eina pedagògica. La revisió de vida suposa un judici continu de la realitat i dels altres. Però Jesús no va ser jutge. L'Església no és jutgessa, és pastora. Podem denunciar realitats, però mai podem judicar les intencions últimes de les persones ni les seves motivacions. La denúncia profètica és bíblica, però de l'Antic Testament. Jesús parla i denuncia amb la seva vida i obres, però ve a anunciar una bona notícia. Passa de la denúncia a l'anunci. Els cristians, arrelats

en el Regne de Déu, hem d'haver superat l'època de la denúncia i hem de llençar-nos a l'anunci joïós de la bona notícia d'un Déu proper que ens estima. És l'hora de ser testimonis amb la nostra vida.

LA JUSTÍCIA DE DÉU, DIFERENT DE LA HUMANA

És cert que moltes realitats d'injustícia en el món alimenten i semblen demanar un cristianisme de judici i denúncia. Però quan parla de justícia, Jesús no es refereix a la justícia humana que condemna. Són els rics, com Epuló, qui s'autocondemnen pel seu egoisme. La justícia de Déu és una altra: la que fa ploure sobre bons i dolents, sobre justos i injustos. És la justícia que visita el ric Zaqueu i els

L'escolta és la base de l'espiritualitat c

publicans, es fa amiga dels pecadors, dels romans, dels pagans... El just de la Bíblia és l'home bo i magnànim.

Jesús va parlar de la llibertat guarint els malalts, alimentant els afamats i perdonant els pecadors. No va utilitzar els seus deixebles per fer un front contra el poder establert. De fet, Jesús va atacar directament la hipocresia i la incoherència dels líders religiosos. Va ser un líder espiritual més que un cap polític. Fins i tot va renunciar al poder de dominar el seu poble. «El volien fer rei, però ell va fugir.» Per tant, l'actitud de jutjar és antievangèlica i no pot fonamentar una bona pedagogia espiritual, i menys si està basada en una visió errònia. L'Evangeli mai no ha dit que judiquem. Quants disbarats històrics i quantes morts innocents s'han produït per judicar sobre visions errònies o parcials de la realitat! Jesús mateix, en la Passió, arriba un moment en què calla, ja no es defensa. Assumeix la conseqüència de la seva llibertat. Es deixa matar i perdona els qui l'estan matant en nom de la justícia.

La pregària, motor de la vida cristiana.

I finalment, *actuar*. Si tenim una visió miop de la realitat, judiquem segons aquesta visió i, a més, actuem, les conseqüències poden ser desastroses. No podem actuar tan lleugerament. L'activisme ha anat minant l'espiritualitat cristiana en el darrer segle. Tothom havia d'actuar, fer activitats, «hem de fer moltes coses». Això té ressò d'heretgia pelagiana. No ens salvarem ni serem millors per desplegar molta activitat. Sembla que és més important el que fem que el que Déu fa en nosaltres. No hi haurà una gran supèrbia espiritual amagada darrere de tanta activitat? On és la Providència? Sovint volem forçar les situacions i els processos, sempre tenim pressa. Deixem que Déu actuï?

Hem de fer, però no oblidem mai que som instruments de Déu, sempre que li diguem sí i ens unim a Ell per treballar plegats en els seus plans. Avui es parla més del fer, de l'acció, que de la pregària i la contemplació. La societat està tan secula-

«actuar» acció

ritzada que, per fer-nos creïbles, els cristians hem de fer moltes coses. I com que fem tantes activitats, no tenim temps per pregar. Recordem les paraules de Karl Rahner: «L'Església del segle XXI serà mística o no serà.» I molts altres recullen aquest pensament —el Sant Pare, el germà Roger de Taizé—. La mística del nostre treball es troba a reconèixer que la nostra tasca és tasca de Déu. «No sóc jo, sinó Déu qui actua en mi», diu sant Pau.

Ens ho arribem a creure? Quan diem «faci's la vostra voluntat», acceptem la voluntat de Déu? Comprovem que, per molt que fem, hi ha una gran crisi religiosa i les esglésies es buiden, malgrat els nostres esforços. Potser no es tracta tant de fer, sinó de creure i viure de veritat.

Potser aquesta gran crisi és una crisi de creixement, que ha de provocar una profunda reflexió i replantejament de tot el que fem i de com ho estem fent, de les nostres idees i de la nostra cosmovisió. Potser Déu no ho veu de la mateixa manera que nosaltres, atabalats amb el tràfec del dia a dia, engegats en l'activisme. Necessitem la pregària per tenir una visió des de dalt, des del Pare. Com deia Francis Bacon, «des de l'òptica de l'eternitat». Per tant, el risc d'actuar fonamentat en una visió subjectiva pot provocar un fonamentalisme religiós. Tot plegat, tant antievangèlic!

ESCOLTAR, ACCEPTAR I ESTIMAR

Després d'aquesta reflexió, es podria proposar una metodologia alternativa al veure, jutjar, actuar. Es la següent: *escoltar, acceptar, estimar*.

Escoltar és la base de la nostra espiritualitat. Déu ens parla com un enamorat a cau d'orella. «Escolta, Israel, el Senyor és el teu

Déu.» Preguntat per l'escriba quin és el primer manament, Jesús respon: «El primer de tots és aquest: «Escolta, Israel...»» Previ fins i tot al manament, hi ha l'actitud de l'escolta atenta. Ja no parlem de veure, sinó de tancar la porta i, en el silenci de la intimitat, deixar que Déu parli en nosaltres. Després d'escoltar, hi veurem de manera molt diferent. Escoltar demana silenci interior i una actitud receptiva. Deixem-ho tot enfora, fins i tot les nostres idees, visions personals, la nostra psicologia, el nostre temperament, la nostra herència cultural... Despullats davant de Déu, Ell podrà parlar-nos al cor. No podem veure res clar si no parlem abans amb Déu, deixant-li al descobert tota la nostra vida. Des de l'escolta, la nostra visió serà transcendida i neta. Ja no serà veure, sinó *contemplar* la realitat. No serem cecs a moltes realitats de dolor i d'injustícia, però les veurem des de Déu, en pau, reconciliats i sense cap mena de ressentiment.

El nostre món té fam d'escolta. Tothom parla, tothom fa soroll, la comunicació ens envaeix. Però la gent té fam d'una escolta activa, serena, atenta, comprensiva. Escoltar es converteix en el primer acte d'evangelització, i el més important, avui, per als cristians. És la primera obra de caritat: no parlaré ni imposaré la meua creença, rebré el patiment de l'altre. Rebré el que ha d'ofrir-me: els seus somnis, les seves inquietuds, els seus desitjos... La nostra escolta eixuga les llàgrimes i el dolor del món. Nosaltres, cristians, hem estat salvats perquè algú ens va escoltar i va recollir la nostra inquietud.

Acceptar. No podem canviar les coses si abans no les acceptem, començant per un mateix. Acceptar no vol dir conformar-se i deixar que el mal continuï. En les persones que tenim a prop nostre, sovint hi ha coses que no ens agraden, però, per amor, les acceptem i les assumim. Hem d'acceptar, fins i tot, el mal del món. Déu l'accepta! Recordem la paràbola del blat i el jull:

«Més que canviar el món, hem de canviar el nostre cor, i això és molt més difícil que lluitar en una guerra o fer una revolució»

«Deixeu que creixin junts. Si seguim el jull ara, també farem mal al blat.» Déu pateix i accepta els sofriments i les injustícies... fins a la mort! Qui som nosaltres per judicar per damunt de Déu i posar ordre en el món? Acceptar també vol dir respecte, i reconèixer que hi ha coses que no es poden canviar. Però acceptar és la base per al canvi. Un cop acceptem una situació, amb serenor, podem començar a canviar-la. Tot allò que vulguem canviar, abans hem de meditar-ho i acceptar-ho. Els místics de diverses religions així ho diuen. Hi ha una dita zen que diu: «El que resisteix, persisteix; el que

Joan Pau II ha estat un testimoni exemplar de la tendresa evangèlica.

acceptes, es transforma.» En l'Antic Testament anem veient com la imatge que té el poble jueu sobre Déu passa de la radicalitat del Diluvi a una progressiva acceptació i cura amorosa del seu poble.

Déu té misericòrdia, «per un sol just, salvaria la ciutat». Déu no vol destruir el món, ell estima aquest món com és. Més que canviar el món, hem de canviar nosaltres, personalment. Hem de canviar el nostre cor, i això és molt més difícil que lluitar en una guerra o fer una revolució. És la conquesta del nostre cor, la victòria sobre el nostre orgull.

ABRAÇAR LA VIDA

Acceptar és una actitud profundament cristiana. No té res a veure amb la passivitat, sinó amb l'acollida. Acceptar és rebre, és abraçar, és deixar que la realitat entri al teu cor. Abraçant-la, la podràs canviar. Maria accepta, oberta, i acull Déu dins del seu si. «Abraça la teua vida, encara que et sembli petita, lletja, pobre i trista. Abraça-la i aleshores reviuràs i la transformaràs», diu Phil Bosmans en un dels seus poemes.

Abraçem totes les realitats que volem canviar. Seríem capaços d'abraçar fins i tot el nostre enemic? Si la realitat és la nostra enemiga, i volem un altre món perquè aquest no ens agrada, sabríem abraçar-lo? Si podem fer-ho, aleshores podrem canviar-lo. Estimar l'enemic, pregar pels que no ens estimen, beneir els que ens persegueixen... i fer festa! Això és l'evangeli en la seva essència pura. I aleshores el món començarà a ser Cel.

Acceptar té molt a veure amb l'esperança. Si esperem en Déu, no podem dubtar que el seu Regne arribarà, en el moment oportú. Potser ja ha arribat, i no el sabem veure! Som cristians pasquals, ja hem resuscitat amb Crist. El món ja està salvat.

Davant de l'actuar, proposem *estimar*. Estimar ens pot moure a actuar o a deturar-nos; pot fer-nos parlar però també ens pot fer callar. Per amor, sabrem com hem de conduir-nos. Tot allò que fem esdevé un acte

d'amor. Com sabrem si estímem o no? Jesús ens ho va mostrar amb paraules molt belles: «Estimeu com Déu Pare, que fa ploure sobre justos i pecadors.» És a dir, estimeu tothom, incondicionalment, amics i enemics. «Estimeu-vos com jo us he estimat.» «Ningú té un amor més gran que aquell que dona la vida pels seus amics.» I finalment, «sigueu un», és a dir, visqueu en unitat, en comunió. Tingueu el mateix cor, el mateix voler, adapteu-vos els uns als altres per amor.

Estimar implica actuar, treballar, fer apostolat, però depurant les nostres intencions de tot orgull i activisme. Estimar ens farà treballar sense ànsia, sense egoismes, sense vanitat. «A cada dia el seu afany.» No podem fer apostolat amb estrès, esgotant el nostre cos i les nostres energies, allargant reunions de vegades estèrils fins a altes hores de la nit. El Regne de Déu no vol executius agressius que esgoten les hores. Vol persones humils, alegres, pacífiques. Vol persones que practiquen «ser els últims», que no tenen interès per sobresortir. La gran revolució és la senzillesa, la naturalitat, la discreció. El món necessita una evangelització de la suavitat, de la tendresa, de l'estètica, del silenci. A temps i a des- temps, i treballant de valent, com sant Pau, però descansant en Déu. Donarem un testimoni molt pobre si fem com fa el món: si anem sempre de pressa, angoixats, precipitats, amb mal humor, atabalats i carregats de feina. «Veniu a mi i descansareu», diu Jesús. «El meu jou és suau i la meua càrrega lleugera.» El nostre testimoni ha de ser el del somriure, de l'escolta i de

El Regne de Déu necessita persones que practiquin «ser els últims».

l'acollida. Aquesta actitud és més evangelitzadora que totes les lectures i xerrades del món.

Quan treballem, pensem que la nostra tasca cristiana és la tasca de Déu. I la màxima actuació de Déu és l'amor. Per tant, proposem la dinàmica *escoltar, acceptar, estimar* com a metodologia cristiana i evangèlica. És un mètode molt contemplatiu, arrelat en la pregària i en l'Evangeli i que ens aboca a un nou apostolat, creatiu i adaptat a la realitat que ens envolta. És una proposta inspirada en una relació profunda, estreta i continuada amb Déu, a través de l'oració. La pregària és el motor de la nostra vida cristiana i de la nostra tasca evangelitzadora. No podem actuar si no és des de la comunió amb Déu i amb els altres.

Montse de Paz

Feligresa de la parròquia de Sant Pau de Badalona (mpaz@arsis.org)

Tortosa

Fi de curs dels Equips de la Mare de Déu

■ Un total de 43 parelles es van trobar l'1 de juny a la Cava

LA CAVA.— El dia 1 de juny un total de 43 parelles, 10 nens i nenes i 2 consiliaris van celebrar el final de curs dels Equips de la Mare de Déu (EMD). Aquest any els tres sectors de la diòcesi de Tortosa es van aplegar a la Cava.

El fi de curs dels Equips de la Mare de Déu és un dia de trobada festiva i de revisió de tot el que s'ha fet durant l'any. Així, a dos quarts d'onze del matí, els participants van començar a arribar al lloc de trobada per celebrar l'Eucaristia, presidida del vicari episcopal de Pastoral, Mn. Josep Lluís Arín Roig. Al final de la missa, dos matrimonis, un de gran i un altre de jove, van explicar en què consistia pertànyer als Equips de la Mare de Déu.

Després, al saló parroquial, la jornada va continuar amb una reflexió sobre la importància de ser unes persones obertes per ser un moviment obert a les necessitats d'avui. Aquesta reflexió va formular-la el

consiliari diocesà, Mn. Jordi Centelles Llop. En acabat, els responsables diocesans, Toni i Carmen Muñoz-Cantos, van fer una revisió de totes les coses que al llarg de l'any ha organitzat el moviment: jornada d'inici de curs, jornada de Nadal, recessos quaresmals...

Cal destacar la participació dels responsables nacionals, Paco i Maruja Nemesio-González, que van animar els assistents a participar en la trobada que es farà el mes de setembre a Madrid. Finalment, Mn. Josep Lluís Arín, en representa-

Els recessos de Quaresma són un dels moments forts de l'any.

ció del bisbe de la diòcesi, va animar tots els presents a ser membres actius dins de les parròquies on cada grup es troba ubicat.

Un dinar de germanor, a base de paella, va posar el punt final a aquesta jornada festiva i formativa. Després del dinar, els que ho van voler van poder fer un passeig amb barca pel riu Ebre.

Tomás Mor

Fotos: «Publicació EMD Catalunya i Menorca»

Eucaristia d'acció de gràcies per Mn. Santiago Vilanova

AMPOSTA.— El diumenge 29 de juny passat, la parròquia de l'Assumpció d'Amposta es va omplir de gom a gom per donar gràcies a Déu pels deu anys que els feligresos han compartit amb Mn. Santiago Vilanova. Per a ell ja ha arribat l'hora de deixar la parròquia, als seus 75 anys, i també de donar gràcies a Déu pels anys de vida sacerdotal, i en concret per la seva tasca pastoral a la diòcesi de Tortosa.

Vilafranca del Cid, Miravet, San Blai, la catedral, i finalment Amposta, han estat els destins pastorals on Mn. Santiago ha exercit el seu ministeri. De ben segur que en un dia tan especial els devia portar tots en el seu cor.

Mn. Santiago va celebrar les noces d'or sacerdotals l'any passat, un fet joiós que també va aplegar veïns i coneguts de tots els pobles per on havia passat. Però aquest diumenge va ser la gent d'Amposta, especialment, la qui el va acompanyar, amb els cants del cor parroquial i dels guitarristes de la parròquia. Mn. Santiago, en les seves paraules, va donar gràcies a Déu pel bé que havia fet en aquests anys i perdó per aquelles coses en què havia fallat.

L'Ajuntament d'Amposta li va fer entrega de la medalla de la ciutat, en honor als seus 10 anys de servei a la parròquia. (T.M.)

Trenta anys dels EMD a Menorca

Els Equips de la Mare de Déu a Menorca compleixen trenta anys de vida, tal com informa la revista que edita el moviment. Al poble de Ferreries, l'Associació de Pares de Família estava preocupada per l'educació dels seus fills. D'aquesta manera va ser com van començar a formar-se els primers grups de matrimonis, encara sense estar units a cap moviment. Més endavant, però, van acabar unint-se als Equips de la Mare de Déu.

Primer van començar cinc grups i uns quants anys després s'hi van afegir uns grups de Ciutadella i un de Maó. L'any 1988 es va constituir el sector B, format per Ciutadella i el grup de Maó, mentre que un grup, d'Es Castell, juntament amb Ferreries, formaven el sector A. Actualment, tant en un sector com en l'altre hi ha 12 equips.

«Si ens aturem a pensar una mica podem afirmar que els

flors i violes. És cert que hem perdut grups pel camí. És cert que continuem tenint dubtes. També és cert que el mal sembla que surt més que el bé. És cert que aparentment alguns dels nostres fills no segueixen sa nostra fe.

» Moltes vegades ens queixem que sembla que no hi hagi resultats immediats, però no és menys cert que la bona llavor sempre surt i dona fruits, per tant aquella trobada del 1972 va posar sa primera pedra dels EMD dins l'Església de Menorca.»

Equips de la Mare de Déu som una presència viva dins l'Església, veiem amb molta satisfacció que el compromís ha estat i és present», afirmen en un escrit Pere Allés i Victòria Marqués, un dels matrimonis fundadors dels EMD a Menorca. Amb tot, no amaguen els seus dubtes, les seves pors: «És cert que no tot han estat

Revetlla de Sant Joan a favor de Càritas

ASCÓ.— Moltes són les iniciatives que la gent de les parròquies tenen per tal de col·laborar en diferents campanyes que organitzen moviments solidaris com són Mans

Unides o Càritas. És el cas de la parròquia de Sant Joan d'Ascó, que primer de tot volia celebrar el patró de la seva parròquia, i així ho va fer, amb la celebració d'una Eucaristia

solemne el dia de Sant Joan. Però la celebració no va acabar aquí, ni de bon tros, sinó que també va comptar amb la seva part lúdica i solidària. Els feligresos de la parròquia van organitzar una cargolada popular, amb l'objectiu d'aplegar-hi com més veïns millor. Aquells que hi volien participar adquirien un tiquet que els donava dret a sopar no únicament cargols, sinó també altres plats que amb molt d'afecte el veïnat havia preparat. I el que es recollia, on anava a parar?

Aquesta és la resposta solidària de la festa: tot el que es va poder recollir va anar destinat a Càritas, per tal d'ajudar els damnificats del terratrèmol d'Algèria. Aquesta iniciativa no és jove, enguany ja ha complert deu anys de tradició, una tradició on la festa i la solidaritat s'abracen. (T.M.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

TANQUEM PER
JUBILACIÓ

Liquidació total

joieria, rellotgeria i
argenteria

Visiti'ns al carrer Hospital, 29,
de Barcelona, al costat de les
Ramblas. Tel. 933 182 284

Primera promoció de diplomats en Ciències Religioses per l'Institut de Teologia a Distància

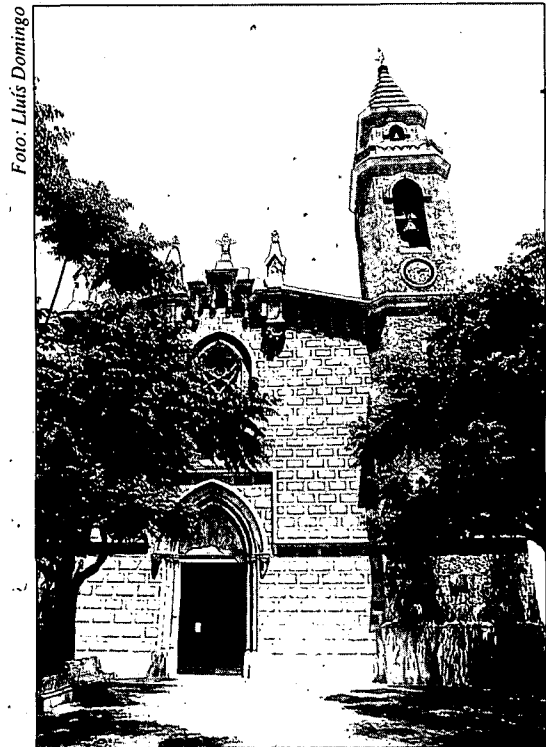
TORTOSA.— El 19 de juny passat, a la seu central de la Pontifícia Universitat Comillas de Madrid, Laura Niñerola Cuartiella, de Rossell, i Dolòrs Llasat Buera, de Jesús-Tortosa, van fer l'examen de diplomatura en Ciències Religioses. Era la primera promoció d'alumnes de l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància Sant Agustí, amb seu a Tortosa, a qui s'atorgava aquesta titulació acadèmica, des que va ser instituït aquest institut, l'any 1999, per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa.

Actualment hi ha quaranta alumnes matriculats que cursen aquesta especialitat. Hi ha, però, trenta alumnes més que cursen altres modalitats teològiques i pastorals (Mitjans de Comunicació, Pastoral de la Salut, Pastoral Familiar, Missionologia, Voluntariat Social, Litúrgia, Pastoral Catequètica, Vida Consagrada...).

L'Institut de Teologia a Distància Sant Agustí de Tortosa vol ser un centre de formació teològica i pastoral per a preveres, religiosos i religioses, laics i laiques, i agents de pastoral en general. La voluntat és fer possible aquesta formació a totes aquelles persones interessades sense que les distàncies i la incompatibilitat d'horis hagin de ser un obstacle per aconseguir una titulació teològica. S'assegura una bona preparació, amb els mitjans més moderns d'educació a distància. (Per a més informació: Miquel Garcia, 619 006 057.) (Miquel Garcia)

Tarragona

Millores a Santa Maria de Cambrils

La parròquia de Santa Maria.

CAMBRILS.— Cambrils és avui una població de 23.000 habitants censats i seu de tres parròquies: Santa Maria, Sant Pere i Santa Maria de Vilafortuny, aquesta darrera una parròquia rural històrica que durant segles va ser desafectada com a tal i restaurada fa pocs anys amb l'objectiu de cobrir les necessitats espirituals d'un sector de la població que cada dia creix per l'impuls del turisme.

Santa Maria és, com si diguéssim, la parròquia mare del conjunt de la vila i se'n tenen referències des del segle XIV. L'església actual va ser bastida el segle XVII i s'hi van fer importants obres d'adaptació en els darrers anys del segle XIX, concretament entre els anys 1890 i 1902. Es van refer les capelles laterals, es va construir l'actual capella del Santíssim, i aquesta construcció va portar aparellat el canvi del campanar, que abans era al costat esquerre de la façana, per bastir-lo

al costat dret, complementant l'esmentada capella del Santíssim.

Van ser obres importants que no es van poder acabar, segurament per manca de mitjans econòmics: va quedar per lluir la façana principal mentre que el campanar es va deixar inacabat. L'actual rector, Mn. Josep Raventós, ha emprès la tasca d'acabar el que fa cent anys va quedar en projecte i així la façana s'ha vist enriquida amb vistosos esgrafiats, s'ha dotat el campanar amb tres campanes noves i s'ha rematat la cúpula, alhora que també s'ha proveït la façana d'una bella creu de pedra que presideix el conjunt.

Reeixit esplèndidament el procés de restauració de l'exterior del temple, s'aspira també a l'embelliment del presbiteri, pel qual ja hi ha un projecte força ambiciós. (Josep Salceda Castells)

Festa gran a la parròquia de Sant Joan de Tarragona

TARRAGONA.— El diumenge 15 de juny, a la missa de dotze del migdia, a la parròquia de Sant Joan de Tarragona, es va donar la bonica ocasió d'ajuntar-se uns esdeveniments que han marcat la vida a diferents persones.

Mn. Daniel Barenys, el rector de Sant Joan, celebrava el seu 50è aniversari de noçes sacerdotals, i més de vint anys dedicats al servei diligent i matiner de la parròquia d'aquesta demarcació tarragonina.

Ha estat i és un sacerdot exemplar. Home pietós, cada dia se'l pot veure amb el Llibre de les Hores a la mà mentre espera els possibles penitents que desitgin reconciliar-se. La catequesi és el seu camp, que cuida amb esforç, perquè dels arbres joves en poden sortir frondoses branques. Ha sabut treballar i donar responsabilitats als laics, i no ha estalviat ni dies ni hores en la formació cristiana de tots els que s'han compromès en un servei.

Altres celebracions

En la mateixa Eucaristia del diumenge 15 de juny, un matrimoni donava gràcies a Déu pels seus vint-i-cinc anys de convivència fidel i s'imposaven altra vegada els anells, símbol de l'amor a què es van comprometre per a tota la vida.

També en el mateix acte es va administrar la Unció dels malalts a unes quaranta persones que van demanar de rebre aquest sagrament.

I com que era la festa anual de la parròquia, no va faltar-hi un dinar de convivència al pati, sota els arbres. Una suculenta paella d'arròs, molt ben feta, que tots els fidels i col·laboradors de la parròquia van compartir joiosos en la fe, l'amistat i la germanor. I per acabar, es va celebrar una rifa de regals, en què es podia guanyar fins i tot un viatge a Terra Santa.

Tots els parroquians agraïm a mossèn Daniel Barenys tot el bé que ha repartit. Recordarem la frase de la seva homília: «Som soldats fracassats d'un rei invencible.» (Maria Valldosera de Montcusí)

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRIPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Premi a la Casa d'Acollida del Transeünt de Càritas

■ Per la seva tasca d'acollida i d'inserció sociolaboral de les persones sense sostre

TARRAGONA.— El Rotary Club de Tarragona ha considerat oportú concedir el seu premi anual a la Casa d'Acollida del Transeünt de Càritas diocesana de Tarragona per la seva tasca d'acollida i d'inserció sociolaboral de les persones sense sostre.

La Casa d'Acollida del Transeünt de Tarragona (Pl. de les Peixateries Velles, 9, de Tarragona), actualment, du a terme tres projectes: Acollida, Servei de suport i assessorament psicològic, i Projecte Hèrcules. El projecte d'Acollida va dirigit a persones sense llar que presenten inestabilitat laboral, familiar i residencial, i presenten dependència institucional. En aquest projecte es busca oferir els serveis d'acollida, informació i orientació; així com donar assistència i detectar persones amb motivacions o predisposició a iniciar un procés de canvi.

El Servei de suport i assessorament psicològic va dirigit a usuaris de la Casa d'Acollida del Transeünt, que, per circumstàncies biopsicosocials, necessiten orientació i suport psicològic. Durant l'estada de la persona a la casa, es detecten aquestes dificultats i es treballa en la contenció. Si el cas ho requereix, l'usuari es derivaria a un centre de salut mental.

Finalment, el Projecte Hèrcules treballa amb les persones sense llar i els ofereix, a més d'acollida i d'assistència, informa-

El Projecte Hèrcules treballa amb les persones sense llar.

ció per a una formació i una ocupació que els permeti la inserció sociolaboral. Al mateix temps, es crea l'espai de psicoteràpia necessari per tal de fomentar la promoció i recuperació personal dels usuaris.

Joan Boronat

Fundació Mossèn Comamala a Vilabella

VILABELLA.— L'Ajuntament de Vilabella ha adjudicat les obres de restauració de l'antic convent de les monges per ubicar-hi la pinacoteca de la Fundació Mossèn Comamala, creada l'any 1990 per gestionar el fons privat del sacerdot. El cost de les obres ascendeix a més de 52.000 euros.

La col·lecció privada de la Fundació Comamala està formada per prop de 170 quadres de temàtica religiosa realitzats entre el segle XVI i el XIX. Els estils abasten des del renaixement fins al barroc, i des de l'escola espanyola, flamenca i italiana, fins als quadres populars catalans del segle XVIII.

L'espai museístic mostrarà, de manera

permanent, una bona part del fons, que es renovarà periòdicament, i les obres estaran distribuïdes seguint la vida de Jesús. A banda dels quadres, es podrà admirar també la col·lecció de fòssils de la fundació, recollits pel mossèn vora del riu Gaià.

Mn. Romà Comamala va ser rector de Vilabella des del 1964 fins al 2000, any en què va morir. Va impulsar la vida cultural i associativa de Vilabella, i va fundar diverses entitats com l'Esbart Dansaire, la revista local o el museu etnològic. Paral·lelament al seu ministeri pastoral, va conrear la faceta literària, amb la publicació de dues novel·les i vuit obres de teatre, entre d'altres gèneres. (J.B.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís,
el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot
ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
http://www.agenciamatrimonial.com

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Urgell

Càritas va ajudar 2.641 persones l'any passat

LA SEU D'URGELL.— L'any 2002, Càritas diocesana d'Urgell va repartir ajudes a 2.641 persones. Els ingressos rebuts van sumar 216.693,46 euros i les ajudes, 220.363,59, dels quals 5.646,62 van ser destinats a cooperació internacional.

Els programes amb més inversions van ser els següents: Acollida, 794 famílies; Roba Amiga, 731; Migracions, 451; i Habitatge, 353. En l'aplicació dels programes de Càritas, van col·laborar-hi 462 voluntaris i les activitats de formació van arribar a 539 persones.

Josep M. Mauri, delegat de Càritas, en la presentació de la memòria, va manifestar: «A més de donar ajudes a persones i famílies, l'acció de Càritas també s'encamina a la prevenció que, juntament amb la promoció, és la millor forma de lluitar contra qualsevol exclusió.» Joan Martí, arquebisbe, en la presentació de la memòria anual de Càritas, va denunciar la fossa entre rics i pobres: «Els que poden amunteguen més i més... Els pobres són els que resten al marge i els que perden el tren de la prosperitat... Fa por aquesta fossa. Tapem-la com puguem.»

En el mateix període, Càritas Andorra va ajudar 2.000 persones. El 26% dels ingressos van ser fruit d'activitats al país, organització de campanyes, col·laboracions en

Portada de la memòria 2002 de Càritas.

diversos projectes. També va destinar ajudes a cooperació internacional. En el Rober, van ser ateses 1.539 persones; van ajudar 198 transeünts, i en l'àrea d'atenció primària van donar ajuda a 182 necessitats. Cal esmentar la campanya de sensibilització social i la de Reis, totes dues portades a terme amb la infància. El programa SOS va arribar a famílies en situació d'urgència. Càritas d'Andorra va repartir 65 obsequis de Nadal als presoners del centre penitenciari i va subvencionar el programa CECAS de rehabilitació i reinserció social de toxicòmans. Els objectius de l'ajuda internacional van ser Perú, Argentina, Batare 2001 i la Plataforma d'ONG. En l'apartat d'ingressos, l'ordre va ser el següent: la parròquia d'Escaldes-Engordany va aportar un 32% del total; Andorra la Vella, el 24%; Encamp, el 13%; la Massana, el 10%; Sant Julià de Lòria, també el 10%; Canillo, el 8%, i Ordino, el 3%.

Antoni Mirabet

VIC

Imatge de l'edició passada de l'aplec.

54è Aplec de Matagalls

MATAGALLS.— El diumenge 13 de juliol tindrà lloc el tradicional Aplec de Matagalls, que enguany arriba a la 54a edició. La jornada començarà a dos quarts de deu del matí, als peus de la Creu de Matagalls, amb la proclamació dels noms i distribució de les medalles a la constància en l'assistència a l'aplec.

A dos quarts d'onze, el bisbe de Vic presidirà una missa concelebrada. En l'ofertori, es presentarà l'aigua de la nova font de Can Jep Sabaté, dedicada als apleguistes de Matagalls. A dos quarts de dotze, rotllana i cant dels adéus.

Finalment, a la tarda, a dos quarts de sis, a Viladrau, es beneirà i inaugurarà la nova font de Can Jep Sabaté (és davant mateix de l'Hostal de la Glòria), mentre que a la plaça es farà una ballada de sardanes. (Per a més informació: Joan Alsina, pg. de Maragall, 118 - 08027 Barcelona - tel. i fax 933 517 960 - a/e: rcaralt@claret.es) (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

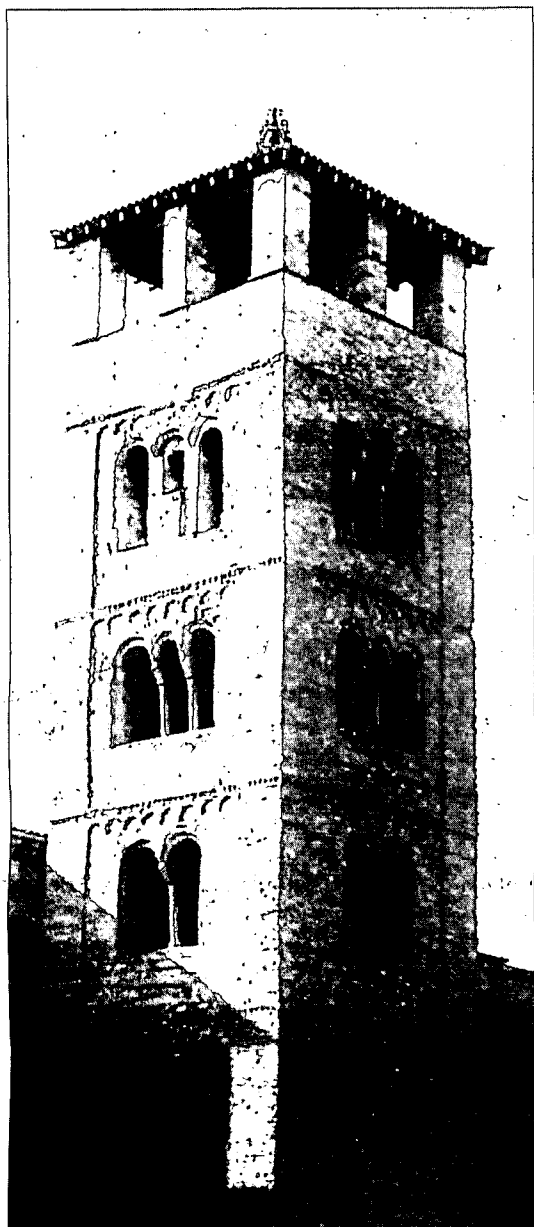

* en període de proves

www.radioestel.com

Vic

Per contrarestar la imatge de rebuig generada per com s'ha fet efectiu el nomenament del nou bisbe de Vic, un grup de preveres de la diòcesi vol manifestar públicament el seu suport al pastor que els ha estat enviat: Romà Casanova i Casanova. I ho fan amb un simpàtic poema.

Obispo Romà:
los que os queremos
os esperamos

La seu vigatana
estrena pastor.
Temps ha l'esperàvem
mes no ens ho pensàvem
que fos un rector.

Que repiquin les campanes
arreu del bisbat de Vic
i al pastor Romà acollim-lo
com qui rep un bon amic.

Veniu ple de vida!
Bé prou que ens convé.
Ens cal nova saba
que el clero s'acaba
i no hi ha planter.

Si a prop del riu Ebre
és bell el camí,
també dins la Plana,
que és rica i ufana,
hi podreu gaudir.

Si a l'hivern la boira
us fa posar trist,
penseu que al darrere
ve la primavera
amb un dolç somris.

D'en Torres i Bages
en sou successor.
La causa no avança.
Feu-hi, vós, fermança,
oh, jove pastor.

La terra d'en Balmes
i d'en Verdaguer
avui és la vostra
i temps ha la nostra.
Sentiu-vos-hi bé.

N'és també la terra
del pare Claret;
de sants i de santes
i d'esglésies, tantes,
que hi van de bracet.

Mes ai! Qui ho diria!
La Ciutat dels Sants
a bon ritme avança
i acull amb recança
milers d'immigrants.

Us caldrà lluitar-hi
sense defallir.
La terra és eixuta,
el vici l'embruta
i l'hem d'extingir.

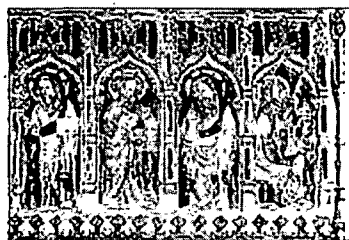
En la vostra tasca
no us deixarem sol.
Amb pau i alegria
cal que junts fem via
que així Déu ho vol.

Vic no és el que era.
El fred del Montseny
avui l'embolcalla.
Poc gra, molta palla
i manca de seny.

No sóc pessimista;
no us vull entristir
ni desanimar-vos,
tan sols explicar-vos
que Vic és així.

Malgrat la campanya
d'uns quants caps calents,
la gran majoria
aplaudim el dia
del nomenament.

Mn. Ramon Cabanas
Vic, 25-6-03

URGELL

Joan Enric Vives acatarà la Constitució andorrana el 10 de juliol

LA SEU D'URGELL.— El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, acatarà la Constitució andorrana el dijous 10 de juliol a les cinc de la tarda, segons informa Cristina Orduña a la pàgina web del bisbat d'Urgell. La proposta va ser presa per la comissió permanent del Consell General d'Andorra, encapçalada pel síndic Francesc Areny i formada per Josep Areny, Jaume Bartumeu, Jordi Daban, Josep Dalles, Josep Garrallà i Roc Rossell. Aquesta serà la primera vegada que un copríncep episcopal acata la constitució, que data de l'any 1993 i que va ser ratificada en el seu moment per Mons. Joan Martí Alanís com a cap d'Estat. (C.C.)

Aplec internacional de Montgarri

VALL D'ARAN.— El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va assistir el dimecres 2 de juliol a l'Aplec de Montgarri, a la Vall d'Aran, segons informa Cristina Orduña a la pàgina web del bisbat d'Urgell. L'Aplec de Montgarri és una cita dels veïns de tota la comarca a la qual s'afegeixen pelegrins de França, dels Pallars i d'Andorra, i que se celebra anualment.

Al migdia es fa la missa solemne i posteriorment la benedicció del bestiar de les contrades. Havent dinat, la Mare de Déu de Montgarri és portada en processó i es canta la Salve. La tarda acaba amb un ball per a tothom. Mons. Joan Enric Vives va assistir a l'acte acompanyat d'una nodrida representació de sacerdots del bisbat, que van participar en la missa juntament amb el rector de Montgarri i la resta de preveres de la comarca.

El santuari de Montgarri és en un paratge de bellesa excepcional, a la vora del Pla de Beret. La seva situació, envoltada de prats creuats per un rierol, fa de l'indret un lloc d'especial interès. L'aplec és centenari, i sempre ha aplegat gent de diferents contrades. S'hi arriben a donar cita més de mil persones. (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

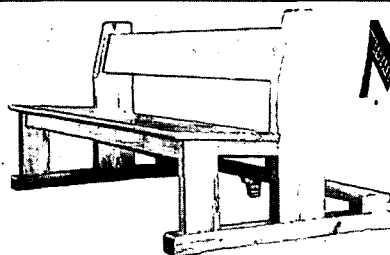
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

MATARRANZ

Especialistes en
tota mena de
mobiliari religiós

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Ctra. de Segòvia, s/n
40350 Escalona del Prado (Segòvia)
Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

Missions

Vivències al Camerun

Arribem a la missió de Tokombere, a la plana, vora les muntanyes Mandara. El senyor vicari, un sacerdot francès, està escrivint una nova biografia de Baba Simón. És en realitat Simón Mpeke, primer sacerdot diocesà camerunès en aquesta missió en els anys cinquanta.

Al Camerun podem distingir tres zones pel relleu i els climes que hi dominen. El sud és càlid i humit, a la vora de l'atlàntic al golf de Guinea. És una zona extensa i ben poblada. La segona regió, pujant cap al nord, és la zona elevada, amb altes muntanyes d'entre mil i dos mil metres, despoblades i de difícil pas. Anant més cap al nord arribem a la zona de les planures de la vora del llac Txad. S'inunden a l'estiu amb les pluges. S'assequen extremosament amb la calor de la primavera. La població està emparentada amb la del Txad i la de Nigèria del nord. Hi ha més comerç i població, però el clima i la vida és dura.

A la regió del nord, a prop de Maroua, hi van arribar els religiosos contemplatius Germanets de Jesús l'any 1951. Són de la família de Carles de Foucauld, i els va fundar el pare René Voillaume, que va morir recentment amb més de 90 anys. Quan aquest gener vam visitar la comunitat ens vam trobar germanets de l'Evangeli que han continuat la mateixa missió. Estan al poblat de Mayo Ouldemè, al nord de Tokombere.

Mn. Simón Mpeke va arribar a viure vora de la comunitat contemplativa als anys cinquanta. Volia començar l'evange-

lització de les tribus animistes de les muntanyes Mandara. Els habitants de la plana, islàmics, els anomenaven «kirdis», com qui diu salvatges. Els va oferir la cultura i el diàleg interreligiós. Cap al 1963 el bisbe de Douala, Mons. Mongo, hi va enviar com a vicari, Mn. Jordi Mas. Veiem encara l'església que van construir en aquells anys. Va arribar-hi un metge suís que va tenir molta importància en la missió, el Dr. Maggi. Amb ell va seguir Mn. Jordi les etapes missionals cap al nord.

Passats uns quants anys el metge Maggi va fundar un hospital enmig de les maresmes inundables de Zina, vora el riu Logone, que frontereja amb el Txad. Allí els musulmans del poblat, amb el sultà, no hi volien cap missió. Però aquells dos catòlics, Mn. Mas i el Dr. Maggi, van fundar l'hospital i el van sostenir durant anys. Vivien l'esperit de Carles de Foucauld de posar l'Eucaristia enmig de les tribus musulmanes. El van haver de tancar i van marxar més al nord.

Mn. Mas va ser llavors col·laborador a la missió catòlica de Kousery. És fronterer amb la capital del Txad. El doctor Maggi es va establir a Mada, vora Makary. A prop d'allí passa el braç d'aigua anomenat Serbewell. És prop del llac Txad i a la vora de les fronteres del Camerun amb Nigèria i el Txad. Allà, al llogarret de Mada va començar un hospital on avui està enterrat. Són poblacions ja islamitzades des de segles.

Mn. Jordi Mas, assegut, i Mn. Francesc Pausas amb una família camerunesa a la missió del poblat de Blangoua.

Després, Mn. Jordi va anar a treballar i a viure a l'hospital de Mada. Altre cop amb el Dr. Maggi. Des d'allí va començar la missió catòlica a Makary i a Blangoua. Blangoua és on vam estar els primers dies d'aquest reportatge. Va ser tot just arribats en visita des de l'aeroport de N'Djamena,

al Txad. Blangoua és el nom d'un arbre de la zona. La població voreja el riu Chari, principal alimentador o aqüífer del llac Txad. La tasca de l'hospital no va ser l'única que ocupa Mn. Jordi en favor dels veïns de Mada. Va començar la construcció de pous per obtenir aigua potable durant tot l'any. És un dels treballs que encara fa. Tant a favor dels poblats de la tribu Kotokò, de caire agrícola, com d'aquells altres dels ramaders àrabs Choa. A totes les missions i a la vora dels pous hi fa créixer plantacions d'arbres. La reforestació es fa urgent en aquesta regió propera al Sahel.

La ramaderia està esgotant els arbres. La cuina diària també els aprofita en excés.

La promoció cultural acompanya la sanitària. A Blangoua i Bleram la comunitat cristiana promou escoles primàries i professionals. Amb pous i arbres a l'abast. Altres sacerdots i laics barcelonins han acompanyat per temporades Mn. Mas. Ell ha estat l'home d'esperit, vitalitat i experiència. El pal de pallar d'unes missions amb esperit humil i valent a l'estil de Carles de Foucauld.

Representants laics de vuit comunitats de l'extrem nord es van reunir tot el matí del dissabte 18 de gener. Amb el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, vam ser observadors invitats. Va ser un consell pastoral ple de vida, a la missió del Serbewell, diòcesi de Yaoundé, al nord del Camerun.

Mn. Manuel Roig

Congrés Nacional de Missions: l'Església, en camí a la missió

Aquest és el cinquè tema de preparació per al Congrés Nacional de Missions que tindrà lloc del 18 al 21 de setembre a Burgos. L'Església reuneix aquí deixebles de Jesús. En Ella comença el Regnat de Déu. El Senyor es regala Ell mateix fins a l'extrem, a la creu i amb la seva vida nova de ressuscitat. L'Església, que rep la salvació de Jesús, ha rebut també d'ell l'encàrrec de portar-la arreu del món a tothom. L'Església local evangelitza els seus veïns dins de cada diòcesi, però també ho haurà de fer a les nacions que encara no la tenen plantada dins seu. També haurà de col·laborar amb les Esglésies joves dels països poc evangelitzats.

La «missió» de portar el Regne de Jesús a les nacions és una de les «missions» de l'Església. Es tracta de crear o donar suport a una «missió»: «Aneu per tot el món...» (Mt 28,18). L'Esperit dirigeix aquests esforços de l'Església per portar la salvació de Jesús a les «nacions» llunyanes. En aquestes «missions» l'Església diu i fa: anuncia i testi-

Cartell oficial del congrés.

fica, proclama Jesús i dona «vida». Predica i serveix, si cal, fins al martiri. Ho fa quan els missioners, els testimonis, donen la pròpia vida. Una missió a les nacions que «els enviats» de l'Església realitzen amb l'estil valent i clarificador de Jesús. També accepten la persecució, i la pobresa dels mitjans. Fronteres i sacrificis no els aturen. Acullen totes les persones que busquen la llum. Fan servir tots els camins, religions i cultures, que porten a viure i comunicar-se amb les persones. No exclouen ningú, però prefereixen les més febles i maltractades. En els conflictes es posen de part seva.

Aquesta missió de l'Església vers les nacions expressa la universalitat de la misericòrdia de Déu, Pare de tots i de totes. Ell «fa meravelles en la seva petitesa», la de l'Església, com canta Santa Maria d'ella mateixa, personificant l'Església, en el misteri de la visitació.

Delegació de Missions de Barcelona

Pregària

Senyor, que ens vau regalar el vostre amor per mitjà del vostre Fill i vau fer valer la seva donació en favor de tota la humanitat, us preguem que ens feu sensibles a la gran tasca evangelitzadora de l'Església perquè tothom conegui el vostre pla de salvació. Us demanem que ens ajudeu a mostrar el vostre «rostre» a totes les persones i en tots els continents, sense posar fronteres a l'acció de l'Esperit Sant. Us supliquem que portem la missió de la conversió, de l'amor i de la pau, que Jesucrist segellà amb la seva donació a la Creu. Feu possible que la missió creixi en la vostra Església amb moltes vocacions missioneres i que tots els seus membres treballem amb il·lusió i esperança perquè el vostre Regne creixi arreu del món. Enfortiu els nostres cors perquè coneguem i acceptem amb agraïment i disponibilitat la nostra responsabilitat missionera amb motiu del Congrés Nacional de Missions. A Maria, «Reina de les Missions» li confiem, en comunió amb tots els sants i en especial amb sant Francesc Xavier i santa Teresa del Nen Jesús. Per Jesucrist, nostre Senyor. Amén.

«E stimats fills! Amb gran alegria, també avui us convido a viure els meus missatges. Estic amb vosaltres i us agraeixo perquè en les vostres vides heu posat en pràctica tot el que us dic. Us convido a viure encara més els meus missatges amb un entusiasme i alegria renovats. Que per a vosaltres la pregària sigui vida quotidiana. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juny del 2003

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Paz: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegriatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conègui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

«A partir del treball en xarxa, les entitats sumaran esforços»

■ El gerent de l'Incavol ens parla de xarxanet.org, el primer portal del món associatiu català

El dijous 10 de juliol la Pedrera serà el marc de presentació oficial de xarxanet.org, el primer portal del món associatiu català cogestionat per la Generalitat de Catalunya (a través de l'Incavol) i per federacions de voluntariat d'arreu del país. Josep M. Canyelles, gerent de l'Incavol, ens parla de les enormes

possibilitats de comunicació i de col·laboració que oferirà xarxanet.org, sempre afegint-hi, això sí, una puntualització: «Xarxanet.org és una gran porta d'entrada al món associatiu i en cap cas no vol monopolitzar informacions ni treure visibilitat a la web de cada associació.»

—Quin és l'objectiu de xarxanet.org?

—El món associatiu i de voluntariat cada vegada està més present a Internet, però no tant com hauríem volgut. Fa anys hi havia l'expectativa que la xarxa d'Internet seria un gran espai per al món de la solidaritat i del civisme, i és cert que s'està aprofitant, però no tant com seria desitjable. Per tant, el nostre objectiu és que les entitats guanyin protagonisme i presència a la xarxa, i sàpiguen utilitzar més bé les noves tecnologies per respondre amb el llenguatge d'avui dia als seus reptes.

D'altra banda, cada vegada més algunes entitats, les més capdavanteres o agosarades en aquest sentit, plantegen una nova cultura organitzativa més basada en el treball en xarxa. Quan dic treball en xarxa no em refereixo només a l'ús de les noves tecnologies, sinó a com organitzar-se a través de projectes compartits i com establir una col·laboració ja sigui entre associacions, fins i tot de sectors diferents, ja sigui amb l'Administració, les universitats o les empreses. Per tant aquí hi ha dos grans objectius: un de més tecnològic, d'ús de les noves tecnologies; i un altre més purament de cultura organitzativa.

—El treball en xarxa servirà, doncs, perquè les associacions uneixin esforços?

—No es tracta que ningú perdi protagonisme ni deixi de fer el que fa, sinó de treure'n un profit més gran. De vegades pot passar que dues associacions, a només cinquanta quilòmetres de distància l'una de l'altra, no es coneixuin entre elles tot i fer activitats similars. A partir del treball en xarxa podran extreure experiències compartides, intercanviar propostes i coneixements; en definitiva, sumar esforços. Podran, fins i tot, elaborar i aplicar conjuntament un mateix projecte, buscar plegades el finançament... Cal perdre la

por a col·laborar, i més en una societat complexa com la nostra en què els problemes importants cal abordar-los des d'un punt de vista multidisciplinari.

D'altra banda, hem volgut que el portal sigui en ell mateix una experiència de treball en xarxa i, per tant, està cogestionat per diferents entitats, és a dir, no només hi ha la Generalitat de Catalunya, que és qui ha promogut i ha finançat el projecte, sinó que també hi ha les principals federacions de Catalunya (la Federació Catalana de Voluntariat Social, la Federació d'Associacions de Gent Gran, la Federació d'ONG de Catalunya, etc.).

—Per tot això, es tracta d'una experiència pionera?

—Sí, però no només pionera a l'Estat, sinó arreu del món. Existeixen portals del món associatiu però són d'un àmbit molt concret; en canvi, aquí parlem d'un portal que és de tot el món associatiu (ambiental, social, cultural...) de Catalunya i, a més, gestionat des d'una perspectiva de treball en xarxa en què les diferents entitats col·laboren enteses a partir d'un codi ètic de funcionament. Arreu del món no hi ha cap altre espai a Internet com xarxanet.org.

—Com s'estructura xarxanet.org?

—Té quatre grans eixos. En primer lloc tenim un eix temàtic per tal de facilitar la navegació a una persona que només li interessi un sector en concret. El segon eix és el de serveis i utilitats, que facilita sobretot serveis d'assessorament per a entitats. Un tercer eix són els punts de trobada: espais que fan possible la comunicació i la col·laboració. Així, un ciutadà podrà trobar-hi una associació on fer un

voluntariat; una entitat tindrà un espai per posar en comú un projecte de treball en xarxa; una empresa i una associació es podran trobar per engegar una esponsorització; un jove universitari tindrà l'oportu-

Josep Maria Canyelles és gerent de l'Incavol.

nitat d'acostar-se a la vida associativa a través, per exemple, d'un crèdit de lliure elecció... En aquest sentit, hem creat una comissió amb totes les universitats de Catalunya per veure quin pot ser el marc de relació entre el món universitari i el tercer sector.

«Voluntariat d'empresa»

—I les relacions amb les empreses, poden anar més enllà de l'esponsorització?

—Cada vegada pren més força el discurs sobre la responsabilitat social de les

empreses, i hi ha empreses que plantegen altres qüestions que no són estrictament el mecenatge. Per exemple, el voluntariat d'empresa, consistent a cedir durant unes hores un treballador a una entitat. Aquest és un tema que en molts països ja s'està donant.

—A banda, evidentment, d'imatge, quins beneficis en treu l'empresa?

—Les empreses que estan en aquesta línia ho valoren com una aposta interessant perquè aporta eines de motivació al seu personal i els dona l'oportunitat de conèixer i d'enriquir-se amb experiències diferents. Per a empreses grans, especialment multinacions, els suposa un arrelament a la comunitat on es troben inserides i una incardinació en un teixit social determinat. Pot haver-hi, tot i que no és el més important, un tema de desgravacions fiscals.

Cada vegada més les empreses, entre dos candidats que tenen una mateixa puntuació, acaben elegint la persona que ha tingut una experiència de voluntariat. Perquè li pressuposen una actitud de compromís i de treball en equip, de saber afrontar situacions difícils, una capacitat de negociació i de saber compartir... Això que pot semblar estrany en un primer moment, de fet ja funciona al nord d'Europa, als Estats Units i Amèrica del Sud, o en països orientals. Cada lloc, evidentment, amb peculiaritats diferents. Nosaltres apostem per un model pel qual un treballador pugui destinar, per exemple, una hora a la setmana durant un any a una tasca de voluntariat, sempre en un marc d'interès comú tant per al treballador i l'empresa com per a la mateixa entitat.

—Quedava pendent el quart eix en què s'estructura xarxanet.org...

—D'entrada no hi serà, però és el que fa referència a l'estructura territorial, i que possibilitarà que una persona pugui accedir a les informacions d'interès sobre el món del voluntariat de la seva comarca.

Carme Munté

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

012 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Neix la Universitat Abat Oliba-CEU

■ Està basada en l'humanisme cristià i en la doctrina social de l'Església

BARCELONA.— El 25 de juny passat el Parlament de Catalunya va aprovar la creació de la Universitat Abat Oliba-CEU, que es converteix en la quarta privada al territori català.

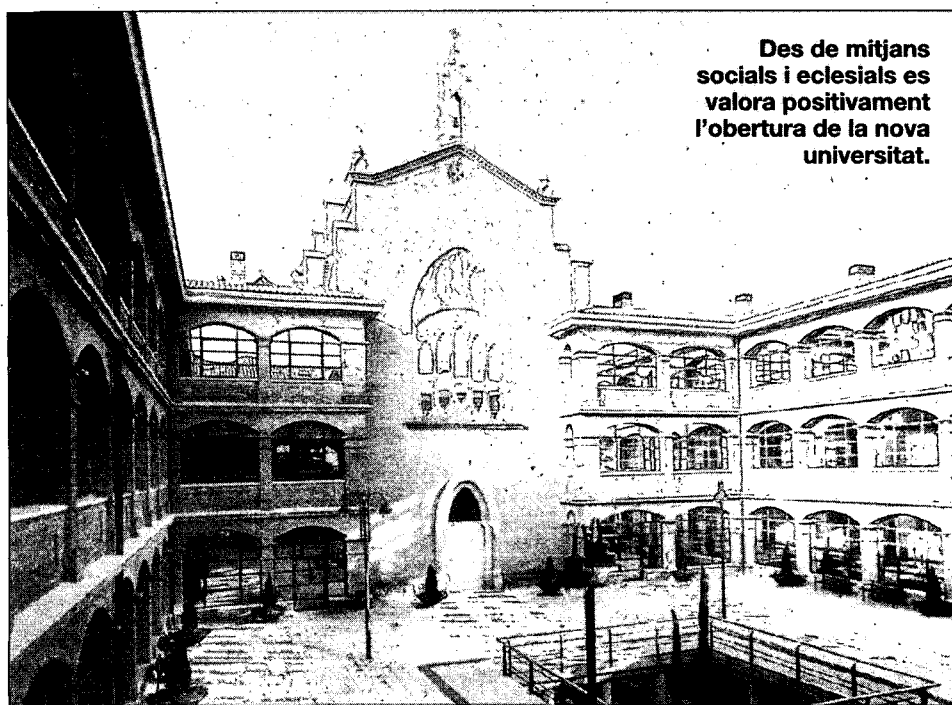
Tot i la recent aprovació, aquesta institució té una història de 30 anys en què ha existit com a centre adscrit a la Universitat de Barcelona. La Universitat Abat Oliba està vinculada a l'Asso-

ciació Catòlica de Propagandistes, que compta amb dues universitats més a l'Estat: la Cardenal Herrera Oria, a València, i la San Pablo-CEU, a Madrid.

La nova universitat neix amb el desig d'evitar la massificació (no més de cinquanta per grup) i d'aplicar el sistema de les Escoles de Negocis. És a dir, es pretén que des dels primers dies els alumnes treballin intensament. S'abundirà en el mètode de la discussió de casos, el treball previ i els col·loquis. Aquesta decisió parteix del convenciment que només si l'estudiant treballa des del primer dia pot arribar a entendre bé la matèria que se li explica. Es desitja sobretot poder oferir atenció personalitzada a cada alumne i per això s'inspira també en els *colleges* anglesos. La nova universitat es vol dedicar a uns 2.000 alumnes.

Les titulacions que s'oferiran estan lligades principalment a les ciències socials: periodisme, psicologia, dret, ciències polítiques, administració d'empreses, econòmiques, enginyeria informàtica i publicitat. A més d'aquests vuit títols, s'oferirà també la possibilitat que es puguin obtenir dues llicenciatures al mateix temps: per exemple dret i periodisme o administració d'empreses i publicitat, entre d'altres.

Al mateix temps la nova universitat es reconeix basada en l'humanisme cristià i en la doctrina social de l'Església. En aquest sentit, es considera que podrà exercir una funció rellevant en el diàleg fe-cultura a Catalunya. El nou centre manté

Des de mitjans socials i eclesials es valora positivament l'obertura de la nova universitat.

també i, des de fa temps, relacions amb diferents universitats estrangeres, i molts dels seus alumnes han participat en programes internacionals d'intercanvi.

Malgrat que ja feia una tasca docent important com a centre adscrit a la Universitat de Barcelona (el centre Abat Oliba és l'escola de dret més antiga de Barcelona), l'autonomia que li confereix

la nova situació li permetrà aprofundir en els seus principis, així com desenvolupar més àmpliament la seva oferta formativa i cultural i oferir-la a la societat catalana.

Valoració positiva

Des de mitjans socials i eclesials s'ha valorat positivament l'obertura d'aquesta

nova universitat, que contribuirà, sens dubte, a enriquir l'oferta i, al mateix temps, es posiciona en una visió de l'home en què es realça sobretot la seva llibertat. En aquest sentit Abat Oliba-CEU vol no només formar bons professionals en els diferents camps sinó també afavorir el creixement integral dels alumnes.

La nova institució té unes instal·lacions excel·lents situades al carrer Bellesguard, al costat de la ronda de Dalt. Es tracta d'un antic convent construït el 1926 i totalment rehabilitat el 1993, amb una església obra de Bernardí Martorell i Puig, deixeble de Gaudí. A més, compta amb un centre d'I+D i Serveis Empresarials, situat al carrer Monestir i que, amb més de 2.000 metres quadrats de superfície condicionada, acollirà, de forma selectiva i en un entorn universitari, diverses organitzacions que oferiran serveis empresarials, servant així de nexes entre els diferents sectors professionals i la comunitat universitària. Professors i alumnes tindran, així, la possibilitat d'un contacte pràctic amb la realitat social, laboral i empresarial catalana. D'aquesta manera la Universitat Abat Oliba-CEU es posiciona com una institució innovadora, incentivant les actituds creatives i emprenedores d'alumnes i professors.

Jordi Martínez

Molt més que un centre de formació

La Universitat Abat Oliba-CEU aposta per un centre de pensament, de reflexió permanent sobre la persona, la societat i els valors que fomenten la convivència i el progrés social; un centre que contribueixi a la formació integral de l'home i la dona del nostre temps. Així, intenta aportar respostes i punts de referència significatius sobre el sentit de la vida.

La nova universitat vol difondre els valors de l'humanisme cristià, cosa que no l'eximeix d'estar sotmesa a les mateixes exigències socials que qualsevol altra universitat, s'assenyala des del centre. Aquesta circumstància du l'Abat Oliba a ser més exigent a l'hora de proporcionar un àmbit obert on tingui cabuda la varietat d'opinions i de persones que conviuen, es relacionen i cooperen de manera positiva, en resposta al sentit universal, catòlic i de llibertat que demana la fe a la qual s'adscriuen i defensen.

Aquest projecte universitari busca desenvolupar un paper formatiu, no només informatiu, que converteixi la persona en subjecte del desenvolupament científic i tecnològic, i que no separi l'avanç de la ciència o de la tècnica del desenvolupament moral necessari.

L'ideari de la Universitat Abat Oliba-CEU es basa en la revelació i tradició cristiana i en l'experiència de setanta anys dedicats a l'ensenyament superior per la Fundació Universitària San Pablo-CEU. Per aconseguir la formació completa de l'alumne hi ha

diversos punts a tenir en compte:

• Formació humanística i científica rigorosa. Conscients de la necessària orientació de tota institució al bé comú, i de les exigències cada dia més grans de la societat, l'educació ha de preveure l'exigència necessària i el rigor acadèmic, que contribueixin a formar aquests professionals que la societat necessita.

Panoràmica de la nova universitat.

• Educació en llibertat. Respecte a les persones que, lliurement i responsablement, s'adhereixen a una proposta cultural concreta.

• Educació per a la convivència. La participació activa i creativa dels alumnes en la seva pròpia formació, en sintonia estreta amb l'equip de direcció i amb els tutors i professors corresponents, que desenvolupa uns hàbits de respecte, diàleg i convivència, imprescindibles per a la tasca permanent de construir la nostra societat.

• Educació per al desenvolupament ple de la persona. El desenvolupament d'un projecte educatiu coherent amb els principis de l'humanisme cristià, que promou el respecte a la identitat personal i el diàleg fe-cultura, la integració i solidaritat social. En definitiva la preparació i promoció d'homes i dones capaços de participar en la vida pública i de transformar la societat en benefici del bé comú.

La nova universitat aspira a ser un centre de referència en les àrees que treballa; un centre de formació internacionalment reconegut que atregui els millors estudiants; un centre creador de coneixement que millori l'aprenentatge; una font de creació d'iniciatives empresarials que contribueixi a la creació d'ocupació i riquesa per al país, i una institució excel·lent en els camps que desenvolupa, millorant la manera en què els seus estudiants comprenen i experimenten el món en què viuen i participen. (C.C.)

Les Escoles Universitàries de la Fundació Pere Tarrés celebren 70 anys de formació en Treball Social

■ Una exposició repassa la història de l'escola

BARCELONA.— El curs 1932-1933 es va inaugurar la primera escola de formació d'assistents socials de l'Estat espanyol, que avui és l'Escola Universitària de Treball Social i Educació Social Pere Tarrés adscrita a la Univer-

sitat Ramon Llull. Amb motiu d'aquest 70è aniversari es va inaugurar, a la seu del centre (c/ Carolines, 10), una exposició que repassa l'evolució de la formació dels professionals del Treball Social al llarg de tots aquests anys.

La mostra permet conèixer l'origen dels estudis, el que va moure a la creació de la seva formació, els models d'intervenció al llarg dels anys, els períodes polítics, els seus discursos i la seva influència en l'escola, i es podrà visitar fins al 17 de juliol, de dilluns a divendres de 10 a 14h i de 15 a 20h. L'entrada és lliure. Aquesta exposició vol ser un homenatge a les persones que, d'una manera o una altra, han col·laborat o han estat alumnes de les escoles de formació d'assistents socials i treballadors socials, reprenent el mateix esperit de l'ex-

posició que el curs 1982-83 es va fer amb motiu del 50è aniversari.

L'1 d'octubre de l'any 1932 es va inaugurar la primera escola d'assistents socials de l'Estat espanyol amb el nom d'Escuela de Asistencia Social para la Mujer. La seva primera directora va ser Anna M. Llatas, que s'havia format a l'Escola Catòlica de Servei Social de Brussel·les. Després d'un període d'interrupció de la seva activitat, a causa de la guerra civil, l'octubre del 1939, l'escola va reprendre la formació, ara com a escola confessional, i amb una nova

denominació: Escuela para el Hogar y Obras Sociales Femeninas. La directora Anna M. Llatas, el Dr. Josep M. Lloveras i el Dr. Pere Tarrés van ser tres figures cabdals en el seu desenvolupament.

L'abril del 1964, un decret del Ministeri d'Educació establí el títol oficial d'Assistent Social, regulava l'accés als estudis i reglamentava escoles. Així, a partir d'aquesta data, el títol acadèmic resultava indispensable per a l'exercici de la professió.

El final dels anys setanta marca el crei-

xement més notable de l'escola, ara anomenada Escola d'Assistents Socials, fins a assolir, durant el curs 1983-84, l'antiga reivindicació de convertir els estudis d'assistent social en carrera universitària: la diplomatura de Treball Social.

El maig del 2000 es va traspassar la titularitat de l'escola, de l'ICESB (Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona) a la Fundació Pere Tarrés. D'aquesta manera, començava una nova fase de l'escola de treball social més antiga de l'Estat espanyol. Actualment, a la mateixa escola universitària, també s'imparteix la diplomatura d'Educació Social, que enguany també celebra els seus 10 anys d'existència.

Per a més informació: Gemma Bonet Bruguera, tel. 934 301 606 i 934 101 602 (dimarts matí i dijous). (C.C.)

Tercera promoció de diplomats de l'Escola Universitària de Turisme Sant Ignasi-ESADE

BARCELONA.— Més de 400 persones van assistir a l'acte de graduació de la tercera promoció de la diplomatura en Turisme de l'Escola Universitària de Turisme Sant Ignasi-ESADE de la Universitat Ramon Llull. L'acte va ser presidit per la Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL, i va comptar amb la participació del P. Pere Borràs, s.j., provincial de la Companyia de Jesús de Catalunya; Javier Sobrino, sotsdirector general de Turisme de la Generalitat de Catalunya; Carlos Losada, director general d'ESADE; Alfons Banda, director general de Sant Ignasi-Sarrià, i Enrique López Viguria, director de l'Escola Universitària de Turisme Sant Ignasi-ESADE.

A totes les intervencions es va destacar la importància de la incorporació al sector turístic de joves professionals ben formats, capaços d'una gestió eficaç en l'empresa i un compromís actiu amb el desenvolupament sostenible, així com un enfocament humanista de l'activitat turística. També es va ressaltar el vincle de l'escola i dels nous graduats amb la indústria turística. A l'acte de graduació es va lliurar la insígnia institucional i el diploma acreditatiu als 60 graduats d'aquesta promoció. (C.C.)

Aquesta promoció ha donat 60 graduats.

Càritas demana ajuda per a l'Argentina

BARCELONA.— Quan va esclatar la crisi argentina, el desembre del 2001, les imatges no deixaven de sorprendre. Ningú no s'explicava com, de cop i volta, un país ric es veia immers en la més gran de les misèries. No obstant això, aquesta crisi és producte d'un procés de gairebé 30 anys, en el qual es combinen la corrupció política emparada en la manca de cultura democràtica, l'aplicació de polítiques neoliberals sense cap contenció social (que només van afavorir els interessos de la classe dirigent i de la banca internacional), la desaparició de l'Estat com a garantia de la salut, l'educació i els drets de ciutadania i el foment de l'individualisme i l'egoisme en la societat civil.

Davant d'aquesta situació, Càritas diocesana de Barcelona va engegar una acció d'emergència per donar suport a les persones més necessitades. Des de Càritas es va ajudar amb una tramesa de medicines per un import

Els nens pateixen especialment aquesta crisi.

de 269.708,91 euros. També es van recollir 57.040,49 euros. Tucumán és un dels exemples paradigmàtics d'aquesta realitat argentina, i és en aquest context, en el qual Càritas diocesana de Barcelona —prioritzant els més pobres entre els pobres—, treballa en projectes de desenvolupament a l'abocador de la ciutat on la gent viu i menja de les escombraries. Qui vulgui col·laborar amb Càritas ho pot fer mitjançant aquest compte: 2100 0965 51 0200010269 / Argentina. (C.C.)

La creu del Papa arribarà al Mont Blanc

ROMA.— Després d'haver portat una creu beneïda per Joan Pau II al Pol Nord el 2001, i dos anys més tard al Pol Sud, l'Opera Romana Pellegrinaggi la durà ara al cim de la muntanya més alta d'Europa, el Mont Blanc. La creu serà portada per un grup de 25

alpinistes durant una expedició que es farà de l'1 al 5 d'agost. «Ho fem», ha explicat Mons. Liberio Andreatta, delegat de l'Opera Romana Pellegrinaggi, «per recordar, ara que la nova Europa tindrà 25 països, les arrels cristianes de la seva història». (N.E.)

Mare de Déu marinera!

En aquest mes de juliol, se celebra la festivitat de la Mare de Déu del Carme, protectora de navegants i pescadors. Voleu pregar amb mi a la Mare de Déu marinera?

«Oh, Senyora, tingueu cura dels vostres mariners, protegiu-los quan peregrinen per aquests mars, en petits vaixells, transatlàntics, o en pasteres, que les onades dels grans oceans no els facin perdre el rumb en la foscor; il·lumineu els pescadors, que en la negra nit cerquen l'aliment per a la seva família i feu que a trenc d'alba, s'encengui la llum de la seva esperança amb l'alegria de tornar a la llar; cobriu amb el vostre mantell tots els éssers que dormen el somni de la pau al fons dels oceans i feu que les nostres pregaries siguin com un jardí de flors que guarneixen les aigües cristal·lines.» Heu contemplat mai la sortida del sol sobre el mar? Una llum blanca, meravellosa es reflecteix sobre les aigües.

Que la Mare de Déu del Carme sigui aquesta Llum per a tots i que ens guïi en la nostra navegació per la vida.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

cultura

Nova entitat catòlica que estudiarà les causes de la pobresa al Tercer Món

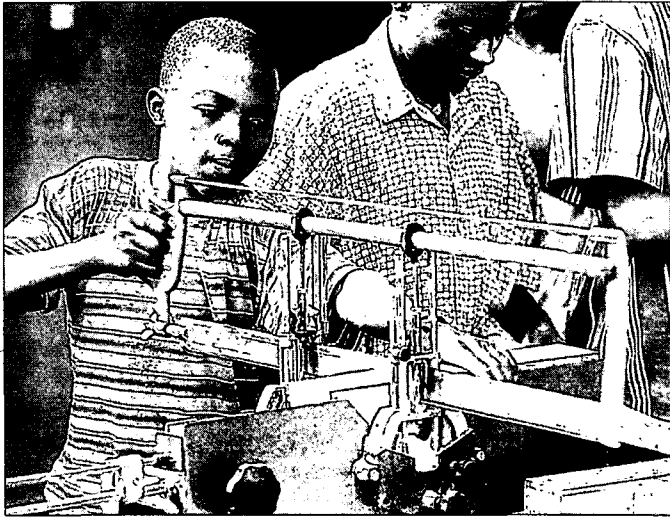
MADRID.— La Fundació Sur ha nascut sota el patrocini de Càritas Espanyola, Mans Unides i el Centre d'Informació i Documentació Africanes (CIDAF) i va ser presentada el 25 de juny passat a la seu de CIDAF a Madrid. S'ha fixat els objectius de conèixer la realitat dels països pobres, sobretot els africans, i donar-la a conèixer d'una manera documentada i objectiva a l'opinió pública del nostre país.

La presentació de la Fundació Sur va comptar amb la presència del bisbe de Malanje (Angola), Mons: Luis María Pérez de Onraita; l'escriptor i periodista Javier Reverte, i el sacerdot congolès Etienne Kazadi. En la seva intervenció Mons. Pérez de Onraita va denunciar la ignorància que es té a casa nostra de la realitat del continent africà, del qual només arriben notícies molt de tant en tant i tan sols per fets tràgics. El bisbe de Malanje va destacar com un aspecte positiu el procés de pau d'Angola després de quaranta anys de guerra civil, procés que ha fet possible que els ingressos del país ja no es destinin a les armes sinó al desenvolupament. Per la seva part, l'escriptor Javier Reverte va citar com a exemple positiu dins de la complexitat africana la nova i esperançadora etapa de la

república de Sud-àfrica, iniciada per Nelson Mandela uns anys enrere.

Finalment el pare Kazadi va lamentar el desinterès dels països rics vers els problemes del continent negre i va assenyalar els mitjans de comunicació com a part responsable de la desinformació de la ciutadania. Després de parlar sobre l'encarà sagnant conflicte del Congo —on en només quatre anys han mort tres milions de persones— Kazadi va afirmar que «les nostres riqueses naturals són al mateix temps els nostres infortunis, la qual cosa explica que Àfrica no sigui un continent pobre sinó empobrit».

Per tal, doncs, de conèixer a fons tots aquests problemes i d'informar-ne a l'opi-

Fundació Sur vol afavorir el coneixement de la realitat dels països pobres.

han donat tot el suport possible a la nova fundació. Tots dos van coincidir a dir que amb un coneixement més profund i real dels problemes del sud es podrà dur a terme una tasca més efectiva. A continuació Bartolomé Burgos, director de CIDAF, va explicar quines serien les línies d'actuació de la Fundació Sur: promoure projectes de sensibilització i formació per al desenvolupament als països del sud; fomentar l'intercanvi i cooperació amb altres centres i organismes com ara ONG i universitats per millorar el coneixement dels països pobres;

difondre en diferents fòrums les bases essencials de la cultura africana i d'altres països del sud, com ara aspiracions socials, conflictes, la realitat cultural, econòmica i política o la situació dels drets humans. Finalment també es preveu editar materials i recursos de difusió dels objectius de l'entitat. (C.C.)

nió pública s'ha cregut convenient crear la Fundació Sur. En l'acte de presentació el secretari general de Càritas espanyola, Silverio Agea, i la presidenta de Mans Unides, Ana Álvarez de Lara, van recordar la tasca de les seves respectives organitzacions en el desenvolupament de països en vies de desenvolupament, per la qual cosa

L'arquitectura gaudiniana i la natura, eix temàtic d'una exposició

BARCELONA.—

L'exposició *GAUDÍ de la natura*, que es pot visitar fins a finals d'any al temple de la Sagrada Família pretén donar a conèixer les arrels de l'arquitectura orgànica emprada per Gaudí en les seves obres. La mostra està constituïda per fotografies de l'obra de l'arquitecte intercalades amb d'altres comparatives del regne animal, mineral i vegetal acompanyades d'objectes, maquetes i plantes vives que Antoni Gaudí va estudiar i va traslla-

Una de les fotografies de la mostra.

dar a l'arquitectura.

Aquesta exposició és el resultat d'una tasca d'investigació a partir de la recuperació de les maquetes de guix esboçades en la destrucció dels tallers de Gaudí el juliol del 1936 i, al mateix temps, de l'estudi de la natura, com és el creixement helicoidal dels vegetals. La Junta

constructora del temple expiatori de la Sagrada Família presenta aquest treball de recerca elaborat per Jordi Cussó i Anglès, cap dels modelistes del temple de la Sagrada Família. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Una imatge

Pràcticament des que naixem ja aprenem a associar el que volem amb la imatge d'allò desitjat. L'olor de les flors, el tacte del que ens és agradable, el so llunyà de les ones del mar o el vent.

La necessitat i el plaer, tant el visual com el gustatiu, sempre van units a l'hora de gaudir d'un bon plat, encara que no cal que treballem la cuina com si fos un quadre pictòric ni que esmercem gaire energia en la presentació —que una combinació d'aliments pugui semblar més o menys bonica al plat. Que no passi que, a l'hora de la veritat, pesi més la fantasia que el que ha de ser la veritable missió del bon menjar.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

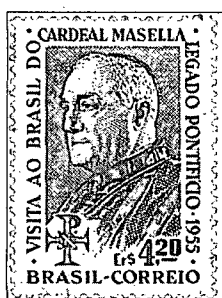
FILATÈLIA

per Enric Graupera

Alois Masella, cardenal

El Brasil, durant la celebració del Congrés Eucarístic Internacional i amb motiu de la visita que va fer el cardenal Masella, li va dedicar aquest segell l'any 1955, d'un valor facial de 420 crs. Alois Masella va néixer a Pontecorvo (Itàlia) el 29 de juny del 1879. Va entrar al seminari de Ferentino, després a la Universitat Pontifícia Gregoriana, a Roma i també a l'Acadèmia Pontifícia Eclesiàstica. Va ser ordenat l'1 de juny del 1902 a Roma. Va arribar a secretari del seu oncle, el cardenal Gaietà Aloisi i a secretari d'Estat entre el 1906 i el 1908. Té tot un historial de càrrecs importants.

Creat cardenal el 18 de febrer del 1946, va ser delegat papal en el 36è Congrés Eucarístic a Rio de Janeiro i va participar en el conclave del 1958. Va morir el 30 de setembre del 1970 a Roma i va ser enterrat a la catedral de Pontecorvo.

Mario Javier Saban parla de les «arrels jueves del cristianisme»

LLEIDA.— Les arrels jueves del cristianisme és el títol de la conferència que l'advocat i historiador argentí i jueu Mario Javier Saban va pronunciar a la Biblioteca Pública de Lleida el 5 de juny. L'autor va aprofitar l'avinentsa per donar a conèixer el llibre que porta el mateix títol que la conferència i que ha estat publicat per Editorial Futurum, la portada del qual re-

Saban, en el moment de signar un dels exemplars del llibre.

produceix la imatge del Papa davant del Mur de les Lamentacions a Jerusalem, en la seva visita apostòlica del 26 de març de l'any 2000. Saban, secretari executiu de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, és autor d'un altre llibre considerat best-seller titulat *Judíos conversos*.

En la seva intervenció, igual que en el seu llibre, Saban va aprofundir en les arrels jueves del cristianisme, i va analitzar les arrels culturals i religioses que es poden trobar en la tradició cristiana i les condicions socials en les quals el cristianisme neix i es desenvolupa, la problemàtica religiosa-política de l'imperi romà i

del judaisme de l'època. L'autor va afirmar que el judaisme ha esdevingut un mite en el món catòlic: «...no se'l coneix, al judaisme. Hi ha en el catolicisme clars símptomes de desconeixement profund i arrelat des de fa més de 500 anys. En aquest sentit, tampoc no s'entén com una reli-

gió que ha nascut de les arrels jueves ha esdevingut alhora antijueva.» En el decurs de la conferència, es va declarar jueu admirador profund de sant Pau: «...al qual la teologia jueva el considera un traïdor a la pàtria alhora que la teologia cristiana el desfà del seu judaisme i el converteix gairebé en aquell que posa el fonament de la nova fe cristiana.»

Saban va finalitzar la seva intervenció tot dient que entenia moltes coses del cristianisme, encara que no el professés i va convidar a una reflexió, «...que caldria que féssim plegats jueus i cristians per retrobar el nostre passat comú». (J.C.)

Tots els concordats de la Santa Seu, a l'abast

■ Un llibre inclou els textos complets dels acords vaticans amb els estats

ROMA.— Els concordats establerts en els dos últims segles per la Santa Seu amb els 174 estats amb qui manté relacions diplomàtiques han estat recollits en un voluminós text per Edicions Dehonianes de Bolonya, una casa editorial que té com a tradició compilar textos del Magisteri. El llibre, *Enchiridion dei Concordati. Due secoli di Storia dei Rapporti tra Chiesa-Stato* («Compilació dels Concordats. Dos segles d'història en les relacions Església-Estat»), il·lustra les bones relacions que l'Església manté amb les autoritats a escala internacional.

El nou llibre sobre els concordats és una eina molt útil perquè, a més d'oferir els textos en la llengua original i la seva traducció a l'italià, inclou un índex de matèries que permet comparar el tipus d'acord que s'ha fet amb diversos països. Així, per exemple, es pot observar quin acord hi ha en l'àmbit de l'ensenyament amb Espanya, diferent del que hi ha amb França o altres països.

El text ofereix, per primera vegada, tots els concordats de la Santa Seu dels dos darrers segles. Fins ara hi havia compilacions parcials, però cap de completa. De fet, en el passat, els historiadors del Dret tenien a disposició el recull de concordats editat pel sacerdot Angelo Mercati (1919), edició revisada i ampliada el 1954. A l'Estat espanyol cal esmentar el text *Concordatos vigentes*, de Carlos Corral i José Giménez, editat per la Fundació Universitària Espanyola.

El cardenal Angelo Sodano escriu al pròleg del nou recull que es congratula amb l'edició i que espera que «la nova obra contribueixi a fer conèixer sempre més bé el compromís de la Santa Seu en la promoció de noves vies de col·laboració amb les autoritats civils». El recull co-

mença amb el concordat entre Pius VII i Napoleó Bonaparte, i clou amb el del Joan Pau II i la República Txeca.

L'obra està organitzada cronològicament i inclou els concordats, convencions, pactes o protocols que els papes han establert amb els estats. Es detecta un clar augment de la política concordatària conforme van passant els anys. En aquest sentit, l'apartat dedicat al Papa actual ocupa la major part del volum, de 2.257 pàgines, sense comptar els índexs. Els compiladors afirmen que «el gran nombre de concordats de Joan Pau II demostra que el nostre temps viu una època fecunda de relacions entre l'Església i els estats».

El concordat és un contracte que vincula totes dues parts, la Santa Seu i l'autoritat política corresponent, sobre temes que són d'interès mutu. Habitualment la Santa Seu vetlla perquè es garanteixi el dret a la llibertat religiosa i de culte dels catòlics. Avui, la Santa Seu manté relació diplomàtica amb 174 estats, incloent-hi l'Organització per l'Alliberament de Palestina i la Federació Russa, amb qui manté «relacions de naturalesa especial».

Miriam Díez i Bosch

Banc Sabadell dóna a Montserrat una obra de Mas i Fondevila

MONTSERRAT.— L'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, ha rebut de mans del president de Banc Sabadell, Josep Oliu, un quadre del pintor barceloní Arcadi Mas i Fondevila, que pertanyia al fons pictòric de l'entitat financera. Aquesta obra, que porta per títol *Venite Adoremus*, es pot veure actualment al Museu de Montserrat. El quadre representa l'interior d'una capella on es veu la imatge d'un Sant Crist exposat a l'adoració dels fidels. Aquest oli, de 140x180 cm, està datat del 1896 i és un dels quadres més característics del seu autor.

Aquesta donació neix de la sensibilitat de Banc Sabadell per l'art i respon a l'interès de l'entitat de fer una aportació a la important col·lecció de pintura i escultura catalana del Museu de Montserrat. D'aquesta manera, contribueix al creixement del fons pictòric de l'abadia benedictina amb una obra de temàtica religiosa ben representativa de la producció de Mas i Fondevila.

Banc Sabadell ha donat suport a la Fundació Abadia Montserrat 2025 des de l'inici i, amb la donació d'aquest quadre, consolida el seu lligam amb Montserrat. (C.C.)

L'abat de Montserrat amb Josep Oliu.

Crema gelatinada de cireres

INGREDIENTS:

1/2 kg de cireres
2 pomes
4 ous
gelatina neutra
sucre

PREPARACIÓ:

Deixeu en remull durant tres hores mig quilo de cireres sense pinyol juntament amb dues pomes tallades sense pell. Passat aquest temps, tritureu-ho tot amb l'aigua que les cobria. Poseu-ho al foc fins que bulli. Apagueu el foc i barregeu-hi quatre rovells d'ou i una cullerada ben plena de gelatina neutra en pols. Remeneu-ho bé i afegiu-hi una mica de sucre. Coleu-ho i poseu-ho en diferents bols o cassoles. Serviu-ho molt fred.

LLIBRES

Conèixer Crist

Enrique Cases és sacerdot i professor de Teologia. Ha escrit diversos llibres d'espiritualitat sobre Jesucrist en forma de meditacions, així com una introducció a la fe cristiana. Actualment fa classes a la Universitat Internacional de Catalunya. La seva obra *Cristologia breve* és una eina per arribar al coneixement de Crist, i ja a la introducció, podem llegir que «el cristianisme és seguir, conèixer i estimar Jesús, Déu i Home veritable, perfecte Déu i perfecte Home». En aquest llibre l'autor utilitza àmpliament el Catecisme de l'Església catòlica, amb la consciència que el Magisteri està guiat per l'Espirit Sant, la metafísica i la història per respondre a la pregunta: «Per què Déu s'ha fet home?» La fe cerca entendre, i per estimar i conèixer Crist cal fer servir tots els recursos i maneres de mirar: la pregària del creient, la raó del pensant, l'agudesa del místic... però

tot això des de la humilitat, des de l'actitud senzilla del qui se sap petit. (C.C.)

Enrique Cases, *Cristologia breve*. Ediciones Universidad de Navarra, S.A., Col·lecció Astrolabio, Pamplona 2003, 146 pàg.

Una ajuda per créixer

Luis María Llena León és un jove professor, de l'escola López Vicuña de Barcelona, que ha escrit el llibre *En quién creemos los cristianos*. Tres són els motius que l'han dut a realitzar aquesta obra: la dificultat dels seus alumnes per distingir allò que és essencial de la fe catòlica i allò que n'és estructural o accidental; que la majoria d'ells creu que la fe és irracional, i la dissociació que fan entre fe i vida. Aquest llibre es dirigeix especialment als joves, a aquells que tenen inquietuds, als que es pregunten què és creure... També per als catequistes i mestres aquest llibre pot ser d'ajuda per explicar les coses amb claredat. Luis María Llena no ha volgut fer una exposició exhaustiva de la fe. S'expressa amb paràgrafs curts, frases breus, en primera persona... amb la qual cosa aconsegueix un diàleg de tu a tu. I una recomanació de l'autor: «No llegiu tot el llibre seguit.

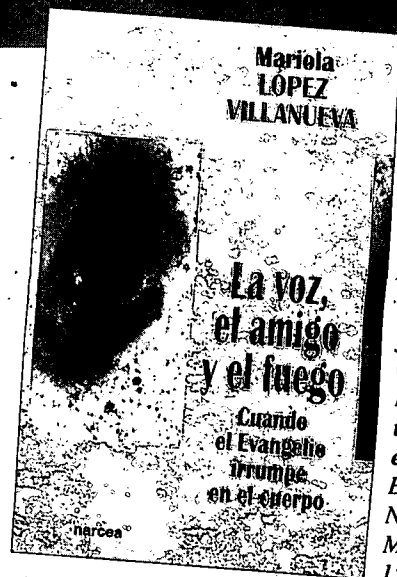
Llegiu-lo en petites dosis: cada dia un apartat, no més. Després, penseu-hi i, fins i tot, comenteu-lo amb els amics.» (C.C.)

Luis María Llena León, *En quién creemos los cristianos*. Ediciones STJ, Col·lecció Azenai, Barcelona 2003, 102 pàg.

La seducció de l'Evangelí

La voz, el amigo y el fuego. Cuando el Evangelio irrumpe en el cuerpo, de Mariola López Villanueva, són unes pàgines que apleguen petits comentaris de l'Evangelí. Aquestes pàgines són evangeli sobre l'Evangelí, retalls de vida rescatats de les nostres mirades distretes. Són textos que mostren que la profunditat no està renyida amb la senzillesa. Com més planerament es diuen les coses profundes, més transparent es fa la paraula i més presència deixa passar a través seu, sense que res la distregui o l'entorpeixi. També Jesús deia les coses amb profunditat i senzillament. Aquests textos recopilats per l'autora són fruit d'un temps de recerca, de creixement, de retrocessos... el que roman és l'efecte de la Paraula per provocar una vida que no podem donar-nos nosaltres mateixos. Mariola López Villanueva és religiosa del Sagrat Cor, llicenciada en Periodisme i Teologia Bíblica, és professora de Sagrada Escripura al Centro Teológico de Las Palmas. (C.C.)

Mariola López Villanueva, *La voz, el amigo y el fuego. Cuando el Evangelio irrumpe en el cuerpo*. Editorial Narcea, S.A., Madrid 2003, 156 pàg.

CASTELLANO S.L.

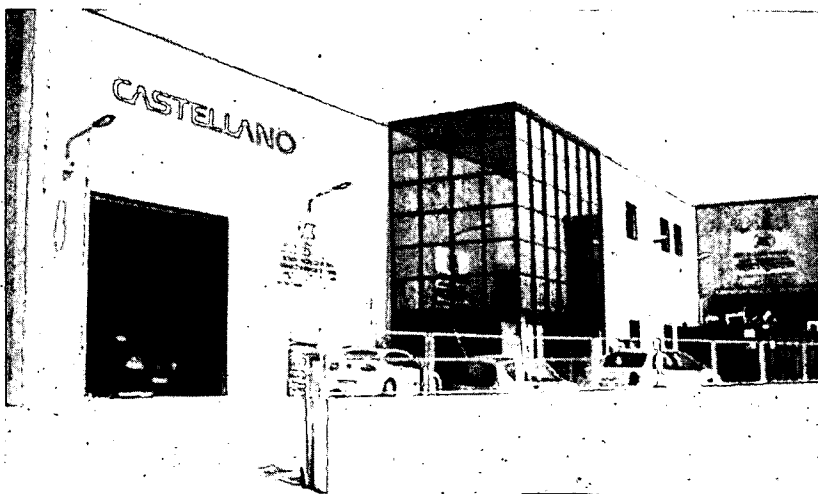
FABRICACIÓN PROPIA • CASTELLANO S.L. • SISTEMAS EUROPEOS

CASTELLANO Carpintería de Aluminio

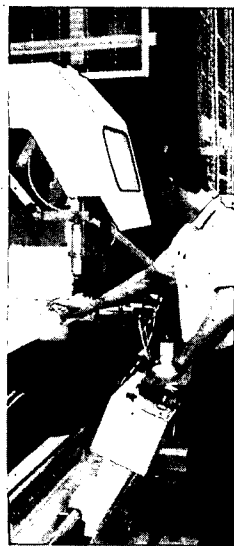
Tel. 93 682 08 08

Sant Andreu de la Barca

ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)

Fábrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Esport, 43, bajos · Tel. 93 653 55 66 Fax 93 653 51 01 · Corbera de Llobregat: Av. Catalunya, 101 Bis · Olesa de Montserrat: Jacint Verdaguer, 8
EXPOSICIONES: L'Hospitalet: Igualdad, 13-15 · Prat de la Ribera 78-80 · P. M. Consorci de Sabadell, 3 (esq. Correll) · Esplugues de Llobregat: Hierbabuena, 18-20
Barcelona: Almansa, 96 · Sabadell: Cira, Barcelona, 647 · E-mail: cmcastellano@hotmail.com

La crítica literària d'aquesta setmana

Ha canviat la família a Espanya?

La reflexió que es pot fer sobre la família, en un temps d'evolucions tan ràpides en tots els camps de la vida, és sempre necessària i urgent. Sobretot si, fugint dels llocs comuns, i de les consideracions genèriques, s'entra de ple en la realitat, i s'aporten dades basades en estudis fets amb rigor i seriositat.

El sociòleg Gerardo Pastor Ramos, que pertany a la Universitat Pontificia de Salamanca, de la qual ha estat rector, catedràtic de Psicologia Social, i director del Centre d'Orientació i teràpia familiar, ha editat un estudi breu, però exhaustiu, sobre la sociologia del canvi de la família a Espanya.

És un text que cal llegir a poc a poc per contrastar-lo amb la pròpia experiència, o per obrir els ulls a una realitat que, per ser tan propera, s'ha transformat d'una manera subtil, gairebé insensible, fins a penetrar tots els àmbits com la cosa més natural.

Sense ser catastrofista, l'autor ens convida a seguir per la tortuositat del que pot ser la família nova, a través de l'exemple pràctic i lacerant d'un film americà, *American Beauty*. I aquest nucli familiar, desgavellat, i disseccionat amb rigor i crueltat

Gerardo PASTOR RAMOS,
La familia en España. Sociología de un cambio.
Sígueme, Salamanca 2002

pel director del film, pot ser l'estereotip del que acaba sent la realitat d'una família, subjecta als canvis ambientals, ideològics i socials de l'època que ens toca viure.

Quin educador no s'ha trobat, fins i tot en grups reduïts, amb realitats com las que enumera l'autor en les primeres pàgines?

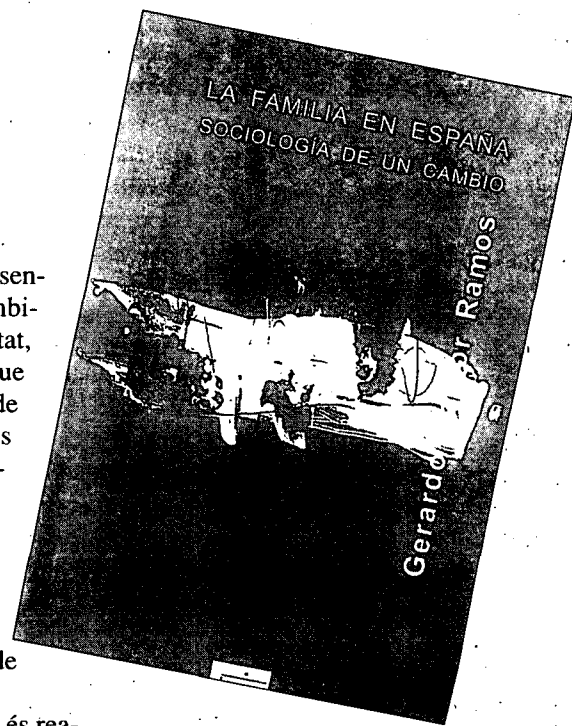
Els canvis són deguts a les variacions en la legislació de la família, en les mutacions de l'escenari social, en la transformació interna de l'estructura familiar, en el pluralisme dels models de família i, com a culminació de tot això, en la desorganització familiar.

En la nostra societat, tot i les excepcions reals, el matrimoni és injuriat. S'altera la nupcialitat, i les parelles s'han d'enfrontar amb el problema greu de l'escassetat de l'habitatge i la seva adquisició costosa. I vivim una sèrie interminable de divorcis, que ens donen la raó de la fragi-

litat d'unions fetes amb frivolitat, sense preparació, o destruïdes per ambients que resten tot valor a l'estabilitat, amb la influència del desprestigi que contamina el repetit espectacle de les revistes de paper cuixé, o de les cròniques sentimentals dels mitjans de comunicació social que d'alguna manera mitifiquen les separacions, els divorcis, les unions temporals i les seves conseqüències. I tot això, a més, amb el fenomen cada vegada més repetit de la violència domèstica.

Per això l'autor que, insisteixo, és realista i no catastrofista, convida seriosament a buscar i promoure suports a la família, a través de polítiques socials, conreu dels valors de la família, i la recerca d'estructures que consolidin, com una bastida eficaç, el que és la família: moviments, associacions, cursos, estudis amplis, publicacions, etc.

Un text que, tot i la seva brevetat, és una bona radiografia de la nostra societat, i un

bon diagnòstic que ha d'ajudar sens dubte a aplicar una bona terapèutica a aquesta família nostra, tan assetjada des de tants angles, i tan necessària perquè el país estigui fonamentat sobre un poble, que coneix quines són les dimensions o les urgències d'aquests problemes. L'haurien de llegir educadors, associacions de pares, moviments familiars...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Atorgats els guardons Llum i Ombra Sardanista 2002

L'agrupació Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols ha donat a conèixer la identitat dels distingits amb els guardons Llum i Ombra de l'any 2002, creats per tal de destacar les actuacions personals més rellevants o més contraproduents que es produeixen anualment dins l'àmbit de la sardana.

A partir de les propostes formulades pels participants en els aplecs de la sardana celebrats al llarg del l'any 2002, un jurat qualificador, nomenat per l'entitat promotora d'aquesta iniciativa, s'ha encarregat d'examinar les diferents nominacions i determinar l'atorgament dels guardons. Concretament, el jurat encapçalat per Pere Gimbernat, president dels Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols i integrat per Manel Comas, Josep Illa, Núria Bover i Pere Bofill, ha acordat per unanimitat atorgar el guardó Llum a Josep Espar Ticó, per la tasca i entusiasme sobradament demostrat envers el món de la sardana; i el guardó Ombra a Isabel Clara-Simó, per l'article publicat al diari *Avui*, el 5 de febrer del 2002, sobre la sardana al Carnegie Hall de Nova York.

El lliurament d'aquests guardons, va tenir lloc a Sant Feliu de Guíxols, el 22 de juny del 2003, en el marc dels actes del Dia de la Sardana. La festa es va iniciar pels volts del migdia, amb una ballada de sardanes al passeig del Mar; va prosseguir amb un dinar i va culminar, a dos quarts de set de la tarda, amb un concert al Teatre Auditori de la Porta Ferrada. La part musical d'aquesta diada va anar a càrrec de la cobla La Principal de la Bisbal.

Cal remarcar que els Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols ja han fet una nova convocatòria d'aquests premis sardanístics, oberta a totes les persones majors de 18 anys, que al llarg de l'any 2003 vulguin formalitzar les seves propostes en les més de 50.000 butlletes editades i distribuïdes amb la col·laboració dels organitzadors d'aplecs. Unes butlletes on tothom que ho vulgui pot ressenyar els candidats a aquests guardons, amb indicació de les actuacions i actituds més favorables o més contràries al foment de la sardana que els fan creditors de la seva nominació. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

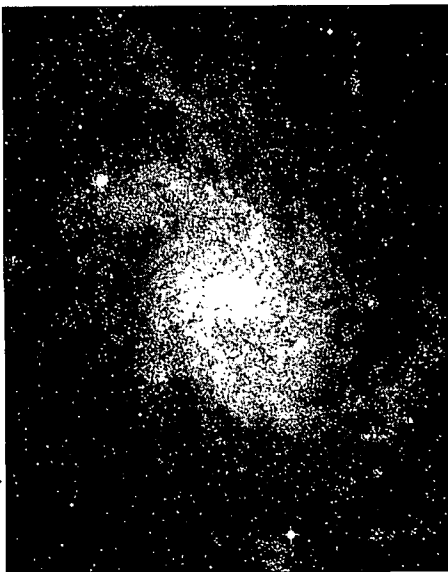
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Després de la matèria obscura, l'energia negra

Va ser l'objecte d'un col·loqui per primera vegada a París el juliol del 2002. Però aquest concepte ja havia estat suggerit cinc mesos abans en un article aparegut al *Monthly Notices of the Royal Academy of Science* escrit per un astrofísic americà d'origen grec, George Efstathiou. D'on venia la idea? Per explicar el moviment de les galàxies en els seus cúmuls els astrofísics introduïren la matèria obscura i deien que només una cinquena part de la matèria còsmica és matèria ordinària i que la resta és «obscura»; ha de tenir una constitució diferent, formada potser de partícules desconegudes (fins i tot se n'ha proposat un nom: *neutralinos*). Però no n'hi ha hagut prou amb això perquè ara s'ha vist que cal pensar en una causa energètica que expliqui l'expansió que no es frena sinó que s'està accelerant, segons sembla, i això només es pot entendre si existeix una energia «obscura» o «negra», també desconeguda.

Com se sap que l'expansió còsmica s'accelera? Ja hem dit «segons sembla» perquè no hi ha seguretat del tot. Aquesta acceleració fa quatre anys se suggerí per l'equip d'A.G. Riess a partir de l'observació de supernoves (tipus Ia) en galàxies llunyanes que presenten una lluminositat d'un 25% més baixa que la que els correspondria per la

Very Large de Xile, vol detectar en cinc anys més de mil supernoves en galàxies llunyanes. Haurem d'esperar els resultats per poder tenir més dades sobre la resposta que calgui donar a aquest interrogant tan intrigant.

distància a què es troben. Però la notícia va ser rebuda amb escepticisme per la comunitat astronòmica, perquè la pèrdua de lluminositat pensaven que podia ser per altres causes, com per la pols intergalàctica. Però ara, analitzant i comparant supernoves de galàxies més properes, l'equip francès Archéops, dirigit per Alain Benoit, del Centre d'Investigació de les Temperatures Molt Baixes, de Grenoble, ha arribat a la conclusió que només l'acceleració de l'expansió còsmica pot donar raó de l'anomalia.

I per explicar-ho cal recórrer a l'energia negra, que seria el component del 70% de l'univers, mentre que el 25% seria matèria fosca desconeguda i tan sols d'un 5% sabríem què és. Serà veritat això? I què constituirà aquesta energia obscura? Amb l'energia quàntica del buit no n'hi ha hagut pas prou! La cosa s'ha d'aclarir! Per això hi ha en curs un projecte franco-canadenc *Supernova Legacy Project*, que amb l'ajuda del telescopi CFHT de Hawaii, dotat de cambra electrònica, i del

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

50 Paleontologia i primeres manifestacions de vida a la Terra

La teoria de l'origen de la vida unicel·lular sobre la Terra, primer amb cèl·lules procariotes i després amb eucariotes fins a arribar posteriorment als éssers pluricel·lulars no es podria mantenir si la paleontologia s'hi mostrés en contra. Però, com que precisament és aquest l'ordre en què apareixen els fòssils, hem de reconèixer que la teoria es troba avalada per la ciència positiva, per molt que encara ens sigui un problema poder descriure el procés seguit per passar de la no vida a la vida. Recordem allò de P. P. Grassé: «L'única i veritable ciència de l'evolució és la paleontologia.» També val per a l'origen dels primers vivents.

Sabem, per l'astrofísica, que la Terra s'originà ara fa uns 4.600 milions d'anys, com tot el sistema solar. Però les roques sedimentàries més antigues que s'han pogut datar amb una certa seguretat tenen 3.800 milions d'anys. Si comptem que la «fase còsmica» del nostre planeta durà uns 100 milions d'anys, a partir dels quals ja començà a presentar un aspecte semblant a l'actual, amb pluges, vents i meteorologia, tenim uns 700 milions d'anys que no han deixat rastre i en ells podia esdevenir, lentament, el procés que originà la vida. La paleontologia només pot dir-nos alguna cosa del que hi hagué a continuació.

Els fòssils de l'eó arcaic

Recordem que s'anomena *precambrià* el lapse de temps que va des que la Terra fou planeta format, ara fa 4.500 milions d'anys, fins a l'inici de l'era primària que correspon a 570-540 milions d'anys d'antiguitat (els 100 milions d'anys anteriors primers formen el període *hadià* o sigui infernal; la Terra estava a temperatura molt

alta). El precambrià es divideix en dos eons: *arcaic* o *arqueà* fins a fa 2.500 milions d'anys, i *proterozoic*, del final de l'arcaic fins a l'inici de la primària. Com hem dit, les roques datades més antigues de l'arcaic tenen 3.800 milions d'anys. Són dipòsits de mineral de ferro, amb formacions ferroses en vetes, amb carboni i fosfat càlcic, que es troben a Isua (Groenlàndia). S'ha dit que podrien tenir origen biològic, però no s'ha pogut demostrar.

S'ha de dir en general que tots els fòssils de l'eó arqueà són problemàtics. De quaranta-tres formacions sedimentàries només trenta presenten rastres microscòpics que es poden considerar microfòssils, i bastant incerts. Però sí que a partir d'ara fa 3.500 milions d'anys ja hi ha estromatòlits, que són estructures carbonatades sedimentàries, finament laminades, molt sovint amb quars microcristal·lí, que se saben produïdes per l'activitat de certs microorganismes procariotes, principalment esquizofícies, que retenen i també precipiten el sediment. No s'hi veu cap microfòssil però hi ha estromatòlits actuals i consta que són esquizofícies i algues els agents que els han format, no hi ha cap raó per dubtar que també els arcaics es deguin a una causa semblant. Els estromatòlits de fa 3.500-3.300 milions d'anys es troben a Fig Tree (Swazilàndia, a l'Àfrica del sud) i a les roques de Warraona a l'oest d' Austràlia.

Els fòssils de l'eó proterozoic

A partir dels 2.500 milions d'anys d'antiguitat ja tenim més informació. S'han trobat uns quants centenars de formacions sedimentàries amb més de 2.800 tipus de microfòssils i també centenars d'estromatòlits. El professor Francis Lethier (a *Evo-*

lution de la biosphère et événements géologiques, 1998) agrupa tots els microfòssils trobats en els següents apartats:

1. Els coccoides (el nom els ve de la semblança que tenen amb els coccus, que són bacteris actuals): són petitíssims; un 60% mesuren de 0,5 a 5 microns (mil·lèsimes de mil·límetre). Els primers coneguts, però problemàtics encara, es troben a l'eó arcaic (de 3.500 milions d'anys) i els últims són de fa 800 milions d'anys. No se'n troben de posteriors. S'han classificat en tres grups: formes aïllades, filamentoses i arraimades. Són indiscutiblement les primeres manifestacions de vida fossilitzada. Es consideren restes de cèl·lules procariotes molt simples.

2. Els esferoides: ja se'ls veu amb una paret o membrana ben definida, i presenten una taca negra que no sembla pas el nucli sinó un porus: no es creu pas que ja fossin eucariotes. Els primers tenen 3.000 milions d'anys i desapareixen com els coccoides ara fa 800 milions d'anys. Són els que podrien haver donat lloc als eucariotes, pel que sembla mostrar una divisió que suggereix una mitosi, per mitjà d'una contracció diametral, observada en alguns esferoides de Guntflint (Canadà).

3. Els estromatòlits: ja n'hem parlat. Se'n troben d'un gruix que va des de pocs centímetres fins a desenes de metres. El seu aspecte estratiforme per la seva fina laminació demostra un creixement rítmic. S'hi pot distingir el ritme diari (dia i nit) i l'estacionari (estiu i hivern). Els més antics arriben als 3.500 milions d'anys, com hem dit, i es van fent més abundants a tot el llarg del proterozoic, i, curiosament, a partir dels 600 milions comencen a declinar. Això s'ha interpretat com a conseqüència de l'aparició de pluricel·lulars que

se n'alimenten. Però han arribat fins avui. Les esquizofícies que els originaren probablement contribuïren, amb la seva funció clorofil·lica, a la formació de l'oxigen atmosfèric.

4. Formes estrellades: són cèl·lules que presenten unes expansions radials. Apareixen fa uns 3.000 milions d'anys amb mides que van de 5 a 200 microns. Abunden al jaciment de Guntflint. No s'hi ha trobat una interpretació segura. Algú ha suggerit que podrien ser el resultat de l'enquistament de coccoides i esferoides. Segurament es tracta d'un grup polifacètic.

5. Cèl·lules eucariotes: les que presenten un nucli clar són de 1.500 milions d'anys. D'aquesta època són les de la Dolomia d'Amèlia (Austràlia) que conté espores disposades en tetrades que podrien provenir de dues divisions successives. És molt probable que derivin de certs esferoides. Les seves talles van dels 10 microns a més de 100. Les més abundants són de 60 microns.

Així, doncs, la paleontologia confirma l'esquema segons el qual primer van ser les cèl·lules procariotes, després les eucariotes i finalment els éssers pluricel·lulars. Els primers d'aquests, ja indubtables, són els que s'anomenen la fauna d'Ediacara, trobats a aquesta localitat d'Austràlia, no gaire lluny d'Adelaida. Se situen entre 620 i 550 milions d'anys. Comprenen 1.500 espècimens, pertanyents a una trentena de gèneres de celenteris, anèl·lids i artròpodes primitius, amb uns quants que no s'han pogut classificar, tots ben diferents dels actuals. Com que mostren ja una complicació orgànica ben notable, cal dir que no poden ser els primers pluricel·lulars, que devien originar-se bastant abans. I, de fet, unes petites empremtes medusoides de 650 milions d'anys ja es troben al nord-oest del Canadà.

Després d'admetre que la ciència dels fòssils confirma l'esquema de l'aparició dels vivents tal com l'evolucionisme total propugna, ve la pregunta: hem d'admetre també que tot això s'esdevingué per pur atzar? En parlarem al pròxim capítol.

Pensadors cristians del segle xx (89)

Julius Wellhausen: l'actualitat de la Bíblia

UN SÀVI DE L'ESCOLA ANTIGA

«Un savi de l'escola antiga», així és com qualifica L. Perlt el gran teòleg Wellhausen. I no ho diu perquè sí; el seu domini de la teologia bíblica, en especial de l'Antic Testament, va ser admirable. Un domini que el va dur a aclarir-nos dubtes històrics sobre el contingut d'aquests llibres sagrats. Però... qui va ser aquest misteriós savi?

Julius Wellhausen neix el maig del 1844 a Hameln del Weser, bonica població de la Baixa Saxònia. Fill d'un pastor d'ovelles, va créixer rodejat dels camperols de la seva terra natal, fet que va modelar el seu caràcter senzill i proper a la gent que l'envoltava. Decideix, el 1862, estudiar teologia a Göttingen, i s'introdueix a poc a poc en el coneixement de les llengües semítiques i el sentit històric.

Un cop acabats els estudis semàntics i teològics, l'any 1965, i passats uns anys de reflexió, Julius Wellhausen decideix dedicar-se a la docència universitària. El 1870 és professor auxiliar a la Universitat de Göttingen. El seu caràcter senzill i el profund coneixement de l'Antic Testament el converteixen en tota una institució a la universitat.

El 1872 el nomenen professor titular d'Antic Testament a Greifswald. Més tard, el 1882, serà professor d'idiomes semítics a Halle, i passarà a Marburg (1885) com a catedràtic i a Göttingen (1892). Després de tota una vida dedicada a la docència i a la investigació bíblica es jubila el 1913. Morirà a Göttingen el gener del 1918.

DOCÈNCIA, RECERCA, PUBLICACIONS

Durant la seva activitat docent a Greifswald, Wellhausen va crear els seus principals estudis sobre la història d'Israel. Havia dut a terme allò que el seu mestre ja havia lloat d'ell: a partir dels ben pocs coneixements existents sobre certes matèries veterotestamentàries va forjar tota una literatura bíblica.

La docència era fruit de la seva recerca i, els seus escrits, de totes dues. Va passar de la crítica literària de l'Antic Testament

«**Qui vulgui honrar dignament Wellhausen com a savi, ha de conèixer tres disciplines autònomes; ell no tan sols les coneixia, sinó que les dominava. Va coronar l'obra d'un segle en matèria de recerca de l'Antic Testament, va desbrossar camins estudiant la literatura islàmica primitiva i va explicar l'existència dels escrits eclesiàstics primitius» (Lothar Peritt).**

a la històrica, tot analitzant els textos sagrats des de les claus de la història.

Precisament, la història de la religió neix després de l'anàlisi, sense contradir la veritat dels fets. Aquesta manera de treballar i d'investigar té el fruit en Julius Wellhausen en l'obra titulada *Prolegómenos sobre la historia de Israel* (1892).

Els seus prolegòmens, segons el teòleg Perlitt, contenen l'elaboració crítica i l'ordenació històrica del material de la història d'Israel, l'exposició real de la qual podia realitzar-se orgànicament a partir d'aquestes bases. Metòdicament, Wellhausen seguia les petjades marcades per Niebuhr, un altre dels grans biblistes del segle xx.

D'entre les obres escrites per Julius Wellhausen i de summe interès per als nostres lectors destaquem: *Prolegómenos sobre la historia de Israel*, *El pequeño profeta*, *Historia de Israel*, *Nuevo Testamento: el Evangelio según Marcos*, *Matteo*, *Lucas* i *El Evangelio de Juan*.

CONTINGUT DE LA SEVA OBRA

Julius Wellhausen centrava els seus estudis i escrits en els primers moments de la

religió, l'Estat i la cultura israelita. Trobem, al llarg de la seva obra, apassionants descripcions de la vida de l'antic poble del rei David.

Una de les seves tesis més interessants, descrita per Perlitt en els comentaris a les obres de Julius Wellhausen, és la crítica de la comunitat política israelita en l'època del postexili. Diu que en l'època antiga, la terra promesa substituïa simultàniament el cel i l'infern, i el culte diuïf era un brot de vida.

Amb la derrota definitiva dels israelïtes, la comunitat política es va convertir en apolítica i es va entregar a una restauració artificial de tot allò antic. Per això, l'estructura sacerdotal es va convertir en una «pobra continuació de tendències antigues mig extingides, i es va oblidar Déu a través de la Torà».

Després d'aquesta crítica dura d'una part del poble israelita, veiem que la lectura d'aquest teòleg sobre la història bíblica parteix de la realitat dels fets i no tant de meres elucubracions filosòfiques quant al poble israelita. De fet, les diferències entre Wellhausen i alguns punts de vista actuals respecte dels problemes inicials

de la història d'Israel no han estat encara superats.

Moltes d'aquestes postures actuals s'expliquen amb l'anomenat mètode històric formal, que es remunta a H. Gunkel i ocupa un pla molt destacat. Julius Wellhausen es va oposar a qualsevol tipus de monisme teològic i va declarar que el seu mètode només requeria coneixements.

WELLHAUSEN I EL NOU TESTAMENT

Els estudis sobre el Nou Testament del teòleg alemany encara avui dia són vàlids. No s'han esgotat. Segons Perlitt, a Julius Wellhausen el fascinava el naixement i la transmissió de les fonts, és a dir, el camí des de Jesús de Natzaret fins a l'Església primitiva.

Segons Wellhausen, la tradició de les paraules de Crist es va esdevenir en dues fases. La primera fase és memorística i decreix gradualment. La segona fase és lliure i creix. Amb tot, Wellhausen considera que gràcies a la predicació de Jesús «la pietat deixa de ser patrimoni dels virtuosos. No se'n requereix cap mena d'art, sinó tan sols una mentalitat senzilla i oberta».

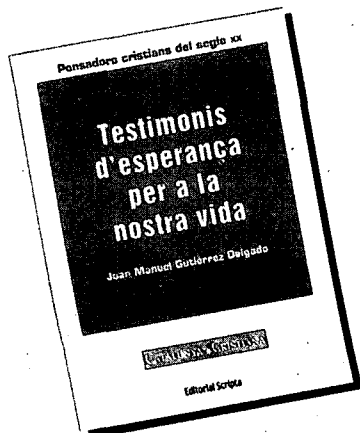
Amb aquesta dosi de claredat analitza la tradició de les paraules de Crist. S'entusiasma i dirigeix els seus estudis cap a la predicació del Mestre de Betlem i l'evangelí primitiu cristià. Una de les conseqüències d'aquest estudi seriós és la ferma creença que el cristianisme es basa en la fe de la comunitat primitiva en la Resurrecció: «Jesucrist és l'objecte del missatge i no el portador. La seva derrota va ser la seva victòria.»

En Julius Wellhausen trobem un gran teòleg coherent. D'ell, O. Eissfeldt deia que «va ser molt bo investigant i encara més edificant». Wellhausen s'ha inscrit en la memòria dels teòlegs i qui el llegeixi s'hi sentirà mogut. Ens apropa a la figura del Jesús històric, del veritable Jesús que ens convida a seguir pel seu camí angost i feliç.

**Joan Manuel Gutiérrez
Delgado**

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US PERDEU EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament: ☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu
de la Mercè
V.: 21.00 h, D.: 10.00 h, 11.15 h,
18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h.
Sagrada Família
V.: 10.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 12.00 h.,
20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h, D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h, D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45, D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h.,
12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h, D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada
i St. Pau
V.: 20.30 h, D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h, D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h, D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Basilica)
V.: 20.15 h, D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h,
20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h, D.: 7.30 h, 9.30 h,
11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h, D.: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h, D.: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h, D.: 11.00 h, 18.00 h.
(vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol
(Les Fonts)
D.: 11.00 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h., D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria
(Batet)
D.: 12.15 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ QUERALBS

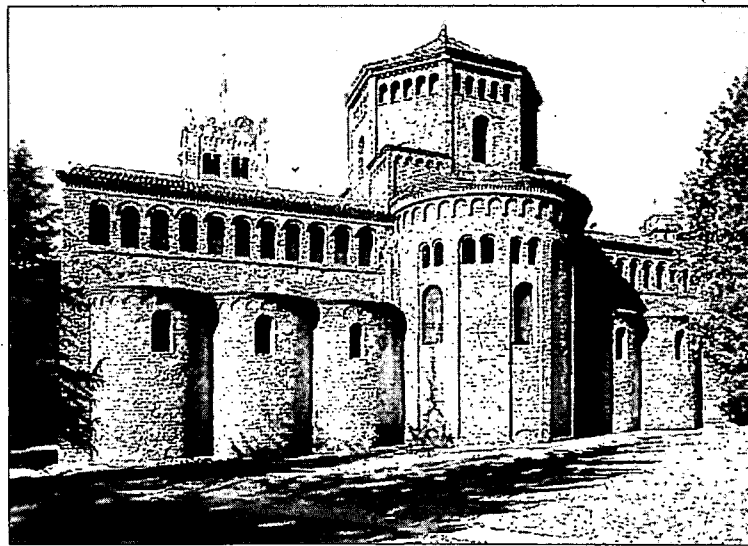
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de
Núria
V.: 19.00 h, D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESE

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.45 (Residència
Geriatrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

Santa Maria de Ripoll.

Parròquia de Sant Pere Màrtir

V.: 20.00 h, D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h, D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h, D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 11.30 h,
20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Capella dels Salesians

D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES

ABADESSES
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE

VILATORTA
Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00, D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Sant Andreu

V.: 18.30 h.

Sant Pere, D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant
Miquel V.: 19.30 h, D.: 11.00 h,
19.30 h.

Baqueria - Parròquia Mare de
Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la
Purificació de N. S. V.: 20.00 h,
D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant
Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan
Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa
Maria D.: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant
Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.

Soldeu.
D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h, D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h, D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal

V.: 19.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

Esterrí d'Àneu

V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h, D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació del cor del Grau de Sant Bartomeu del Grau (Osona), sota la direcció de Ramona Cornella.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Internet

• **SANT JOSEPMARIA.**— La pàgina www.josemariaescriba.info ofereix documentació i notícies sobre la vida, els ensenyaments i els escrits de sant Josepmaria, així com testimonis de la devoció al fundador de l'Opus Dei arreu del món.

• **JAL.**— Ajuda Solidària als Leprosos disposa d'una pàgina web, www.jal-ong.com, en la qual trobareu tota la informació sobre el treball d'aquesta entitat.

Altres bisbats

• **TAIZÉ.**— L'equip de Barcelona organitza autocars a Taizé per als mesos de juliol, agost i setembre. Sortiran els dissabtes, a les 22.30, i tornaran el diumenge de la setmana següent. Les opcions de participació són: per a joves de 17 a 29 anys, grups de reflexió; treball; silenci o cor; els joves de 15 o 16 anys han de formar part de grups preparats i acompanyats. Més informació: apartat de correus 36013, 08080 Barcelona, tel. 934 873 994, dilluns, dimecres i divendres, de 19.30 a 21.00 o Delegació de Joventut, tel. 933 011 277.

• **CIENCIA.**— Fins al 2 d'agost estarà oberta la mostra «Ficar-hi el nas. Les olors, essències i fragàncies naturals», a l'espai cultural Can Ventosa, av. d'Ignasi Wallis, 26 - Eivissa.

• **JOVES.**— El 2 i 3 d'agost tindrà lloc al monestir d'Iranzu (Navarra) la trobada diocesana de joves, que comptarà amb la participació de Mons. Fernando Sebastián. Més informació: tel. 948 292 403, web: www.iglesianavarrajovent.org

• **RELIGIOSOS TERCERARISCAPUTXINS.**— Del 3 al 29 d'agost, camp de treball amb drogaddictes a Benagalbón (Màlaga). Inscripcions: tel. 676 763 975, a/e: j.l.castillejo@navegalia.com

• **ESPIRITUALITAT I LITÚRGIA.**—

Del 4 al 7 d'agost, VI Setmana d'Espiritualitat i Litúrgia a la casa d'espiritualitat del Seminari diocesà de Tarazona. Més informació: tel. 976 199 010, a/e: semitarazona@telefonica.net

• **MISSIONERS CLARETIANES.**— Organitza del 8 al 15 d'agost uns exercicis espirituals dirigits per Manuel Carrasco. Lloc: casa d'exercicis Santa Maria de Valdelamora, av. Asturias, 196 - Lleó, tel. 987 224 854.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 14 al 21 d'agost, dirigits per Luis Pérez Arruga, a la casa d'espiritualitat Mare de Déu del Camí (Lleó), tel. 987 300 001; del 16 al 25, dirigits per Manuel Tejera, s.j., a la casa d'exercicis de Salamanca, tel. 923 125 163; del 17 al 23, dirigits per Luis M. Pérez Suárez, al monestir benedictí de Leyre (Navarra), tel. 646 547 133; del 18 al 24, dirigits per Francisco Cerro Chaves, al centre d'espiritualitat Sagrat Cor (Valladolid), tel. 983 202 022.

• **CURS BÍBLIC.**— Del 25 al 29 d'agost, 33 curs bíblic sobre *El profetismo II. Del siglo VII al destierro (Sofonías, Habacuc, Jeremías, Ezequiel)*. Imparteixen: F. Contreras, A. Llamas, A. Miguel Navas, M. Peinado, J. Pérez, A. Rodríguez, entre altres. Lloc: Col·legi Major Loiola, Granada. Més informació: tel. 958 852 522, a/e: info@teol-granada.com

• **XXIX SETMANA D'ESTUDIS MONÀSTICS.**— Del 29 d'agost al 6 de setembre sobre *El Evangelio, norma suprema de la vida monàstica*, a la casa d'espiritualitat dels pares paüls de Santa Marta de Tormes (Salamanca). Inscripcions: tel. 923 130 404.

• **FORMACIÓ.**— Del 8 al 12 de setembre, curs de formació al professorat de Secundària amb el tema *Las Matemáticas y sus aplicaciones en el mundo social y económico*, dirigit per José Luis Fernández Pérez. Organitza: UIMP, Palau de la Magdalena, tel. 942 298 709.

Barcelona

• **MUSEU DEL VÍDE VILA FRANCA DEL PENEDÈS.**— El 12 de juliol, a les 20.30, visita per conèixer els fòssils urbans. La visita començarà al museu i

acabarà a la basílica de Santa Maria. Cal reservar prèviament al tel. 938 900 582.

• **CONCERTS.**— El 13 de juliol, a les 19.00, concert de la Kimbolton School (cor de joves d'11 a 18 anys d'Anglaterra) a l'església de Collbató; el 15, a les 20.30, a l'església de Santa Maria del Pi, i el 17, a les 18.30, a l'església dels salesians de Sant Josep (c/ Sepúlveda, 68 - Barcelona); el 15, a les 12.30, concert de Llantarnham Senior School (cor mixte de 30 joves de 14 a 18 anys del sud de Gal·les) a la catedral de Barcelona. Organitza: Garret Travel, S. L.

• **AREP.**— El 15 de juliol, a les 19.00, xerrada sobre *Els pisos assistits dins del programa de rehabilitació de les persones afectades amb una malaltia mental*, a càrrec de Silvia Vidal (psicòloga del Centre de Dia AREP), Noelia Sintas (coordinadora dels pisos assistits) i Alba Font (monitora dels pisos). Sala d'actes de la Fundació Via-Guasp, passeig Maragall, 124, 4t - Barcelona.

• **XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA.**— El 18 de juliol, a les 22.00, concert de la coral Sant Jordi a l'església parroquial de Cabrils.

• **NITS D'ASTRONOMIA POÈTICA.**— Del 18 de juliol al 19 de setembre, el Museu-Casa Verdaguer i el Consorci del Parc de Collserola us ofereixen la possibilitat de gaudir de l'exposició «Desencís d'un paisatge. Poesia i natura a través de Verdaguer» i d'una observació astronòmica. Inscripció prèvia: tel. 932 856 899

• **PROCESSÓ DE LA MARE DE DÉU DEL CARME.**— El 19 de juliol, a les 17.00, sortida de la processó de la parròquia de Sant Miquel del Port; a les 17.30, embarcament de la imatge de la Mare de Déu i inici de la processó per aigües del port; a les 19.00, missa al moll del Rellotge; a les 20.00, cantada d'havaneres.

• **MUSEU-MONESTIR DE PEDRALBES.**— El 22 de juliol, de 21.00 a 22.30, visita guiada per conèixer el gòtic català i concert de música clàssica.

• **CAMP DE TREBALL.**— La Fundació Catalana per a la Paràlisi Cerebral

organitza un camp de treball d'intercanvi i comunicació entre joves afectats de paràlisi cerebral i joves sense cap tipus de discapacitat. Serà del 28 de juliol al 8 d'agost. Més informació: tel. 933 133 666 i 639 716 548, a/e: fcpc@email.com, web: <http://get.to/fcpc>

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN D'ÀVILA.**— Organitza una pelegrinació a Lourdes del 29 de juliol a l'1 d'agost. El preu és de 130 euros. Més informació: rbla. Prim, 252 - Barcelona, tel. 933 131 393.

• **BARCELONA ROMANA.**— Tots els dijous de juliol i agost, de 21.00 a 23.00, visita comentada al subsòl, amb les restes arqueològiques dels primers mil anys de la ciutat. Lloc de trobada: entrada principal del Museu d'Història de la Ciutat.

• **MISSIONERES GERMANES DE BETÀNIA.**— Tanda (femenina) d'exercicis espirituals, del 4 al 10 d'agost, dirigits pel P. Ramon Maria Setó, c.f.m., a la casa Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, a partir de 18 anys, del 18 al 23 d'agost. Casa Ntra. Sra. de Montserrat de Caldes de Montbui, tel. i fax 938 654 496.

• **«NUESTROS PEQUEÑOS HERMANOS».**— Fins al 13 de setembre es pot visitar l'exposició de fotografies «Haití, el tercer món ocult», fetes per Sandra Balsells i amb textos de Jordi Llavina, del treball que NPH fa en aquest país. Sala d'exposicions de l'Alliance Française de Granollers. L'exposició estarà oberta de dilluns a divendres de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 21.00; els dissabtes, de 10.00 a 13.00. Festius tancat. De l'1 al 24 d'agost estarà tancada.

• **5è CURS D'ORGUE DEL MAREME.**— El 21 de setembre, a les 20.00, concert d'inauguració a l'església de Sant Feliu de Cabrera de Mar. Intèrprets: Montserrat Torrent (orgue), Jan Willem Jansen (orgue), Guido Iotti (orgue i clau). Programa: concerts per a orgue i clau de P. A. Soler, J. Blanco, obres de Frescobaldi i els germans Bach.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

LA DINASTIA SONG

炎宋興受周禪
十八傳南北混

L'esplendorosa dinastia Song va començar quan els Zhou posteriors van abdicar. Durant el regnat dels seus divuit emperadors, el Nord i el Sud van entrar en conflicte.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 20 al 30 d'agost al
casal de Pau d'Arbúcies
(Catalunya).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

太極

Des del carrer

Jurgita és una periodista catòlica de Kaunas, Lituània. És llicenciada en periodisme religiós per la Universitat Gregoriana de Roma i actualment treballa en una ràdio i dona classes a la universitat al seu país. En aquesta entrevista recorda moments difícils en la seva vivència de la fe. Per exemple, explica com s'havia d'amagar dels agents de la KPGb perquè no la trobessin quan es preparava per a la Primera Comunió. La Lituània independent, diu, encara arrossega alguns tics del passat: la gent té vergonya d'expressar la seva fe en públic, i els no creients es mofen dels cristians públicament.

Jurgita Zemaityé, laica, és periodista catòlica lituana

Foto: M.D.B.

«A Lituània, l'Església catòlica té un gran pes moral»

—Com es viu la fe en un país excomuniste?

—La gent manté aproximacions diverses davant de la fe, a vegades contradictòries. Lituània és un país molt catòlic, però no tant com Polònia (on la gent va molt més a missa). Moltes persones es reconeixen elles mateixes com a creients, però no se sap exactament en què creuen. Per exemple, un gran nombre dels que es reconeixen com a catòlics també creuen en la reencarnació. Penso que aquesta situació és corrent en altres indrets europeus. Però hi ha una tendència diferent amb l'Europa occidental, i és que la gent té vergonya de dir que és creient. Això ens passa perquè durant els temps soviètics els creients eren perseguits, i la gent té por de definir-se així per por de no «seguir la moda». És per aquest motiu que la creença es limita sovint als sacraments del Baptisme, Primera Comunió i Matrimoni.

—Què hi diu la gent gran?

—Jo ja no tinc cap dels avis, però tots quatre van néixer abans de l'ocupació soviètica del país i van viure dues guerres, la del 1914 i la del 1941. La seva vida madura va coincidir amb els temps soviètics i van morir després del 1990, quan Lituània va declarar la independència. Els meus avis eren catòlics, però

no podien manifestar la seva fe. Anaven a missa a esglésies diferents, separats. El mateix recordo dels meus pares: anàvem a missa separats, mai junts. Recordo especialment la preparació de la meua Primera Comunió. Era el 1982, i em preparava una senyora, que després de la caiguda de la Unió Soviètica vaig saber que era una monja. Érem uns quants nens i nenes que ens havíem de trobar a llocs diferents per tal que no ens trobessin els agents de la KPGb. És increïble com ha canviat tot.

—L'Església catòlica té autoritat moral a Lituània?

—Sí, és el pes moral del país. En els moments importants de Lituània se sent aquest pes moral. Per exemple, abans de la declaració de la independència. L'Església catòlica com a institució amb els seus membres (sacerdots i monges però també catòlics laics molt actius) ha ajudat a organitzar les grans manifestacions contra els ocupants i a organitzar la premsa lliure. Al maig, amb el referèndum sobre l'entrada a la Unió Europea, els bisbes van escriure una carta per convidar la gent a votar a favor de la Unió Europea, tal com el Papa ho va dir als polonesos. Els experts diuen que cal donar les gràcies a l'Església catòlica perquè la gent ha votat que sí a Europa.

L'Església és partidària d'entrar a la Unió, perquè per progressar i no estar estàtics hem d'anar junts amb tot Europa. L'Església també intervé en qüestions morals com ara avortaments, contracepció etc., però la gent no respecta aquestes recomanacions. Els creients també s'han globalitzat, com a tot arreu. Ara bé, en alguns casos no se sent aquest pes moral. Els meus col·legues periodistes, per exemple, escriuen sobre els capellans sense cap respecte i parlen sense confirmar-ho sobre dones, fills o amants seus. Demostren no tenir cap respecte pels capellans ni per l'Església catòlica a Lituània.

—Has conegut Catalunya; quina diferència veu entre ser catòlic a Lituània o a Catalunya?

—Hi ha diferències, però no tantes. Per exemple, per a nosaltres és normal estar més de tres hores a la vetlla del Dissabte Sant, i per a alguns amics meus això era una mica xocant. A Lituània hi ha diferents tradicions per fer el Via Crucis, que pot durar unes quantes hores: prové de la nostra tradició i per a nosaltres és normal, però he vist que no tant a Catalunya. Excloent les tradicions però, no hi veig tantes diferències.

Miriam Díez i Bosch

La pau, més que un miratge?

Després de tres anys de violència contínua, al Pròxim Orient per fi hi ha entre els dirigents polítics de la zona indicis palpables d'una voluntat pacificadora. L'aturada de les hostilitats mútues és clau per a una regió que fa dècenns que viu immersa en un dels pitjors conflictes armats del planeta, i representa un bon pas pensant en la necessitat de pau de tot el món.

El cessament de la violència al Pròxim Orient és molt important tant per als jueus com per als musulmans, però també ho és per als cristians, perquè va ser allà, a Terra Santa, on va viure Jesús, i on va néixer l'Església. És allà on es troben, per tant, les comunitats cristianes més antigues de totes, aquelles que es van fundar en temps dels apòstols. Aquestes Esglésies —tan valuoses pels seus vincles estretíssims amb l'origen mateix del cristianisme— han patit especialment els diferents conflictes de la zona, el nombre de fidels no ha crescut i en nombrosos casos ha minvat d'una manera alarmant a causa de l'emigració constant cap a zones més segures. Ara, si la pau arriba de debò a Terra Santa, les comunitats cristianes d'Israel i Palestina, però també de països veïns com ara Jordània, Síria, el Líban, Egipte o l'Iraq tindran el futur més assegurat. Només la pau ens pot garantir que el cristianisme continuarà viu allà on va néixer ara fa 2.000 anys.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Del passat al futur

Comparteixo, no cal dir-ho, el desig de veure esmentades les arrels cristianes d'Europa en la seva futura constitució. Es tracta de reconèixer, com ha precisat Joan Pau II, «un fet històric innegable, sense ignorar, de cap manera, l'exigència moderna d'una justa condició laica dels estats i, per tant, d'Europa».

Ens sentim absolutament segurs del paper decisiu que ha tingut el cristianisme en el passat dels pobles europeus. Ara bé... què podem dir del present? I, sobretot, com preparem el futur?

Aquestes preguntes me les vaig començar a fer a Palerm, en la trobada de la Comunitat de Sant Egidi de l'any passat. En una de les seves taules rodones s'havia tractat aquest tema, quan tot just se'n començava a parlar, i tots havíem coincidit en la necessitat de reivindicar un lloc per al cristianisme en el futur text constitucional. Aleshores va demanar la paraula una senyora italiana que es va presentar com a coordinadora d'una agrupació de lliurepensadors, amb molts milers d'associats. Amb eloqüència i amb una certa agressivitat, es va declarar absolutament contrària a qualsevol referència cristiana en la futura constitució. El seu argument de base, repetit fins a la saturació, era aquest: «Tot això pertany al passat, l'Europa d'avui no és cristiana.» El moderador, quan va aconseguir de recuperar l'ús de la paraula, no ho va tenir gaire difícil: a l'ardida lliurepensadora li havia passat allò de *qui nimis probat, nihil probat* —«qui pretén de demostrar massa, no demostra res»—. Però les seves paraules em van semblar, malgrat tot, un advertiment útil. De què ens servirà el just reconeixement de les arrels cristianes d'Europa... si se'n tornen estèrils? Ens cal mirar, sobretot, cap endavant. Hem de passar de la reivindicació de la història a l'examen de consciència sobre la força del llevat cristià en la vida dels europeus d'avui. Fins i tot la reivindicació d'un reconeixement en la constitució l'hauríem de saber projectar en clau d'actualitat, com a revulsiu.

La crida profètica del Papa a una nova evangelització va en aquesta línia. Però encara no s'ha traduït prou en un canvi d'actituds amb sentit missioner. A molts europeus no els arriba, o els arriba malament, la proposta de l'Evangelí. De vegades, a causa del retraïment dels cristians, poc comunicatius de la fe, tant en l'àmbit de l'acció personal com en el de la vida de les comunitats. Altres vegades, perquè les qüestions administratives, o la dispersió d'energies, o les vanitats, o els abusos d'autoritat... enterboleixen la nostra imatge.

La crida profètica del Papa a una nova evangelització va en aquesta línia. Però encara no s'ha traduït prou en un canvi d'actituds amb sentit missioner. A molts europeus no els arriba, o els arriba malament, la proposta de l'Evangelí. De vegades, a causa del retraïment dels cristians, poc comunicatius de la fe, tant en l'àmbit de l'acció personal com en el de la vida de les comunitats. Altres vegades, perquè les qüestions administratives, o la dispersió d'energies, o les vanitats, o els abusos d'autoritat... enterboleixen la nostra imatge.

Rauxa